

1

Mouse¹

— Nu poți să rămâi acolo pentru totdeauna.

Mi-am dat teatral ochii peste cap, chiar dacă ea nu mă putea vedea, și m-am băgat în cadă, complet îmbrăcată. M-am întins și mi-am încrucișat brațele, aidoma unui vampir care sforăie. Și apoi o sticlă de șampon Herbal Essences mi-a căzut în cap.

Mi-am dat seama că trăitul în baie nu era un plan de viață pe termen lung. Era un act disperat, ca-n westernuri. La un moment dat, urma fie să sar pe fereastră, fie să descui pur și simplu ușa și să mă furișez afară. Nu tocmai o intrigă demnă de Braveheart. Mă întreb dacă există cineva care să se fi încuiat vreodată într-o baie și să fi ieșit victorios?

Mi-am lăsat iarăși capul pe spate, sprijinindu-l de faianța rece. Până atunci nu mai intrasem niciodată în cadă complet îmbrăcată. Dacă n-as fi fost în toiul unei căderi nervoase, ar fi fost destul de relaxant. Am deschis robinetul cu tenisii și a început să curgă un firicel de apă. Mi-am luat bila de baie efervescentă de culoare albastră, primită de Crăciun, și am ținut-o în căușul palmelor sub apă. A început să sfârâie și să prindă viață.

1 Aici porecla protagonistei, din engleză Mouse - șoricel, iar al doilea sens este de persoană timidă

— Dacă întradevăr nu vrei să te duci, atunci nu ești obligată să o faci, s-a auzit glasul blând al mamei, de dincolo de ușă.

Suna ca și cum viața ei era terminată.

— Vorbești serios?

M-am gândit că o să sune sfidător, dar a ieșit jalnic și bolborosit.

— Ai paisprezece ani, Mouse, a spus ea. Nu prea pot să te înșfac și să te târăsc până acolo.

Mi-am imaginat brusc cum ar fi fost ca ea să mă târască pe drum, de coada mea de cal, în timp ce le facea politicos cu mâna vecinilor. Mamele și comentariile lor inutile sunt precum tații și glumele proaste. La naiba, de ce?

— Dar eu cred că tabăra asta ți-ar prinde foarte bine, a adăugat ea. Într-o săptămână, o să fii la curent cu toate poveștile, glumele și bârfele, așa că poate n-o să ți se mai pară atât de aiurea când o să te întorci la școala ta.

Să mă întorc. Vorbele ei mi-au făcut stomacul să tresalte.

— Nu mai am nicio prietenă acolo. Toată lumea o să fie într-o gașcă. O să fiu singură cuc. Nu înțelegi.

Am auzit-o pe mama suspinând și așezându-se pe podea.

— Știu că nu mai este Connie cea mai bună prietenă a ta, dar cred că o să caute să stea cu tine.

— Toată lumea crede despre Connie că e o ciudată. Nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

Și atunci m-am simțit oribil. O cunoșteam pe Connie-May dintotdeauna. Și poate că nu mai era ciudată. O mulțime de lucruri se pot schimba în doi, ani. O mulțime de lucruri se pot schimba în cinci minute, dacă stai să te gândești.

— Ei bine, ți-am spus să o suni pe Lauren, a oftat mama.

Auzind numele lui Lauren, am intrat în panică.

Am ascuns bila dezintegrată de baie în interiorul tubului cu cremă de ras aproape gol al tatei, după care am ieșit din cadă și am început să mă plimb agitată în sus și-n jos prin baia mică. Înnebuneam din lipsă de spațiu și nu eram înăuntru decât de zece minute. În dulăpiorul din baie era doar o sticlă străveche de loțiune împotriva păduchilor, niște picături pentru urechi, trusa de toaletă a mamei și instrucțiunile de la jocul de Monopoly.

Am desfăcut fermoarul trusei și m-am așezat pe scaunul de toaletă, deschizând o cutie aurie și grea de „spumă pentru sculptarea bronzului”. Ca și cum spuma era instrumentul potrivit pentru sculptat; Michelangelo nu ar fi izbutit să sculpteze statuia lui David cu Petits Filous.

Am stors o cantitate bună pe degete și mi-am frecat obraji.

Apoi am luat un flacon cu aspect medicinal, „Pururi Tânăr – capsule de elixirul tinereții”, am stors una dintre ele și mi-am frecat nasul cu lichidul pe care îl conținea, care semăna cu uleiul pentru gătit.

Am pulverizat pe mine din parfumul Chanel pe care i-l luase tata mamei și am dat cu pudră iluminatoare Visuri de Monaco prin locurile pe care dădusem și cu cremă.

— Te iubesc, am auzit-o pe mama spunând încet. Îmi dau seama că e insuportabil de greu pentru tine. Dar ești mai puternică decât crezi, Mouse.

Am înțeles că trebuia să mă duc în tabăra de schi. Nu era vina ei.

Am descuiat ușa.

Mama stătea pe podea, cu picioarele întinse în față, bând ceai din cana ei inscripționată cu textul MĂMICĂ DE DANSATOARE. M-a văzut uitându-mă la inscripție și și-a lipit palmele de cană, pentru a ascunde cuvintele. M-am trântit lângă ea, iar ea mi-a întins un sandviș cu pâine prăjită care părea rece.

— Ciudată sau nu, Connie o să fie aici în cinci minute, a spus ea, cuprinzându-mă cu brațul.

Am desfăcut sandvișul și am scobit dulceața cu degetul. Stăteam amândouă în tăcere. În fața noastră, lângă capătul de sus al scărilor, era o fotografie cu mine într-un costum mulat albastru-des his, în perfectul meu grand jeteatunci când am fost admisă, mi-au încadrat fotografia cu titlul: „O localnică învinge 1200 de candidate pentru a intra la școala de balet”. Amândouă ne-am holbat la ea.

A sunat soneria.

Mama m-a sărutat pe cap.

Draga mea, arăți ca un Ștrumpf. Mai bine te-ai spăla pe față.

M-am dus înapoi în baie și m-am uitat în oglindă. Ștrumpf era frumos spus. Ba chiar un compliment. Din oglindă mă privea o uriașă moacă albăstruie, cu două dâre brun-aurii pe fiecare parte. Arătam ca un viezure de desen animat care o luase razna într-un raion de cosmetice Barry M. Am deschis la maximum ambele robinete și am început să mă spăl, dar se părea că nu reușeam altceva decât să întind și mai mult amestecul.

Un chip mititel, rotunjour și pistruiat, înconjurat de un halo de cârlionți săteni s-a itit de după usa băii. Connie. Și-a aruncat brațele în jurul taliei mele și s-a apucat să țipe, țopăind încoace și încolo cu atâta forță, încât m-a purtat cu ea. Arăta la fel și altfel totodată. Se înălțase, nu glumă. Avea un aer puțin ridicol. Ca și cum n-ar fi trebuit să fie atât de înaltă, cumva. Ca și cum ar fi fost pe catalige.

Mouse, ce față colorată ai! a scheunat ea. Îmi place la nebunie. Pot să te imit sau e chestia ta personală?

A fost din greșeală.

Nu m-am putut preface că eram panicată. Dar dacă a observat, nu a lăsat să se vadă.

Cele mai bune lucruri se întâmplă din greșeală, a spus ea.

Și mine.

Apoi mi-a ridicat mâinile și le-a lipit de obraji ei, încât a ajuns să aibă și ea câte o amprentă albastră pe fiecare.

S-a apucat să cânte și să danseze frenetic prin toată baia:

— Toată lumea să se uite la stânga, /Toată lumea să se uite la dreapta/Nu vedeți că sunt în lumina reflectoarelor? /Oh, abia aștept să merg la schi¹.

S-a urcat pe marginea căzii și a sărit.

— Oh, abia aștept să merg la schi.

Mi-am frecat obraji cu acetonă, încercând să îndepărtez măcar o parte din albăstreală. Am izbutit, într-o oarecare măsură, dar mai aveam încă niște pete palide de Ștrumf. Mi-am desfăcut părul din cocul în care era strâns și l-am adus în față, în tentativa de a le ascunde.

Connie s-a oprit din dansat preț de o secundă.

— Oh, Doamne, Mouse. Părul tău e atât de lung. Ai putea, practic, să mergi goală și să-l porți ca pe o mantie.

S-a postat lângă mine, luând o parte din părul meu pe capul ei.

Îmi lăsasem părul să crească de când aveam trei ani. Este lucrul pe care toată lumea îl remarcă la mine. Altceva nici nu mai e de remarcat, de fapt. Am ochi albaștri-cenușii, un nas cârn și o puzderie de pistruii mărunți pe ambii pomeți. Nu atât de mulți ca ai lui Connie, dar sunt. Pentru școala de balet sunt destul de înaltă, altminteri sunt de statură medie.

În mașină nu am prea vorbit, ci m-am mulțumit să o las pe Connie să bată câmpii împreună cu mama despre avalanșe și despre ce mănâncă francezii la cină („De obicei, nu e vorba de melci, m-am uitat eu pe Google. Pfui!”). Dar, pe măsură ce ne apropiam de școală, am început să simt un nod strângându-se în stomac.

— Ești emoționată, Mouse? m-a întrebat Connie, din senin.

Eram atât de emoționată, încât nu puteam vorbi. Și apoi am văzut-o. Vizavi, împreună cu Scarlett și Melody. Avea părul împletit într-un model coadă de pește, ceea ce trebuie să fi durat o groază de timp. Cândva, petrecuserăm amândouă o săptămână întreagă pentru a învăța cum se face. Purta niște pantalonași foarte scurți din denim peste dresuri groase, de culoare gri, și o cămașă ecosez. Arăta la fel, poate doar ceva mai elegantă. Ca o imagine perfect colorată, în care nicăieri contururile nu fuseseră depășite. Nici măcar nu purta o jachetă.

Îți puteai da seama, de la distanță, că era în continuare lidera găștii. Nu e cea mai drăguță – aceea este Scarlett, de departe – și nu e nici cea mai sportivă sau cea mai deșteaptă, dar pur și simplu este lidera. Persoana pe care ceilalți o urmează. Persoana care toate își doresc să fie. Există o parte din mine care și dorea același lucru. Chiar dacă ea mă ura.

— Oh, uitate-o pe Lauren Bradley, a zis mama pe un ton vioi, iar eu mi-am simțit măruntaiele împietrind.

Jack

În timp ce autocarul intra pe autostradă, Max a dat iama în cea de-a treia pungă mare de pufuleți Monster Munch.

— Știți că în Franța poți să faci rost de tot ce vrei, a zis el, îndesându-și un pumn de pufuleți în gură și împrăștiind firimituri peste tot. Adică, literalmente, orice.

Toddy a pufnit disprețuit.

— Poți să faci rost de orice oriunde. Trebuie doar să cunoști oamenii potriviți.

— Da, păi, exact asta spuneam, a bolborosit Max, împrăștiându-ne pe mine și pe Toddy cu o rafală de resturi de ceapă murată. Noi nu cunoaștem oamenii potriviți, nu-i așa?

— Noi nu cunoaștem nici măcar oamenii nepotriviți, am spus. Noi nu cunoaștem niciun fel de oameni, punct.

Max a încuviințat nerăbdător din cap.

— Da, tocmai. Dar nici nu trebuie, în Franța. Chiar poți să cumperi pe bune artificii, petarde și stele ninja și orice altceva de la magazinul local, de unde-ți cumperi ciocolată și chipsuri!

Toddy s-a încruntat.

— Nu prea cred.

Stăteam toți trei pe la mijlocul autocarului, acolo unde ne așezăm mereu în excursiile și taberele cu școala. Aceasta era poziția noastră naturală. Acolo ne era locul. Nu suntem suficient de tocilari pentru a sta chiar în față, lângă profesori, dar cu siguranță nu suntem nici îndeajuns de tari ca să o ardem în spate, cu cei din echipa de fotbal și cu cei duși cu pluta. Suntem cu totul și cu totul mijlocii, material ideal pentru mijlocul autocarului.

Max s-a aplecat spre noi, peste spătarul scaunului său.

— Ascultați ce vă spun, băieți! a șuierat el. Îl știți pe Nathan Freeman, mai mare cu un an decât noi, da? A fost în tabăra asta, anul trecut. Voi știți cum, în Anglia, dăm o fugă la magazin după niște lapte sau pâine sau orice altceva, nu-i așa? Ei bine, el mi-a spus că, în Franța, oamenii dau o fugă la magazin după o baghetă, de pildă, un paloș și o ditamai roată de artificii. Poți să ieși dintr-un magazin din asta arătând ca un personaj din Urzeala tronurilor! Pur și simplu așa stau lucrurile pe acolo.

Am râs.

— Îți dai seama că asta e o tabără de dat cu placa, Max? Nu mergem în Alpi pentru a petrece cinci zile adunând un arsenal de artificii.

Max a țocănit nemulțumit și a luat o altă pungă de Monster Munch.

— Amice, faptul că mă dau cu placa mă entuziasmează cel mai puțin în tabăra asta. În ordine inversă, chestiile de interes ar fi: datul cu placa pe locul trei, cumpărarea de artificii pe locul doi, iar pe locul întâi... — și-a coborât vocea, într-o șoaptă entuziastă – fetele!

Toddy și-a dat ochii peste cap și s-a întors să se uite pe fereastră.

— De unde știi că o să fie vreo fată acolo? a mormăit el.

— Toddy, ai trăit într-o peșteră? a zis Max printre dinți. Aceasta este tabăra

din vacanța din februarie! Toată lumea știe că tabăra asta, este de agățat fete. Fete de peste tot. Fete din Franța, fete din Germania, fete de la alte școli din Anglia... O să fie un miracol dacă o să apucăm să ne dăm cu placa, cu atâtea fete de giugiulit.

— Da, am intervenit. Vreau să spun că... luând în considerare faptul că niciunul dintre noi nu a reușit să giugiulească măcar o singură fată în paisprezece ani, n-aș paria pe asta, Max.

Exasperat, Max și-a trecut o mână peste capul ras, roșcovan.

— Ascultă, Jack. Nathan Freeman era pe zero ca și noi, atunci când a mers în tabăra asta, anul trecut. Când a venit înapoi, ai idee cu câte fete fusese?

— Sunt sigur că o să ne spui.

— Șaisprezece, a șuiertat Max. A zis că a fost cu șaisprezece fete în cinci zile!

— Da, păi, Nathan Freeman a mai zis și că bunica lui a inventat pasta corectoare, așa că doar cu mare greutate poate fi considerat o sursă de încredere, am spus.

— N-are a face! a pufnit Max. Spun doar că săptămâna asta reprezintă cu siguranță cea itiai bună șansă pe care o avem.

Avea dreptate în privința asta, cinstiți să fim. În cei paisprezece ani și două luni petrecuți de mine pe această planetă, cel mai aproape de a săruta o fată vie și reală fusesem cu Maria Bennett, în octombrie, anul trecut. Și totul a ieșit atât de nașpa, încât abia dacă mai schimbasem o vorbă cu vreo altă fată de atunci. Dar nu rnă puteam gândi la Maria Bennett tocmai acum. Mă gândisem deja la ea mai mult decât era cazul în ultimele câteva luni.

Am dat la o parte toate grijile legate de fete și mi-am înfipt mâna în punga de pufuleți a lui Max.

— Hei! a exclamat el, trăgându-mi una peste mână. N-am spus că îi pun la bătaie!

— E ditamai punga, să ajungă pentru o familie întreagă!

— Da, exact. Și, ultima dată când am verificat, nu erai un membru al familiei mele. Așa că jos labele!

— Ești ridicol, Max.

Afară, un uriaș indicator rutier pe care scria „Southampton” a trecut ca ftdgerul pe lângă noi. Plecaserăm din Winchester în urmă cu doar o jumătate de oră și ne aflam deja la mai puțin de zece kilometri de feribot. Max s-a lins pe degete, curățându-se de resturile de ceapă, și a mototolit ambalajul, transformându-l într-o mică minge.

— Aruncă-mi și mie ghidul ăla de conversație francez, Toddy, a zis el.

Toddy și-a ridicat sprâncenele.

— Oh, corect, așadar ți-ai bătut joc toată săptămâna de ghidul meu de conversație, iar acum vrei să te uiți în el?

— Da, păi, mama ta l-a cumpărat special pentru tine, nu-i așa, a răspuns el, pițigăindu-și vocea atunci când a rostit „special”. Deci am putea și noi să ne folosim de el.

Toddy a scotocit prin rucsacul lui și i-a dat noul și luciosul său ghid de conversație englez-francez lui Max, care s-a apucat să-l răsfoiască.

— Ce cauți? am întrebat. Nu cred că o să găsești „Aș dori să cumpăr niște stele ninja, vă rog”.

— Nu, nu, a mormăit Max, frunzărind în continuare. Vreau să învăț cum să spun „Noi suntem într-o trupă”. Cu siguranță franțuzoaicele se vor topi după noi, dacă vor afla că facem parte dintr-o trupă.

— Oh, Doamne, doar nu ai de gând să bați câmpii în continuare despre

formația ta tâmpită?

Am ridicat cu toții privirile și am văzut țeasta cu păr țepos a lui Jamie Smith ivindu-se deasupra noastră. Asta e problema, când stai la mijlocul autocarului – ai parte de oameni care trag cu urechea la ce vorbești, în timp ce își așteaptă rândul la toaletă.

— Voi n-ați cântat niciodată în vreun spectacol și nici măcar nu aveți un nume, a rânit Jamie. Nu sunteți tocmai o trupă propriu-zisă, nu-i așa?

— Da, ei bine, lucrăm la aceste două aspecte, a ripostat Max. Și, defapt> suntem o trupă uimitoare, Jamie.

Uneori nu-mi dau seama dacă Max este curajos sau prost. Jamie nu e tocmai din tagma vajnicilor ocupanți ai părții din spate a autocarului, dar e cam dus cu pluta. L-am văzut odată pocnind un puști de unsprezece ani ca să ia el ultima brioșă la prânz.

— Dacă sunteți atât de uimitorii a râs Jamie, atunci cum se face că solistul vostru a dat-o-n bară la Noaptea Trupei, săptămâna trecută?

Și-a abătut sarcasmul asupra mea și am simțit că m-am înroșit imediat. Chiar nu aveam nevoie ca Jamie Smith să le reamintească tuturor celor din autocar ce se întâmplase în noaptea cu pricina, îmi petrecusem ultimele zece zile încercând s-o dau uitării.

— Eu... n-am dat-o în bară, am bălmăjit. Eu doar...

— Ba ai dat-o-n bară cum nu se putea mai rău! m-a întrerupt Jamie. Toată lumea te-a văzut! De fapt, există un nume bun pentru trupa voastră: Ratații.

Am auzit un hohot de râs dinspre cel mai bun prieten al lui Jamie, Ed, ceva mai în spate, în autocar. Dintr-odată mi-am dat seama că toată lumea stătea cu urechile ciulite.

— Tacă-ți fleanca, Jamie, a mârâit Max. Noi nu ne numim Ratații.

— De fapt, Ratații nu este un nume rău, cinstit să fiu, s-a trezit vorbind Toddy.

Max i-a tras una peste braț.

— Taci, Toddy! Noi nu suntem Ratații, fiindcă nu ratăm nimic! Noi pur și simplu... n-am avut chef la Noaptea Trupei, atât si nimic mai mult.

Am simțit o subită senzație de recunoștință. Oricât de idiot poate să fie Max uneori, el o să mă susțină întotdeauna.

— Nu contează, a spus Jamie. Abia aștept să vă văd dându-vă de ceasul morții să le spuneți franțuzoaicelor despre trupa voastră jalnică. Hohotele lor de râs vă vor azvârli de pe munte, frate. Nu e de mirare că sunteți toți pe zero la capitolul fete.

A izbucnit un alt hohot de râs de pe un scaun mai din spate. M-am uitat la Max. Fața lui era chiar mai roșie decât a mea și am putut vedea cum i se zbătea o venă de pe gât. Acum strângea atât de tare de sticla cu Sprite, încât aceasta trepida.

— N-ar trebui să agiți aia, i-a spus Jamie. O să explodeze.

— Da, a răspuns Max, privindu-l drept în ochi și deșurubând capacul. E la mintea cocoșului.

2

Mouse

Vreau să fiu iarăși prietenă cu Lauren Bradley. Vreau să ignor ultimii doi ani. Vreau să mă duc la ea și să-i spun: „Bună, Lauren, am fost dată afară de la școala de balet. Nu mai sunt dorită acolo. Probabil regretă că nu te-au ales atunci pe tine la audii, în locul meu. N-ai de ce să mă mai urăști. Am putea să reluăm obiceiul de a dansa la mine în dormitor și de a sta apoi la taclale până la trei dimineața”.

Mă blocase pe Instagram și apoi am cam blocat-o și eu, în mintea mea. Ca și cum prietenia noastră nu ar fi existat niciodată. M-am dus la școala de balet și pur și simplu am șters-o din viața mea. Am lipit o groază de poze cu Lila, Meg și Kate, în noul nostru dormitor, și am aruncat tot ceea ce fusese înainte. Acum nu reușeam să-mi dezlipesc privirea de la ea. Dar ea nu se uita la mine. Urăsc acest obicei al fetelor. Când se poartă ca și cum n-ai fi acolo. Este nevoie de energie pentru a face acest lucru, pentru a pretinde că, în spațiul ocupat de o formă umană, nu există altceva decât aer. Ai nevoie de control. Lauren trebuie să mă fi văzut traversând strada, cărându-mi bagajul, împreună cu Connie. Trebuie să mă fi văzut semnându-mă pe listă la domnișoara Mardle, care ne fusese dirigintă în clasa a șaptea, și îmbrățișându-o pe mama de rămas-bun.

Fusesem prietena ei cea mai bună... dar nu a aruncat nicio privire în direcția mea.

Mi s-a părut ireal să pășesc din nou pe porțile școlii de la Bluecoats, ca atunci când visezi ceva ce mintea ta trează dăduse uitării. Ca și cum ai încălca teritoriul unei amintiri. Părea exact la fel: genul de coșmelie de doi bani, nu pitorească sau maiestuoasă, ci pur și simplu ponosită și în mod clar o greșeală. Mama mea învățase la Bluecoats când școala abia fusese construită și probabil că nu mai fusese zugrăvită de atunci. E o clădire urâtă și anostă, din beton. Se află la doar câțiva kilometri distanță de White Lodge, dar ar putea să fie și la o mie. Prima dată când am vizitat White Lodge, amplasat într-un parc plin de câprioare, am văzut, pe una din ferestrele până la podea, o fată și un băiat dansând pas de deux. Lauren și cu mine facuserăm ochii mari și ne uitaserăm y y una la alta, și atunci stiussem că asta era tot ce-mi doream.

— Devin foarte emoționată și asta mă face întotdeauna să am nevoie la toaletă, a zis Connie, sărind în loc. Știi că, într-o noapte, aici a dansat un elan? Minnie Porter mi-a zis că purta salopetă și a dansat Macarena.

— Bună!

O fată și-a trântit rucsacul la picioarele noastre. La început, nu am

recunoscut-o. Avea părul des, negru și ondulat, împletit în codițe mici, și purta niște blugi zdrențuiți, acoperiți cu desene făcute cu carioca. Însă ochii ei de un verde strălucitor au deconspirat-o. Keira Avakian. Eram uimită de cât de frumoasă se făcuse. Ultima oară când o văzusem, avea o ciudată tunsoare scurtă, pentru că părul ei era foarte des, și pantofi speciali, pentru că avea

— Bună, Keira! a exclamat Connie, repezindu-se la ea și îmbrățișând-o.

Arătau un pic ridicol una-lângă cealaltă. Connie, cu părul coafat și cârlionți deși, într-o cămașă călcată cu grijă, pe care probabil că mama ei o alesese pentru ea, și Keira, cu neglijența ei nepăsătoare.

— Este atât de devreme, a gemut Keira. Parcă am fi la închisoare.

I-a aruncat o privire cruntă domnișoarei Mardle.

— Nu cred că oamenii de la închisoare merg în tabere la schi, a observat Connie, în treacăt.

— Salutare, Mouse, mi-a spus Keira, ca și cum eram colege, ca și cum ultima oară ne-am fi văzut în urmă cu o zi.

— Bună.

Am încercat să adopt același ton nonșalant și prietenos, dar a sunat stins și pompos. Ea pur și simplu nu avea astâmpăr, așa că și-a desfăcut rucsacul și s-a apucat să scotocească prin el. Era plin ochi cu de-ale gurii. Chipsuri picante, plăcinte cu carne de porc, dropsuri Haribo și două pachete cu prăjituri. Opusul buletelor cu proteine și al pachetelor de migdale – combustibilul pentru dans cu care încă îmi mai ticsisem eu bagajul. A scos o pungă de biscuiți cu brânză și și-a turnat câțiva direct în gură.

— Așadar, cum de ai ușchit-o de la școala de balet?

Fetele începuseră să se alinieze pentru urcarea în autocar și cele din jurul nostru au tăcut dintr-odată. Evident, Keira nu era singura curioasă.

Cărămida din stomacul meu s-a lichefiat și a început să topăie. Apoi am văzut-o pe Lauren. Ea, Scarlett și Melody erau la doar câțiva metri distanță și niciuna dintre ele nu se uita la mine, dar atmosfera parcă se schimbase. Așteptau să vorbesc.

Adevărul nu era tocmai complicat. Ar fi fost atât de ușor să spun, „Păi, după părerea lor, nu qii-am pus în valoare potențialul pe care îl arătasem la unsprezece ani, așa că m-au dat afară”. Dar n-am spus asta. Inima mi-a luat-o la goană și vocea mi-a sunat ca un scheunat:

— Profesorul meu de balet m-a recomandat pentru un alt program de dans, la Paris. O să încep din septembrie.

M-am adresat mai mult rucsacului Keirei decât ei. Puteam simți rușinea colorându-mi obraji. Am vrut numaidecât să-mi retrag cuvintele, dar era prea târziu.

— Oh, mișto, a spus Keira. Așadar te-ai întors aici doar pentru, cât, adică, două trimestre?

Am dat din cap stingherită și Connie a zis:

Uau. Incredibil. Ooh la la, tris bon, baguette.

O fată dintr-un an mai mare de la White Lodge se dusesese să se antreneze cu Baletul Operei din Paris, așa că ar fi putut fi adevărat. Dar nu era. Am așteptat să-mi spună cineva că mint, dar nimeni nu a făcut-o. Poate că arfi trebuit ca mama să mă lase să încerc la alte școli și poate că aș fi reușit să fiu admisă la vreuna. Dacă as fi făcut-o, n-ar mai fi fost chiar o minciună. Am tras adânc aer în piept, ca să nu mă mai gândesc la asta.

Keira a mâncat și ultimul biscuit cu brânză, după care a mototolit ambalajul și l-a aruncat în direcția coșului de gunoi.

Mi-ar fi plăcut să fiu și eu bună la ceva, ca să pot scăpa de părinții mei. Și

de școală. Fără aceste două impedimente, aş avea o viață pe cinste.

— Ei bine, cel puțin ai reușit să vii în tabăra de schi, a spus Connie, strângându-mă de braț. Poți să începi să-ți exersezi franceza, cât stăm acolo.

M-am uitat spre Connie, zâmbindu-i, dar am dat cu ochii de Lauren. Privirile ni s-au întâlnit pentru o secundă, în care a plutit și o mică tentativă de zâmbet, dar apoi ea a întors capul și le-a spus ceva lui Scarlett și Melody. Au izbucnit în râs ca și cum ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care l-au auzit vreodată. Lauren știa mai multe despre balet decât oricine altcineva de aici. Știa despre evaluări, căci citiserăm amândouă toate cărțile despre Școala Regală de Balet care existau. Mi s-a făcut rău.

Domnișoara Mardle a intrat brusc în acțiune și s-a apucat să dirijeze pe toată lumea spre autocar.

— Stați voi două împreună, a zis Keira, în timp ce urcam. Pentru mine e în regulă să-mi ascult muzica.

— Nu, sincer, m-aș simți tare aiurea, le-am spus.

— Ești sigură? a întrebat Connie. Nu vreau ca domnișoara Mardle să creadă că nu te bag în seamă. Am de gând să-mi iau foarte în serios postul de Prietenă oficială.

Și-a pus brațul pe după umerii mei, cu mândrie.

M-am așezat pe bancheta din spatele lor.

— Probabil că o să mă fure oricum somnul.

— Nicio grijă, a zis Connie, radioasă, o să spun totul de două ori, astfel încât să auzi și tu. Ca un papagal.

Lauren, Scarlett și Melody au trecut pe lângă noi, dar niciuna dintre ele nu m-a învrednicit cu vreo privire. M-am învelit cu hanoracul pe genunchi și mi-am sprijinit capul de fereastră.

Am ieșit din Londra și am intrat pe autostradă. Connie și Keira ascultau muzică, împărțind un set de căști. La fel și cele două fete din fata lor, la fel și celelalte două de mai în față. Nu vedeam decât perechi de fire bifurcându-se în spațiile dintre scaune. De ce totul în viață e împărțit întotdeauna în două?

Din când în când, o auzeam pe Lauren râzând foarte tare, în spatele meu. N-am îndrăznit să întorc capul. Era ca și cum o facea pentru mine. Pentru a-mi arăta cât de multe ratasem. De fiecare dată când le auzeam, îmi apăsam capul de geam și lăsam vibrațiile autocarului să le acopere. Trebuie să fi adormit de-a binelea, la un moment dat, pentru că m-am trezit cu fața lui Connie chiar în fața mea.

— Mouse!

Ochii ei păreau imenși.

— E ceva ce nu ți-am spus.

— E însărcinată! a trântit Keira, scoțându-și nasul printre scaune.

— Iar? am întrebat, dar n-aveam putere să continui gluma.

Connie i-a aruncat o privire Keirei.

— Nu eu sunt cea care l-a sărutat pe Elliot în toaleta pentru persoane cu dizabilități, la petrecerea lui Katie.

— Presupun. Oricum, spune-i.

Connie s-a uitat la mine.

— Mouse, ești în stare să păstrezi un secret?

Am încuviințat.

— OK, a continuat Connie, pe un ton serios. Nu mă îndoiesc de onoarea ta, dar trebuie să reactivăm pactul Clubului Brânzei. Pentru orice eventualitate.

Și-a desfăcut pumnul și a dat la iveală două pachetele de brânză Babybel, punând unul în mâinile mele.

— Îți aduci aminte?

— Parcă trebuia să activăm pactul Clubului Brânzei doar într-un loc secret de întâlnire, nu? am întrebat.

— Am modificat chestia asta în anul întâi, la Muzeul Științei, ai uitat? încă mai am hârtia pe care am scris toate astea.

Și-a întins palma cu brânza lângă a mea și a șoptit:

— Mouse, e o chestie serioasă. Am nevoie de Clubul Brânzei. S ă-ru-tă-brân-za.

— OK, OK, am zis eu și am sărutat brânza. Nu am desființat totuși Clubul Brânzei în anul doi?

— Clubul Brânzei nu moare niciodată.

Connie și-a ridicat încet rucsacul și s-a uitat în jur, pentru a se convinge că nu ne vedea nimeni. Habar n-aveam ce putea avea înăuntru, la o adică. Îi mânuia ca și cum ar fi fost plin de explozibili. A desfăcut fermoarul, cu grijă, într-o parte.

— Uită-te înăuntru, a șoptit.

M-am aplecat și aproape că mi-am lipit fața de rucsac. Am zărit niște bare metalice subțiri. Am desfăcut un pic mai mult fermoarul. Si atunci l-am văzut. Se uita la mine, cu ochii lui mici și negri, printre gratiile cuștii. O mingiuță pufoasă de culoarea ghimbirului.

— Uită-te la ochii hamsterașului ăstuia, a gangurit Connie. Isi amintește de tine.

Nu-mi venea să cred.

— E... E Domnul Jambon? încă mai...?

Eram un pic zăpăcită de întreaga situație.

— Da, a zis Keira, aplecându-se peste scaun. Are cam nouăzeci de ani hamsterești. Călătorește cu permisul său de hamster vârstnic pentru autobuz, a continuat ea râzând, ca și cum nu era mare lucru, și s-a apucat să schițeze o caricatură de hamster cu degetul pe geam.

— Șterge-l! a muștrat-o Connie. Ți-ai pierdut mințile?

Keira s-a lăsat înapoi pe scaun.

— Da, corect. Tu aduci la schi un hamster bătrân și eu mi-am pierdut mințile.

Jack

Jamie încă zbiera la Max, când am ajuns la Southampton.

— Mi-am cumpărat tricoul ăsta special pentru tabără! a țipat el, în timp ce coboram cu toții din autocar pe feribot. Cum o să-l port acum, pătat cu Sprite?

— Sunt sigur că se poate spăla, a intervenit Toddy, împăciuitor.

— Se poate spăla doar de mână.

— Ei bine, atunci spală-l de ^mână, idiotule, a bombănit Max. Jamie a tras un șut în peretele metalic al feribotului, făcându-l să răsunе puternic. L-am lăsat plângându-i-se lui Ed și ne-am îndreptat spre puntea superioară. Există un restaurant, o sală de jocuri și un magazin de dulciuri, dar totul mirosea atât de ciudat, de metalic și a rău de mare, încât a trebuit să ieșim afară.

— Aplauze pentru chestia asta, Max, am spus, încercând să par degajat și spontan, în timp ce ieșeam în bătaia brizei tăioase a mării. Nu trebuia să-i spui lui Jamie că am rasolit-o cu toții la Noaptea Trupeii.

Max m-a bătut zdravăn pe spate și a rânjit.

— Nu fi prost, omule. Suntem o trupă. Suntem uniți.

Toddy mi-a tras un pumn în umăr.

— Da. Nu te condamn câtuși de puțin pentru c-ai spălat putina. Eu n-aș fi în stare să cânt în fața oamenilor. Sunt destul de speriat și stând în spate, cu basul meu.

— Tot nu-mi dau seama de ce nu poți cânta tu, Max, am spus.

— Eu sunt bateristul, Jack, mi-a răspuns el, apăsător. Nu există baterist care să fie și solist vocal.

— Ce zici de Phil Collins? a intervenit Toddy.

— N-am auzit de el, a pufnit Max. Ceea ce îmi întărește punctul de vedere - probabil că nu are cine știe ce succes, nu?

Toddy și-a încrețit nasul.

— Ba cred că da. Tatăl meu are, ce să zic, vreo zece din albumele sale.

— Mda, mă rog, dar noi nu încercăm să-l impresionăm pe tatăl tău, nu-i așa, Toddy? Noi încercăm să impresionăm fetele, să devenim bogați și celebri și, în general, să urcăm rock'n-rollul pe noi și amețitoare culmi.

Toddy a încuviințat.

— Bine, în regulă. Atâta timp cât nu ne stabilim niște țeluri lipsite de realism.

Max m-a plesnit iarăși peste umăr.

— Oricum, avem un lider perfect în Jack. Doar că el pur și simplu nu-și dă încă seama. Noaptea Trupei a fost o mică poticneală. Data viitoare, o să aruncăm acoperișul în aer.

Data viitoare. Deci de aceea era Max atât de calm în legătură cu faptul că o dădusem în bară la Noaptea Trupei: credea că ăla fusese un accident nefericit. Credea că pur și simplu puteam să dăm un alt concert, unde aveam să fim în regulă. Numai că, în adâncul sufletului, știam că n-o să fim.

Îmi place să cânt la chitară și să răcnesc versuri atunci când suntem doar noi trei, în dormitorul lui Max, dar ideea de a sta în fața unei mulțimi și de a face asta... Pur și simplu mă îngheață pe dinăuntru. Asta s-a întâmplat la Noaptea Trupei: am înghețat. I-am spus lui Max că nu eram pregătit, dar el ne-a înscris oricum. Iar când a venit în sfârșit ziua cea mare și am tras cu ochiul ochiul prin cortină, la sala plină de lume, mi-am dat seama că n-o puteam face. Am luat-o glonț spre ieșire și nu m-am mai uitat înapoi.

Stăteam toți trei la marginea punții, cu coatele sprijinite de balustradă, uitându-ne cum Anglia dispărea încet în ceață.

— Totuși Jamie are dreptate în privința unui lucru, știți? a zis Max. E pur și simplu... deprimant că niciunul dintre noi n-a fost cu vreo fată. Știți că, acum, Ed e la a zecea? TLece. E cu o lună mai mic decât mine și a ajuns deja la un număr de două cifre.

— Serios? am gemut. Asta-i demență. Nu mi-l pot imagina pe vreunul dintre noi în stare să ajungă vreodată la un număr mai mare de o cifră.

— Noi nu suntem nici măcar la o singură cifră, a râs Toddy. Suntem la zero.

— Da, dar și zero e un număr dintr-o singură cifră, nu?

Toddy a deschis gura să combată argumentul, dar n-a scos niciun sunet.

— Exact, am spus cu îngânfare, deși nu simțeam niciun motiv de îngâmfare.

Figura Măriei Bennett mi-a venit brusc în minte și, de această dată, n-am izbutit să o alung.

Stăteam în grădină, la petrecerea de paisprezece ani a lui Sarvan. Ea sugerase să ieșim afară. Îmi amintesc că mă gândisem că era un semn bun. Era octombrie și era tare frig; singurul motiv pentru care cineva ieșea afară era să se combine.

Și am stat acolo, uitându-ne la stele și la frânturile negre de nori, iar eu îmi tot spuneam să mă aplec și să o sărut, dar ceva mă oprea. Era straniu. Nu neapărat teama de a fi respins mă speria (cu toate că și asta era destul de înfricoșător), ci mai mult ideea că am s-o fac greșit. Mi-o tot imaginam îndepărtându-se îngrozită, pentru că reușeam cumva să o dau în bară. Așa că, în cele din urmă, nu am făcut nimic. Nici măcar nu am încercat să o sărut. M-am blocat și am dat înapoi. La fel cum am făcut la Noaptea Trupeii. La fel cum mi se pare că fac în toate privințele.

— Nu-ți face griji, a zis Max, readucându-mă înapoi la realitate. Nu o să rămânem pe zero mult timp, a continuat el, urmărind doi pescăruși care pluteau la câțiva metri mai sus și atingându-și firele anemice de păr de pe buza de sus. Mă întreb dacă franțuzoaicele au mustață.

— O, Doamne, a oftat Toddy. Nu începe iarăși cu chestia asta.

Max devenise recent complet obsedat de faptul că era cel dintâi din anul nostru căruia începuseră să-i crească tullele pe față. Vorbea tot timpul despre „mustața” lui. Dacă puteai să-i spui „mustață”, adică. Nimeni altcineva nu o facea.

— Oh, da, am spus. Sunt sigur că franțuzoaicele au ditamai mustățile stufoase. Nu sunt sigur că nu se vor uita la a ta ca la o pată de ciocolată caldă veche de trei zile.

— Adică vrei să spui că mustața mea nu e o mustață adevărată, așa cum se cuvine? a întrebat furios Max, arătând spre gura lui.

— N-ar trebui să poți număra firele de păr dintr-o mustață adevărată, a răspuns Toddy. Care este cea mai recentă actualizare, douăzeci și patru?

— Douăzeci și opt, de fapt a ripostat Max. Ceea ce înseamnă cu douăzeci și opt de fire mai mult decât ai tu, Toddy. Tu probabil că n-o să ai vreun fir de păr pubian nici la patruzeci de ani.

Toddy a zâmbit strepezit și eu i-am tras lui Max un pumn în braț. Poate să fie atât de idiot, uneori. Știe că pentru Toddy faptul că nu arată prea matur reprezintă un subiect sensibil.

Toddy și cu mine fuseserăm amândoi, în mod oficial, „micuții” anului nostru, până când eu începusem întâmplător să cresc, în urmă cu câteva luni. Toddy nu adusese niciodată vorba despre asta și nici eu nu suflasem vreun cuvânt, dar... mă simțeam aiurea. Ce puteam să fac, la urma urmei? Doar nu sunt psihiatru.

Max pur și simplu nu înțelege cum e. Încă din clasa a șaptea era mai înalt decât jumătate dintre profesorii noștri. E masiv, gălăgios și lipsit de tact, părul lui roșcovan și ras facându-l să arate ca unul dintre frații Weasley jucător de rugby. Toddy este opusul, mic și timid, cu ochelari șui și un ciuf de păr blond, care se ascunde în spate ori de câte ori cineva, în afară de mine sau Max, vorbește cu el.

Eu sunt doar... Nu știu cum sunt, de fapt. Habar n-am ce văd ceilalți când se uită la mine. Asta a fost exact problema cu Maria Bennett, cred. Pur și simplu nu am putut accepta că era posibil să mă placă.

«Vântul sufla strașnic pe puntea superioară, așa că Max și-a deschis rucsacul ponosit pentru a scoate un hanorac. Am observat că pe rucsac erau mâzgălite de curând, în partea de sus, cu marker negru, cuvintele „PSYCHO SEX DEATH SQUAD²”.

— Doar nu vrei, pe bune, ca trupa noastră să se numească astfel, nu-i așa?

am întrebat.

— Păi, ba da, evident, a răspuns el, bătos. Un nume în stare să atragă atenția oamenilor. Daoă ai citi PSYCHO SEX DEATH SQUAD pe un poster, cu siguranță te-ai opri să vezi despre ce-i vorba, nu-i așa? Oricum, e mai bun decât sugestiile voastre.

— Cred că a mea e destul de bună, totuși, a spus Toddy.

— Da, zău, vezi să nu, a ripostat Max.

— The Paraelograms¹, a rostit Toddy, zgâindu-se poetic la mare. Am auzit asta la un moment dat, la matematică. Cred că sună bine.

— Toddy, a rostit Max, ferm. Noi nu ne numim trupa după o chestie pe care ai auzit-o tu la matematică. Am putea la fel de bine să ne zicem Marii Tocilari și cu asta basta.

— Da, fără supărare, Toddy, dar varianta ta e mai rea decât a lui Max, am spus. A mea e cel mai puțin jalnică din toate trei.

Vreau să ne numim About Time^{3 4}. Cred că sună bine. Ideea mi-a venit cu ceva timp în urmă, atunci când i-am spus tatei despre sugestia lui Max cu Psycho Sex Death Squad, iar el a spus că „E timpul ca Max să fie consultat de un terapeut”. Mă imaginez depănând această poveste în interviuri, atunci când o să devenim celebri. Pentru că, în mintea mea, la un moment dat o să ajungem să ne bucurăm de succes.

— Serios, trebuie să ne hotărâm cât mai curând în privința unui nume, a spus Max. Devine ridicol că încă nu avem unul. Toate trupele de ispravă au nume.

— Am putea supune la vot, a sugerat Toddy.

— Cum o să meargă chestia asta? a ripostat Max. Fiecare dintre noi o să voteze pentru propria sugestie.

Dintr-odată, ochii i-au licărit.

— Știu! Așa o să hotărâm... Excursia!

— Ce spui acolo? am întrebat.

— Cel care reușește să se combine primul cu o fată în excursia asta o să dea numele trupei!

Toddy s-a prăbușit pe una din banchetele de plastic, cu părul blond fluturându-i în vânt.

— Oh, minunat. În cazul acesta, eu am ieșit din joc, nu-i așa? a murmurat el.

— Da, nici eu nu prea știu ce să zic în legătură cu asta, Max..., am început eu, dar el și-a petrecut brațul peste umerii mei și a gemut.

— Jack, sper că nu te mai macină încă faza cu Maria Bennett, nu-i așa? A fost în urmă cu vreo șase luni, omule.

Am ridicat din umeri.

— Uite care-i treaba, a continuat, eu nu mă întorc din excursia asta tot pe zero, OK? Și nu o să reușesc vreodată să fac asta fără amicii mei de nădejde. Așadar, poate că acest pariu înseamnă că voi doi trebuie să vorbiți măcar cu niște fete.

S-a aplecat mai mult spre mine.

— Vreau să spun că tu chiar nu vrei ca trupa noastră să se cheme Psycho Sex Death Squad, nu-i așa?

Am clătinat hotărât din cap.

3 Paralelogramele

4 E timpul

— Ei bine, a rânjit el, atunci ar fi bine să te asiguri că te combini primul cu o fată.

3

Mouse

Autocarul a intrat în terminalul feribotului de la Dover și a oprit la o mică gheretă pe care scria „Control pașapoarte”.

— Oh, Doamne! a șuierat Connie, trăgându-și bagajul mai aproape. Crezi că știu?

— Nu, dar ceea ce faci este, probabil, ilegal.

Imediat ce am spus-o, ochii lui Connie au devenit uriași și mi-am dorit să-mi fi ținut gura, așa că am încercat s-o dreg.

— Mă rog, nu de-a binelea.

— Nu e vorba de trafic de droguri, a spus Keira. Este doar un hamster. Cu toate că am văzut o emisiune în care o femeie a înghițit droguri și a trecut cu ele într-o altă țară.

— Și dacă o să creadă că l-am pus pe Domnul Jambon să înghită droguri? a întrebat Connie, arătând de-a dreptul îngrozită, mușcându-și buza și strângându-și spasmodic bagajul. Nu i-aș da nicicând să înghită droguri Domnului Jambon. Nu i-am dat niciodată să mănânce hrană uscată. Ii dau întotdeauna salată.

— Connie, nu te mai comporta ciudat că o să atragi atenția asupra noastră, a șuierat Keira. Chiar, de ce ai adus animaluțul ăsta cu tine?

— Nu e animaluț, ci om, a corectat-o Connie. Adică, evident că e un hamster, dar înțelegi ce vreau să spun. E un hamster om. E un homster.

— Da, OK, excelent, a spus Keira nerăbdătoare. De ce l-ai adus?

— Pentru că mama uită mereu să-l hrănească, iar când am fost în tabăra Brownie s-a îmbolnăvit de gripă hamsterească și aproape a murit.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, Con, a zis Keira, dar e greu de crezut că o să fie mai în siguranță vânțurându-se înapoi și-ncolo prin Alpii francezi, nu-i așa? În orice caz, nu au nici cel mai mic motiv să ne scotocească prin lucruri, așa că probabil că o să fie în regulă.

Connie n-a părut alinată de cuvântul „probabil”, așa că a început să se legene înainte și înapoi.

Instinctiv, m-am întins și i-am pus mâna pe umăr. Mă simțeam bine, într-un fel, încercând să fiu eu cea care să ajute, în loc să fiu cea neajutorată.

— Nu au de unde să știe că el se află aici. O să fie bine.

A sunat jalnic și eram destul de sigură că nu era adevărat. Dacă cineva îl

găsea pe Domnul Jambon aveam să intrăm toate într-o mare belea.

Un tip i-a dat niște hârtii domnișoarei Mardle. Autocarul s-a pus din nou în mișcare și a urcat pe rampă, ajungând pe feribot. Eu și Keira am schimbat o privire ușurată.

— Să nu-i dai drumul prin autocar, a rostit Keira. Nu vrei să-l audă șoferul hămsterind pe aici.

Connie a dat din cap și și-a trecut grijulie brațul prin chinga rucsacului.

— O să te protejez, Domnule Jambon, a șoptit ea în rucsac, în timp ce un profesor pe care nu-l cunoșteam s-a apucat să ne explice regulile care trebuiau respectate pe feribot.

Am ieșit din autocar și am urcat scările. Nu mai fusesem niciodată pe un feribot. Era foarte mare. Am trecut pe lângă vreo zece giruri de mașini parcate înainte de a ajunge la puntea principală. Connie își ținea rucsacul în față și, din când în când, vorbea în el. În cuplu în vârstă a făcut un schimb de priviri care nu i-a scăpat Keirei.

— Hai să mergem într-un loc în care să fim singure, a spus ea.

— Știu! a exclamat Connie, un zâmbet entuziasmat înflorindu-i pe chip. Să scriem dorințe și să le aruncăm în adâncurile oceanului.

— Nu știu dacă să le spun adâncurilor oceanului că vreau ca Alfie să-și facă de cap cu mine, a spus Keira. Probabil că nu e prioritatea numărul unu a adâncurilor oceanului.

— Te referi la Alfie, fratele lui Scarlett? am întrebat. Îi plăci?

Era în continuare ciudat că Keira Avakian nu mai purta pantofi ortopedici speciali, lăsând la o parte faptul că se încumeta să-i pice cineva cu tronc. Lauren îl plăcuse întotdeauna pe Alfie. Îmi spusese asta atunci când îl întâlniserăm pentru întâia dată, la petrecerea lui Scarlett, în clasa a șaptea. M-am întrebat dacă nutrea în continuare aceleași sentimente pentru el.

Keira și Connie au încuviințat amândouă din cap.

— Cred că arată ca un cornet de înghețată, a spus Connie, entuziasmată. Dar dragostea este o chestie amuzantă de genul ăsta.

Keira a împuns-o dojenitor, cu degetul în braț, pe Connie.

— Ție îți place de cineva în clipa asta, Mouse? a întrebat Connie în timp ce urcam scările spre punte.

Am clătinat din cap și m-am simțit un pic stânjenită. Ca și cum s-ar fi convenit să am ceva de povestit despre un băiat de la White Lodge. Nici măcar nu știam dacă îmi căzuse cineva cu tronc vreodată. Cineva pe care să-l plac pe bune. Ca și cum ar fi fost o galerie de fotografii pe care să le poți modifica astfel încât să-ți placă. Vreau să spun că Lila chiar a mâncat, la un moment dat, fotografia unui băiat din clasa a zecea pe care îl plăcea.

Cred că de multă vreme nu mă mai gândisem la altceva în afară de balet. M-am simțit cuprinsă de o furie surdă. Nu era corect că nu eram destul de bună. Că viața putea să-mi ofere ceva ce îmi doream atât de mult, doar pentru ca, după aceea, să-mi ia pur și simplu înapoi cadoul cu pricina.

— Poate că o să găsești pe cineva care să-ți placă în excursia asta, a zis Connie, în timp ce împingeam într-o ușă grea, deschizând-o pentru a ieși pe punte.

Vântul ne-a izbit cu toată puterea. Părul mi s-a desfăcut și a început să-mi fluture, picături de apă sărată mi-au stropit fața.

— Am standarde destul de ridicate, a strigat Connie, în bătaia vântului. Mi-a plăcut de o singură persoană toată viața și ea nici măcar nu există, a continuat, privind visătoare spre mare. Oh, Ron Weasley... armăsar roșcat fictiv.

— Ei bine, și mie mi-a plăcut tot de o singură persoană! a spus Keira, cu mândrie în glas. Alfie e dintotdeauna omul meu. Și el chiar există. Păcat că sora lui e cam...

S-a oprit abrupt, uitându-se la mine.

— Scuze, Mouse, știu că Scarlett e prietena ta.

Am ridicat din umeri pentru a-i arăta că nu contează. Chestia era că habar n-aveam dacă Scarlett era prietena mea sau nu. Și, dacă existau tabere, ea era în cea a lui Lauren.

— Da, dar ai ieșit cu alți trei băieți, i-a amintit Connie, cu asprime în glas. Vreau să spun că sunt total de acord că între tine și Alfie există o relație romantică, dar trebuie să-i fi plăcut și pe ceilalți trei, nu-i așa?

Keira s-a încruntat.

— Bleah, nu. Doar am exersat ca să fiu pregătită pentru el, a continuat ea, după care s-a uitat la mine. Ai sărutat vreodată pe cineva, Mouse?

— Nu, am răspuns liniștită, încercând să nu atrag atenția asupra acestui fapt.

Poate că era un alt lucru pe care toată lumea îl făcuse în ultimii doi ani.

— Nu-ți face griji, a zâmbit Connie. Nici eu.

— N-ați pierdut nimic, sinceră să fiu, a suspinat Keira. E cam dezamăgitor, zău așa. Crezi că o să fie o mare chestie, un moment de cotitură în viață, și de fapt e doar Elliot Campbell umplându-te de bale în toaleta pentru persoane cu dizabilități.

— Probabil că nu toată lumea are parte de experiența asta la primul sărut, a spus Connie. Elliot Campbell nici măcar nu cunoaște atât de multă lume.

— N-are a face. Poate o să întâlnim niște băieți francezi în Alpi. Pun pariu că băieții francezi sărută de zece ori mai bine decât băieții englezi.

— Ei bine, asta-i evident, a zis Connie. De aceea se si numește „sărutul franțuzesc”. Nu ai auzit niciodată despre „sărutul englezesc”, nu-i așa?

Keira s-a aplecat peste balustradă.

— „Sărutul englezesc” este un lucru care se întâmplă atunci când un băiat te invită la dans și își îndeasă limba în gâtul tău, după care se duce la un concurs de tras părțuri cu amicii și nu mai vorbește niciodată cu tine.

— Bună, fetelor!

Ne-am întors toate în același timp. Știusese extrem de exact unde se aflase Lauren în fiecare clipă din ultimele trei ore, dar ea izbutise totuși să mă prindă cu garda jos. Scarlett și Melody o încadrau. Mi-au zâmbit.

— N-am avut ocazia să te salut așa cum se cuvine, a rostit Lauren, desfacându-și brațele.

Am făcut un pas înainte și ne-am îmbrățișat.

— Salutare, Mouse!

Scarlett m-a îmbrățișat și ea, după care am îmbrățișat-o pe Melody. Același tip de îmbrățișare nesinceră, care a durat o fracțiune de secundă.

— Mâinile tale se asortează foarte bine cu pulovărul pe care îl porți, a spus Lauren, zâmbind. Albastrul este foarte la modă în acest sezon. Ai fost inspirată să te asortezi chiar în locul cu pricina, a continuat ea, râzând, dar într-un mod prietenos. Noi ne ducem să ne luăm niște ciocolată, nu vrei să vii cu noi? S-ar putea să găsim chiar și bezele.

Aceasta era Lauren din vremea micilor răsfățuri culinare de după lecția de balet. Nodul din stomacul meu s-a destins. Dacă lucrurile se întorceau la normal cu Lauren, atunci poate că totul avea să fi bine. S-ar fi putut să-mi recapăt cea mai bună prietenă.

— Da, desigur, am răspuns. Sună excelent.

Apoi am văzut-o pe Connie surâzându-mi. Nu știam dacă invitația se referise și la ea și Keira. Nu-mi puteam imagina că Lauren dorea să meargă și ele. Nu erau prietene. Connie este tipul de persoană de care Lauren face haz pe la spate. Și Keira, așa cum fusese înainte, se încadra în aceeași categorie. Dar ar fi fost cu adevărat aiurea să mă întorc de-a dreptul la vechile mele prietene, fără să le mulțumesc măcar lui Connie și Keirei pentru tot ceea ce făcuseră. M-am uitat la Connie și apoi la Keira; nu știam ce să fac.

— Putem să ne întâlnim acolo peste zece minute? am întrebat-o pe Lauren. Noi tocmai faceam un tur al punții.

— Trebuie să vorbim cu adâncurile oceanului, a adăugat Connie într-o doară, iar Lauren și Melody au schimbat o privire.

Știam ce însemna privire[^] asta, dar Connie nu păru să observe.

— OK, bine, ne vedem acolo atunci, a răspuns Lauren, arătând spre interior, către o firmă de neon care anunța Restaurantul lui Sindbad.

Connie și Keira și cu mine ne-am uitat peste balustradă cum nava spinteca apa. Keira și-a scos carnetul și s-au apucat amândouă să-și aștearnă dorințele pe hârtie. Știam că nu se facea, dar dintr-odată am vrut să se termine cât mai repede cu chestia asta, pentru a putea ajunge odată la restaurant. Numai că, indiferent cât de prostesc era ceea ce faceam, aveam senzația că ar fi fost păcat să nu scriu o dorință adevărată, pentru orice eventualitate. La fel ca atunci când sufli în lumânări de ziua ta și de fiecare dată chiar îți dorești ceea ce vrei de fapt.

— Ai trecut două, i-a spus Keira lui Connie. Nu-i cinstit.

— Una e pentru Domnul Jambon, a răspuns Connie, mângâindu-și cu dragoste rucsacul.

— Este vorba despre evitarea arestării? a întrebat Keira.

— Ai nimerit-o! a exclamat Connie, radioasă.

A despăturit hârtia pentru a ne arăta ceea ce scrisese: „AJUTĂ-MĂ TE ROG SĂ EVIT ÎNCHISOAREA PENTRU HAMSTERT”.

Keira a râs.

— El trăiește deja într-o cușcă. Cât de rea ar putea să fie închisoarea pentru hamsteri?

S-a întors spre mine.

— Hai, Mouse, noi două ne-am scris dorințele.

M-am uitat la mica bucată de hârtie goală și am hotărât să scriu unicul lucru pe care în clipa aceea mi-l doream mai mult decât orice altceva.

— La trei! a strigat Keira mării.

Vântul a smuls hârtiile imediat ce le-am dat drumul, iar eu am închis ochii și am tot repetat în gând dorința pe care mi-o pusesem.

M-am uitat la Connie. Ținea ochii închiși strâns și eram convinsă că și ea își repeta în gând dorința. M-am întrebat ce își dorea cu adevărat Connie.

— Alfie e cel mai tare! a strigat Keira.

— Nu trebuia să ne spui! a țipat Connie. Să nu-i purtați pică, adâncuri ale oceanului...

Le-am spus ambelor la revedere și imediat am început să mă agit. Trebuia să-mi curăț albastrul de pe mâini și să mă gândesc la ce urma să spun. Dacă Lauren mă întreba despre Paris? Trebuia să par genul de persoană pe care ele să și-o dorească în grupul lor.

Am deschis ușa toaletei, după care am intrat într-o cabină, am încuiat-o și mi-am dat jos blugii. Se luase ceva albăstreală de pe ei.

Deodată, ușa de la toaletă s-a deschis și le-am auzit pe Lauren și Scarlett. Am deschis gura să le strig un salut, dar am înghețat.

— Connie-May a fost întotdeauna o ciudată, am auzit-o pe Lauren. E ca Freaky Friday. Ca și cum un copil de șapte ani ar fi întemnițat în trupul ei. Și Keira arăta de-a dreptul... nașpa.

— Puah, fratele meu chiar o place, a râs Scarlett. Merg împreună la înnot și e căzut în limbă după ea.

A urmat un moment de tăcere. M-am întrebat dacă Lauren îi spusese vreodată lui Scarlett cât de mult îl plăcea pe Alfie. Poate că o făcuse, totuși.

— Pun pariu că e tare păroasă, a spus Lauren. Are niște sprâncene atât de groase. De ce nu-i spune nimeni să se ocupe de ele?

— Fratele meu e destul de ciudat. Asa că nu e de mirare că o place.

Puteam să le văd, prin crăpătura ușii cabinei, cum își refăceau machiajul și să își aranjeau părul.

Rucsacul meu era pe jos, în fața mea. Dacă dădeau cu ochii de el, aveau să știe că eram acolo. M-am aplecat cât de încet am fost în stare și l-am ridicat binișor, centimetru cu centimetru, până l-am pus în poală. Apoi, cu blugii încă în jurul gleznelor, mi-am ridicat picioarele și mi-am strâns genunchii la piept.

Îmi era frică și să respir. Gândul că aveau să-și dea seama că se ascundea cineva în cabine mă facea să tremur toată. Și apoi mi-am amintit că telefonul meu era dat la volum maxim. Am tot repetat, în gând: Te implor, Doamne, să nu-mi sune telefonul.

Scarlett a intrat chiar în cabina de alături. Și-a trântit pe podea rucsacul Kanken, de culoare roz, și chinga acestuia s-a strecurat prin deschizătura dintre cabine. Am închis ochii ca un copil, pentru a încerca să o fac să dispară. Mă simțeam într-adevăr ciudat să o aud făcând pipi.

— Mouse arată foarte ciudat, a zis Lauren, iar obrajii au început să-mi ardă, imediat ce mi-a rostit numele. Ca un băiat. Chiar e nașpa să ai asemenea mușchi. Intr-a șaptea era drăguță, dar acum arată pur și simplu... ca un bărbat.

Trupul a prins să-mi tremure, îndurerat. Mă simțeam amorțită. Întotdeauna îmi făcusem griji că eram suplă și musculoasă, dar toată lumea îmi spunea că era o prostie.

— Pun pariu că are niște mușchi abdominali uimitori, totuși, a râs Melody.

— Probabil e anorexică, a zis Scarlett. Așa sunt toate balerinele.

Se afla literalmente la un metru distanță de mine.

— Fetelor, nu fiți rele, a spus Melody. Îmi pare rău pentru ea că trebuie să stea împreună cu o exuberantă și cu o ciudată.

Scarlett și-a ridicat rucsacul și a ieșit din cabină.

— Ceea ce mi se pare cu adevărat aiurea este că a crezut că totul e în regulă, de s-a purtat astfel, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, a rostit Lauren, pe un ton agasat. Nu sunt prietenă cu ea. De fapt, ea nici nu are vreo prietenă aici, nu-i așa? E cam ciudat din partea ei să se comporte în felul ăsta. De-a dreptul arogant, la drept vorbind. Dar cred că așa a fost ea întotdeauna.

Nașpa. Ca un bărbat. Fără prieteni. Arogantă. Mi-am mușcat mânerul rucsacului pentru a-mi opri lacrimile.

— De ce ai mai invitat-o? a întrebat Scarlett.

— Deoarece cunoașterea înseamnă putere, a zis Lauren de parcă ar fi fost de la sine înțeles.

Am auzit ușa trântindu-se în urma lor și liniștea a pus iarăși stăpânire pe toaletă. Mă puteam auzi plângând, dar nu simțeam că fac asta. Nu mai simțeam nimic.

Jack

— Uite! a zbierat Max. Zăpadă!

Întregul autocar a prins viață, toată lumea și-a turtit fața de cel mai apropiat geam. Trecuserăm de feribot și mergeam prin Franța de câteva ore bune, și toată lumea se întreba, bombănind, când aveam să vedem în sfârșit niște zăpadă adevărată.

— Unde? a întrebat Sarvan, care se afla cu trei locuri mai în spatele nostru. Max a împuns iarăși cu degetul în geam.

— Acolo, idiților! Uitați-vă!

Cu toții am urmat direcția indicată și ne-am zgâit. În depărtare, ieșind dintr-un nor, se profila conturul fantomatic al unui munte. Puteai să-i întrezărești vârful pudrat cu zăpadă.

— Oh, da, a spus Toddy. Hai că nu e ce mă așteptam, de fapt.

Toată lumea și-a reluat locurile, bodogănind.

— Incredibil, a mârâit Max. Încerci să faci o chestie drăguță... Unii oameni...

S-a întors spre mine.

— Înțelegi la ce mă refer?

Am încuviințat, dar abia dacă îl băgăm în seamă. Mă gândeam pur și simplu la pariu.

Max avea să-l câștige, cu siguranță. Probabil tocmai de-aceea îl și sugerase. Și totuși, ar fi putut avea dreptate. Poate că un pariu ca ăsta era exact ceea ce aveam nevoie pentru a nu-mi mai face griji și a izbuti să fac vreo ispravă. Mi-am jurat în clipa aceea că, orice s-ar fi întâmplat, nu aveam să mă mai comport ca o mămăligă. Dacă în această săptămână urma să mă confrunt cu o altă situație gen Maria Bennett, nu aveam să mai dau bir cu fugiții. Aveam să respir adânc, să închid ochii, să mă aplec și să trec la fapte.

Dincolo de geamuri, munții înzăpeziți de la orizont deveneau treptat din ce în ce mai mari. Am simțit un mic șoc de agitație nervoasă în piept. Lângă mine, Toddy stătea în continuare cu capul îngropat în ghidul de conversație. Din clipa în care ne întorseserăm în autocar, ne hotărâserăm să memorăm cele mai grosolane și mai nepoliticoase expresii franțuzești pe care le puteam găsi, ca să vedem, apoi, dacă le puteam strecura în conversații pe parcursul taberei.

— În regulă, a zis Toddy, împingându-și ochelarii pe nas cu degetul mijlociu, ce ziceți de asta: Avez-vous ma trousse?

— Ce înseamnă? am întrebat.

— Penarul meu e la tine?

Max a dat din cap.

— Destul de bine. Cinci puncte dacă putem să strecurăm chestia asta într-o conversație adevărată cu un francez adevărat. Dar o să fie mult mai bine dacă amestecăm și punem cap la cap chestii din vocabular. De pildă, ce ziceți de...

A înhățat cartea și a frunzărit-o la întâmplare.

— O.K. Ma perruche... est dans la zonepietonne.

— Care înseamnă...?

— Penisul meu este în zona pietonală.

Am râs.

— Da. Corect, e bună. Cincisprezece puncte cui poate să o folosească.

— Eu prefer, totuși, Monsieur, voiregrand-mere etait un blaireau, a spus Toddy.

— Asta ce mai înseamnă?

— Domnule, bunica dumneavoastră a fost un bursuc.

Am izbucnit cu toții în hohote de râs.

— Cuvântul „domnule” îi dă tot farmecul, a zis Max, ștergându-și ochii. Vor

crede că ești cât se poate de respectuos auzind Monsieur, după care – zbang!
— îi lovești cu blaireau.

— Este o capcană clasică pentru fraieri, am spus.

— Chestia e că nu putem folosi vreuna dintre aceste expresii înainte de a ajunge în stațiune, nu-i așa? a întrebat Max. Așadar, ce ziceți de niște provocări pe care să le punem în practică acum, în autocar?

— Ca de pildă?

— Habar n-am. Să-ți lipești fundul de fereastră, să zicem.

— Max, nu o să-ți dăm puncte dacă-ți lipești fundul de fereastră, a spus Toddy.

— De ce nu?

— Pentru că evident că n-ai să o faci.

— Ba bineînțeles că am s-o fac! a pufnit Max. Dacă o să-mi dați douăzeci de puncte, o să-mi lipesc poponețul de fereastră.

Toddy a ridicat din umeri.

— În regulă. Douăzeci de puncte pentru chestia asta.

— Îți dai seama că aceste „puncte” nu au nicio valoare în lumea reală, da, Max? am spus.

— Da, dar – s-a oprit în toiul replicii, și a exclamat, dintr-odată – Oooh! Oh, Doamne, PUTE rău!

Eram pe cale să-l întreb la ce se referea, când nasul mi-a fost lovit de o duhoare teribilă.

— Oh, Doamne, am gemut gătit.

Pârțurile date într-un autocar sunt cele mai rele pârțuri din lume.

Max și-a trântit ambele mâini peste gură și și-a lipit fața de fereastră.

— Stai sgur pârțami mint, a bălmăjit el.

— Ce? a întrebat Toddy. Oh, omule, ce-i mirosul ăsta?!

Max și-a mutat mâinile mai sus, acoperindu-și nasul.

— Am spus ăsta e sigur unul dintre pârțurile lui Jamie Smith.

— Da, a zis Toddy, strângându-se zdravăn de nas. Mâncare pentru pisici. De ce vânturile lui miros întotdeauna ca mâncarea pentru pisici?

Cu mâna lipită în continuare la nas, Max a strigat spre partea din spate a autocarului, către Jamie:

— Hei, Jamie! De ce vânturile tale miros întotdeauna ca mâncarea pentru pisici?

— Pentru că asta servește maică-ta la cină, a răcnit Jamie, drept răspuns.

Replica sa a fost recompensată cu hohote de râs și cu o sumedenie de palme ridicate în semn de apreciere. Morocănos, Max s-a prăbușit înapoi pe locul lui.

— Nici măcar nu are vreun sens, a mormăit el. De ce ar servi mama mâncare pentru pisici la cină?

Toddy și-a dat ochii peste cap la mine, dar, înainte de a putea răspunde, domnul Flynn a apărut pe culoar, venind spre noi.

— Gata, băieți! Liniștiți-vă. Aproape că am ajuns.

De obicei poți să-l auzi pe Flynn venind de la mai bine de un kilometru, din pricina vocii sale bubuitoare. E destul de scund, cu părul pieptănat lins pe spate și un barbișon negru. Vorbește ca și cum ar avea vreo șazeci de ani, chiar dacă mama spune că nu poate să aibă mai mult de treizeci. Eram cu toții destul de mulțumiți că ne însoțea în tabără, căci este un mare fraier.

— Ce mai faceți voi, aici, în spate? ne-a întrebat Flynn, fluturându-si dramatic mâinile.

A inhalat puternic și apoi a oftat din rărunchi, satisfăcut.

— Vă bucurați de aerul proaspăt de munte, nu-i așa, flăcăi?

— Suntem într-un autocar, domnule, am spus. Nu putem să ne bucurăm decât de mirosul de odorizant și de cel al vânturilor trase de Jamie Smith.

Flynn a strâmbat din nas.

— Hmmm. Da. Cam miroase a... mâncare pentru pisici aici, în spate.

— Domnule, a rostit Max, frecându-și buza de sus, pot să vă întreb ceva în legătură cu întreținerea părului facial?

— Da, domnule Kendal, poți, i-a răspuns Flynn, mângâindu-și mândru barbisonul.

— Ei bine, domnule, a spus Max, după cum se poate vedea, zilele astea am mustață...

— S-ar putea să aveți nevoie de o lupă pentru a vă da seama, domnule, l-am întrerupt.

— Tine-ți gura, Jack, m-a repezit Max. Oricum, domnule, credeți că ar trebui s-o șamponez? Dumneavoastră vă șamponați barba?

Am gemut și m-am ridicat în picioare.

— Nu sunt în stare să mai ascult chestia asta. Mă scuzați, domnule.

Mi-am făcut loc pe lângă Flynn și m-am înghesuit în minuscula cabină de toaletă.

În timp ce trânteam ușa și mă ridicam m-am pocnit dureros cu capul de tavan. Doar chestiile de genul acesta mă fac să-mi dau seama cât de mult am crescut în ultima vreme.

— Ce te-ai schimbat, Jack!

Asta îmi spuneau tot timpul prietenii părinților mei când mă vedeau, în ultima vreme. Dar era ciudat, că eu nu mă simțeam diferit. M-am privit în mica oglindă. Nici măcar nu arătam într-a devăr diferit, cu excepția înălțimii. Aceiași ochi mici, pătrunzători, căprui și migdalați. Același nas subțire și ascuțit, pe care l-am moștenit cu siguranță de la mama. Aceleași gropițe adânci și rotunde în obraji, care își dublează mărimea atunci când zâmbesc cu gura până la urechi. Același păr șaten și stufos care se zbârlește mereu în partea din față, indiferent cât îl ud cu apă, încercând să-l netezesc.

Aproape că mi-am lipit fața de oglindă, pentru a-mi examina buza de sus. Nimic. Unele dintre firele de păr din jurul gurii păreau ceva mai întunecate, dar mă era cale lungă chiar și până la acea tentativă de mustață jalnică a lui Max. Poate să-mi colorez pur și simplu firele astea cu o cariocă neagră? Oare și-ar fi dat cineva seama? Poate că așa făcea și Max.

Dintr-odată, o explozie de strigăte și hohote de râs a izbucnit deasupra mea. Am deschis ușa brusc și m-am năpustit înapoi pe culoar.

Am văzut de ce o luase toată lumea razna și am izbucnit și eu în râs. Un alt autocar plin cu elevi mergea pe lângă al nostru, și toată lumea din el își ieșise de asemenea din minți, pentru că Max stătea pe scaunul său cu pantalonii în vine și cu fundul gol apăsător ferm de fereastră.

4

Mouse

M-am strecurat în autocar înaintea oricui altcuiva. M-am holbat insistent pe fereastră cât timp s-a urcat toată lumea, încercând să fiu invizibilă și așteptând ca Lauren să treacă pe lângă mine și să ne confruntăm. Când, în cele din urmă, Lauren, Scarlett și Melody au urcat, erau mai zgomotoase și mai vesele ca niciodată. În timp ce se apropiau, mâinile au început să-mi tremure. Au trecut pe lângă mine și chicotelile au încetat preț de câteva clipe, dar apoi au continuat, mai tare ca oricând, în timp ce se îndepărtau pe culoar.

— Cum a fost masa? a întrebat Connie, vioaie, când ea și Keira s-au trântit în scaunele din fața mea, iar autocarul ieșea din cala feribotului și intra în Franța. Noi am avut un desert delicios. Jumătate zmeură albastră, jumătate gumă de mestecat care face balonașe. Uite, a continuat ea, scoțând limba, care era de un albastru intens. Acum mă asortez, a mai zis ea, arătând spre obraji cu urme de amprente albastre.

Am încercat să zâmbesc. Ea m-a privit ceva mai atent, după care a tras cu ochiul spre partea din spate a autobuzului. Privirea i s-a întunecat.

— Ești bine, Mouse? m-a întrebat, în șoaptă.

Am dat din cap. Mi-am sprijinit tâmpla de geam și m-am prefăcut că dorm. Apoi Keira și Connie au adormit de-a binelea, una rezemându-și capul de cealaltă, şuvițele de păr și firele căștilor lor împletindu-se, ca și picioarele. Nu trebuia să conversez și să pretind că totul era în regulă. Mi-am vârât capul în hanorac, aidoma unei țestoase, și am urmărit cum ne deplasam cu viteză pe autostrada franțuzească.

Ascultând muzica din Lacul Lebedelor, am închis ochii și am încercat să-mi amintesc pașii, dar nu izbuteam să mi-o scot din minte pe Lauren și lucrurile pe care le spusese. Simțeam cum lacrimi fierbinți mi se îngrămădesc în colțurile ochilor, dar le-am șters repede. Nici măcar nu ajunseserăm în stațiune și eu îmi doream deja ca excursia să se fi terminat. Nici măcar nu voiam să merg acasă, ci doream să mă întorc pur și simplu în timp și să fiu o dansatoare mai bună.

În cele din urmă, m-a furat și pe mine somnul. Am avut vise ciudate, în care eu și Lila săream dintr-un pat în altul, în dormitorul de la căminul White Lodge, după care se făcea că mă jucam împreună cu Connie, în piscina pentru copii, când eram mici, dar ea avea în continuare mâinile albastre. Apoi mama mă îmbrățișa și auzeam ecoul râsetelor lui Lauren, amestecate cu ale lui Melody și ale lui Scarlett. Când am deschis ochii, visul s-a zăpăcit, și mi-am dat seama că ele chiar râdeau. Toată lumea hohotea.

Întregul autocar era un balamuc. Toată lumea arăta cu degetul și țipa. Până

și Connie mă împungea cu degetul.

— Fund! striga ea, printre hohote nestăpânite.

Am aruncat o privire afară și am văzut un alt autocar mergând pe lângă noi și un fiind palid și lătareț proptit într-o fereastră.

Toată lumea făcea fotografii și zbiera, iar băieții din celălalt autocar își ieșiseră și ei din minți. Connie și-a acoperit ochii cu mâinile, dar a continuat să strige „Fund!” ca și cum ar fi strigat după ajutor. Am auzit-o și pe Lauren tipând:

— Oh, Doamne!

Domnișoara Mardle s-a apucat să străbată culoarul arborând cea mai serioasă mină cu putință. Celălalt autocar ne-a depășit, iar fundul s-a făcut nevăzut.

— E-n regulă, domnișoarelor! Gata! E doar un fund! Eu am unul, voi aveți câte unul, toată lumea are așa ceva!

Accentul ei galez devenea mai pronunțat când era agitată.

— Domnișoara Mardle are un fiind! a anunțat Connie și y y y toată lumea a izbucnit iarăși în hohote de râs.

— Da, da, a rostit domnișoara Mardle, cu răbdare în glas. Sper că nu o să deveniți toate niște isterice de fiecare dată când o să dați cu ochii de câțiva băieți. Vorfi băieți la hotelul nostru, să știți.

— Ce?! a exclamat o fată, aflată pe unul din locurile din față. Vorbiți serios, domnișoară? Vor fi băieți acolo?

Domnișoara Mardle păru să regrete instantaneu că nu-și ținuse gura.

— Păi, ei bine... da, Nadia. Asta înseamnă că acolo vor mai fi cazate și grupuri de la alte școli și că există șanse ca unele dintre ele să includă și membri de sex masculin...

Restul frazei a fost acoperit de un alt torent general de țipete și strigăte frenetice. Domnișoara Mardle și-a tras o palmă blândă peste față și s-a retras, așezându-se înapoi pe locul ei.

Dintr-odată, un alt val de gălăgie s-a propagat prin autocar. M-am uitat pe fereastră și am văzut de ce răcnea din nou toată lumea – un panou imens cu chipul unui băiat zâmbitor pe el.

Băiatul arăta incredibil, uimitor de bine. Avea ochi mari și albaștri care priveau puțin în jos, ca și cum ar fi fost timid, și un fel de semizâmbet care îi făcea mici gropițe în obraji. Părul său șaten-deschis era zbârlit și pieptănat cumva într-o parte și era gol de la brâu în sus, etalând acea piele bronzată perfect pe care o au doar celebritățile. Blugii lui aveau o croială atât de joasă, încât îi puteai vedea întregul tors și, dedesubt, era cuvântul „ROLAND”.

Keira a fluierat.

— Dacă toți băieții din țara asta arată așa, atunci cu siguranță sunt gata pentru niște săruturi franțuzești.

— Nu este foarte practic să ieși la bustul gol în zăpaclă, a spus Connie.

Keira i-a tras o scatoalcă.

— Să nu-mi spui că tot pe Ron l-ai alege.

— Ron este singura mea pereche adevărată, a dat Connie din cap, fără să-și ia ochii de la panou. Dar aş putea să-l las pe Roland să mă sărute englezește. Să mă încălzească pentru Ron.

Am auzit-o pe Scarlett spunând, în spatele nostru:

—Trebuie să fie vreun cântăreț francez sau ceva de genul ăsta.

Lauren a zis:

— Nu-mi pasă ce e, dar cu siguranță e cel mai tare băiat de pe planetă. E uimitor. Trebuie să-l căutăm pe Google, imediat ce o să avem semnal.

În cele din urmă, pe când soarele începea să apună și stelele începeau să se ivească, am trecut pe lângă semnul indicator pentru „MERCIER” – orașul în care trebuia să stăm. Autocarul a oprit în parcare hotelului și, când am coborât, am fost izbită de o pală de aer înghețat. Faptul că eram în mijlocul unui lanț muntos se simțea cu adevărat. Mi-am strâns jacheta de pe mine și am aruncat o privire înjur. Nu ninge, dar aproape totul era acoperit de o pătură groasă și albă – pământul, automobilele, acoperișurile clădirilor. Totul părea atât de ciudat și de distant. Chiar și aerul mirosea diferit.

Am așteptat cât mai la o parte cu puțință în timp ce ni se dădeau jos bagajele, ca să nu fiu nevoită să stau în preajma lui Lauren. Știam că va trebui să stau de vorbă cu ea, la un moment dat, dar pur și simplu nu eram stare să-i fac față acum.

Domnișoara Mardle s-a apropiat și a spus:

— Matilda, draga mea, o să stai în cameră cu Connie, căci se pare că își dorește acest lucru. N-am uitat că tu și Lauren erați prietene, dar mă tem că nu mai e loc în camera ei.

Am scos un oftat de ușurare, în sinea mea, și am zis:

— E foarte bine, domnișoară.

Connie era atât de radioasă, încât aproape strălucea. S-a întors spre Keira:

— Știi că, până la patru ani, am crezut că adevăratul nume al lui Mouse era chiar Mouse?

— Da, și ai crezut, de asemenea, că mașina ta de spălat vase era bântuită, a zis Keira.

— Chiar era! a strigat Connie.

Domnișoara Mardle ne-a întrerupt.

— Bine, fetelor, evident că toate astea sunt fascinante. Dar intrați în camerele voastre acum, căci e un ger de crapă pietrele. Să vă întoarceți în holul de la recepție în aproximativ o jumătate de oră. Cei de la hotel vor proiecta un film pentru noi, în seara asta. Connie, te rog să te speli pe față înainte de a coborî, draga mea.

Connie a oftat și a dat din cap, după care am intrat în hotel împreună cu toți ceilalți, asigurându-mă că păstrez câțiva metri distanță în spatele lui Lauren, Scarlett și Melody. În tot holul erau lipite o sumedenie de afișe cu Roland.

— Ne urmărește, am auzit-o spunând pe Melody.

— Aș vrea eu să o facă, a spus Lauren.

Femeia de la recepție și-a împins ochelarii pe nas și s-a uitat la afiș împreună cu noi.

— Vă place Roland, nu-i așa? Toate fetele sunt topite după Roland. Vreți să aflați un secret? Umblă vorba că se află chiar aici, în oraș, în acest moment, pentru a filma noul său videoclip, ne-a destăinuit ea, ridicând din sprâncene și zâmbind. Poate că o să-l vedeți...

Am văzut-o pe Lauren exclamând pe mutește „Oh, Doamne!” către Scarlett și Melody, după care toate trei s-au îndepărtat grăbite pe coridor, chicotind.

Chiar dacă mă uram pentru asta, o mică parte din mine își dorea să fi fost împreună cu ele.

Jack

Flynn a descuiat ușa și noi ne-am năpustit pe lângă el în cameră.

— Ei bine, asta este, băieți, a spus el. Domiciliul vostru pentru următoarele cinci zile.

Camera era mică, întunecată și foarte, foarte curată. Tot ce se afla în ea avea o ciudată culoare maronie – pereții, paturile, mesele, corpurile de iluminat. Chiar și chiuveta din baie.

— Frumos! a exclamat Max, trântindu-și rucsacul pe podea. M-am uitat pe fereastră la cerul întunecat și înstelat. Sub el se putea distinge conturul munților.

— Despachetați-vă repede lucrurile și veniți apoi direct în holul principal, a zis Flynn. Cum este prea târziu pentru a mai face altceva, hotelul o să ne ofere o seară de film.

A închis usa, iar noi ne-am întors rucsacurile cu fundul în sus și le-am golit pe paturi.

— Așa, a zis Max. Gata cu despachetarea. Să mergem și să aruncăm o privire prin preajmă.

Întregul hotel părea să fie tapetat cu afișe ale unui cântăreț francez pe nume Roland. Arăta ca o clonă tipică de marțafai de scenă – zâmbet vulgar și fals, aplicat pe toată fața, și un breton suflat de vânt într-o parte, castaniu, acoperindu-i fruntea. Purta niște blugi strâmți și o jachetă roasă, de piele neagră. Încrederea lui în sine părea să dogorească din afiș.

— Ce i-di-ot, a rostit Max, împungând cu degetul chipul extrem de îngâmfat al lui Roland. Vedeti, ăsta e exact genul de cretin pe care nu-l înghițim. Formația noastră – indiferent cum va ajunge să se cheme, în cele din urmă – trebuie să fie exact opusul acestui tip și a tuturor celorlalte gunoaie comerciale gen X Factor.

Toddy s-a uitat chiorâș la afiș.

— De fapt pare să semene puțin cu tine, Jack, a spus el.

— Taci, Toddy, am zis eu, râzând.

— Nu, serios. În orice caz, nasul lui e leit al tău.

M-am uitat din nou la afiș. Avea dreptate, într-un fel. Nasul mic și ascuțit și gropițele din obraji semănau, în mare măsură. Dar ochii mari și albaștri, zâmbetul trufaș și încrederea în sine erau cu totul străine de mine.

Max a verificat culoarul din spatele și din fața noastră, apoi a scos un pix din jachetă și a mâzgălit o ditamai mustață neagră pe buză de sus a lui Roland. S-a asigurat din nou că nu se afla nimeni prin preajmă și a adăugat o bulă cu text, care pleca de sub mustață și care conținea cuvintele je suis un loser.

A făcut un pas înapoi, pentru a-și admira opera.

— Ei, cum vi se pare?

— Știi, „loser” nu este de fapt un cuvânt francez, am spus.

Max a oftat.

— Bineînțeles că este. „Loser” este universal. Este unul dintre acele cuvinte care sunt la fel în orice limbă, ca „internet” sau „weekend”.

— Sunt destul de sigur că nu e adevărat.

— Ei bine, eu sunt destul de sigur că este.

— Cred că lucrul cel mai interesant aici, a intervenit Toddy, este că i-ai desenat o mustață și abia apoi l-ai numit loser. Vrei să spui ca oamenii care au mustăți sunt în mod automat niște losers?

Max și-a frecat defensiv puful de pe buza de sus.

— Nu, evident că nu, Toddy, a replicat el. Nu mustața îl face un loser. Ceea ce îl face un loser este faptul că este un loser.

— Ah, da, e cât se poate de logic, a dat Toddy din cap. Îți mulțumim că ne-ai lămurit.

Am cotit și am ajuns în salonul hotelului, în aceleași tonuri ciocolatii ca și

dormitorul nostru, însă de aproximativ cincizeci de ori mai mare. În capătul îndepărtat, într-un șemineu ardea un uriaș foc de bușteni, iar deasupra acestuia se afla amplasat un uriaș ecran TV. O groază de scaune erau așezate în mici rânduri ordonate, aproape toate fiind ocupate de puști de diferite vârste. Și aproximativ jumătate erau fete.

— Oh, Doamne! a exclamat șoptit Max, înșfacându-mă de braț. Ți-am spus eu!

Stomacul meu a făcut o mică tumbă pe spate, când am aruncat o privire prin sală. Erau atât de multe fete, încât nici măcar nu știam la care să mă uit. Era limpede că Max se confrunta cu aceeași problemă. Fața îi zvâcnea sălbatic în toate direcțiile, ca și cum dinaintea lui ar fi bâzâit zece muște.

— Sunt toate atât de... atât de..., a îngăimat el. Care e cuvântul?

— Sexy? am sugerat.

— Da, a rostit Max, visător. Exact. Sexy. Sunt toate atât de sexy.

Ne-am așezat pe trei locuri libere, mai în spate, în timp ce domnul Flynn a venit țopăind spre noi, pe culoar.

— Așadar, ce o să vedem, domnule? am întrebat, în timp ce el s-a așezat pe rândul din fața noastră.

— Romeo și Julieta. A răspuns Flynn.

Toți trei am gemut din rărunchi.

— Oh, ce? a scâncit Max. În primul rând, l-am văzut deja, și, în al doilea rând, e o porcărie. Pur și simplu nu înțelegi o iotă din ce vorbesc. Ar trebui să aibă subtitrare sau ceva.

Flynn și-a netezit barbișonul cu degetul mare.

— Romeo și Julieta, domnule Kendal, nu este „o porcărie”. Este cea mai bună operă a lui Shakespeare – o fuziune complexă între iubire, gelozie și loialitate familială. O tragedie de proporții absolut dionisiace.

— Și dumneata ar trebui să ai subtitrare, a murmurat Toddy.

— Ai spus ceva, Lewis Todd? a întrebat Flynn, iritat.

— Nimic, domnule.

— Nu-mi vine să cred că am petrecut toată ziua într-un autocar, doar ca să stăm închiși înăuntru și să-l vedem pe tipul din Inception bolborosind într-o cămașă hawaiană, a spus Max. Nu putem ieși pe-afară să explorăm, domnule? Să aruncăm o privire prin oraș sau ceva de genul ăsta?

— Nu, cu siguranță nu puteți, domnule Kendal. O să stați aici, liniștiți, și o să sorbiți cuvintele celui mai mare scriitor al Angliei.

Max a pufnit.

— Dacă a fost cel mai mare scriitor al Angliei, atunci de ce n-a scris în engleză?

— Este limba engleză, ignorantule, a rostit Toddy. Așa vorbeau englezii odinioară.

— Da, mă rog, atunci nu-i de mirare că zilele de odinioară au fost atât de nașpa. Din cauza asta probabil că nu i-a dus capul să inventeze televizoare, iphone-uri și alte chestii – pentru că nimeni nu putea înțelege un cuvânt din ce naiba spunea altcineva.

Deodată, luminile s-au stins și marele ecran a pâlpâit, prinzând viață. Flynn a șoptit:

— Acum faceți liniște, băieți.

Am încercat să mă concentrez la film, dar era mult mai interesant să mă uit în jur, la toate fetele din sală. Pe cealaltă parte a culoarului, la vreo zece locuri distanță, am zărit un scaun care era complet ascuns de păr: o cascadă de păr șaten drept, revărsat peste spătarul de metal al scaunului și lung până la

jumătatea distanței spre podea. Am urcat cu privirea de-a lungul părului în sus, până când am văzut fata de care era atașat.

Chiar și în întuneric, mi-am putut da seama că era mișto. Cu adevărat mișto. Arăta cumva tristă și serioasă, în același timp. Purta un hanorac gri lălâu și stătea într-un mod ciudat de rigid – cu spatele drept, cu mâinile încrucișate în poală și cu tălpile lipite de podea.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Era ciudat. De fiecare dată când încercam să mă concentrez asupra filmului, privirea mea luneca și se întorcea fix asupra ei.

Începusem să mă bucur de acest mic joc secret când, dintr-odată, în timpul scurtei secvențe în care Leonardo Cumâlcheamă și Julieta flirtau printre acvariile cu pești, ea a întors capul într-o parte și s-a uitat direct la mine.

5

Mouse

Și-a ferit privirea, când m-am uitat la el a doua oară. E posibil să nu se fi uitat în mod special la mine. Erau vreo sută de oameni în sală. Ar fi putut să se uite la oricine.

Dar apoi, deodată, s-a întors din nou și amândoi am închis ochii. A fost doar pentru o secundă, dar o secundă care s-a întâmplat cu siguranță.

Mi-am întors numaidecât privirea spre ecran. Mi-am îndreptat spatele și m-am uitat țintă înainte. Am încercat să-mi mișc ochii fără să-mi mișc trupul, numai că, nefiind un gecko, nu am reușit.

Avea părul negru, cu un mic vârtej în frunte. Băieții de lângă el vorbeau între ei în șoaptă și, din când în când, le răspundea și el ceva, dar urmărea filmul. Sau cel puțin încerca să o facă. Asta m-a făcut să-l plac. Purta un pulover albastru de lână care avea o gaură în capătul unei mâneci prin care își vârâse degetul mare. Prietenul lui a spus ceva și el a zâmbit și a clătinat din cap. Arăta bine, dar când zâmbea era superb.

Remarcasem deoarece aruncasem o privire prin sală pentru a încerca să-mi dau seama unde era Lauren. Era undeva în spatele meu, dar încă nu știam exact unde. Simțeam că, în clipa în care ure as fi știut, m-as fi calmat cumva. Este ciudat modul în care y j 7 y cunoașterea te face să te simți mai stăpân pe situație. Aidoma unui animal care încearcă să-si dea seama de unde anume ar putea veni următorul atac. Dar apoi l-am zărit pe Pulover Găurit și am uitat să mă mai uit după Lauren.

Am strecurat o altă privire spre el, însă el continua să se uite țintă la ecran. Zărindu-l pe Leonardo Dicaprio uitându-se la Julieta mi-a venit să mă uit cu

atât mai mult la el. Era ca și cum i-aș fi prins privirea lui Leo.

Era plăcut că nu era necesar să vorbesc. O pauză din a pretinde că sunt OK. Puteam să stau pur și simplu în întuneric, alături de Connie și Keira, care din când în când îmi dădeau dulciuri. Însă el era acolo și mintea mea la el.

— Acum urmează partea cu sexul, a șoptit Connie, fără a se adresa cuiva anume.

Vizionarea scenelor de sex împreună cu părinții este oribilă, dar se pare că nu e mai bine nici când le vezi în compania unei mulțimi de indivizi de aceeași vârstă cu tine. Unii băieți au început să râdă când Julieta i-a scos cămașa lui Leonardo.

Firește că n-am fost în stare să mă uit la Pulover Găurit în timpul scenei cu sex. Însă, după ce s-a sfârșit, nu m-am putut abține să nu-i arunc o privire. Ținea mâna întinsă spre prietenul de lângă el, care i-a umplut-o cu Haribo.

Keira m-a bătut pe genunchi.

— La cine te uiți? m-a întrebat ea în șoaptă.

— La nimeni, am răspuns, întorcându-mă spre ecran.

— Ba da\ a zis ea, din nou. Te uitai la cineva!

Și-a ridicat capul, lungindu-și gâtul ca să poată vedea peste mine.

— Nu, te rog, am șoptit, prinzând-o de braț. Te rog, Keira!

— Cine-i? a întrebat Connie, dând să se ridice în picioare, dar eu am tras-o înapoi la locul ei.

Keira a izbucnit în râs. Domnișoara Mardle, din spatele sălii, ne-a spus să ne potolim.

— Haide, zi, la cine te uitai? a șoptit Keira, după câteva minute.

— Keira, te rog, am implorat-o.

— Ce? Nu e o infracțiune să te uiți în jur.

Atât Connie cât și Keira se uitau acum cu luare-aminte prin sală. Connie chiar își pusese mâna streășină la ochi, aidoma unui marinar căutând uscatul.

Stomacul mi-a tresăltat, panicat, și mi-am simțit obrajii năpădiți de fierbințeală.

— Care dintre ei este? Cel cu pulover albastru, nu-i așa? a șoptit Keira, triumfătoare, trântindu-se înapoi în scaun și scoțând la iveală bomboanele ei Starbust.

Am clătinat furioasă din cap.

— Mincinoaso, a râs Keira. Ești cea mai jalnică mincinoasă de pe fața pământului.

Keira și-a ridicat genunchii la piept și a început să deseneze omuleți pe blugi. Apoi a desenat o inimă, a scris „Mouse” într-o parte a ei și a pus un mare semn de întrebare în cealaltă. Am clătinat iarăși din cap, dar mi-am dat seama că fața mi se îmbujorase mai tare ca niciodată.

La sfârșitul filmului, când Romeo și Julieta au murit, mi-a venit să plâng, chiar dacă îl mai văzusem deja de două ori, la ora de engleză. Învățaserăm chiar și o scenă din balet, în clasa a opta. Eu fusesem una dintre invitatele la bal. După aceea; în cămin, vorbiserăm între noi, fetele, cum ar fi fost să o dansăm cu adevărat, la Royal Opera House. Amintire[^] mi-a provocat un junghi în piept.

S-au aprins luminile și ne-am ridicat, ieșind rânduri-rânduri din sală. Am încercat să mă uit după el, dar fusesem înghițit de mulțimea din spatele nostru.

— Locul ăsta miroase ca la vestiare, a spus Keira, în timp ce ne întorceam pe coridor.

— Uite, Mouse, aici e o toaletă pentru persoane cu dizabilități, a spus Connie, tare. Dacă Iubărețul vrea să-și facă de cap cu line, ăsta e locul

perfect!

— Nu e chiar locul perfect, nu-i așa, Connie? a zis Keira, care plimba în șuturi o doză de Coca-Cola de pe hol.

— Fetelor! am șoptit, cât de puternic am îndrăznit. Ar putea să fie chiar în spatele nostru!

— Știu ce putem face, a zis Keira, rânjind, și am fost năpădită de un alt val de panică. O vrajă de iubire.

Panica s-a topit. Probabil că o vrajă de iubire nu implica nimic jenant. Nu jenant în public, oricum. Putea fi o nebunie, dar nimeni n-avea să știe vreodată că se întâmplase.

Keira a gemut.

— Oh, stai, nu. Nu avem ingredientul esențial pentru o vrajă de iubire.

— Gillyweed, iarba magică din Harry Potter? a întrebat Connie.

— Nu, noi nu știm cum îl cheamă, a răspuns Keira, turtind nervoasă doza de Coca-Cola. Trebuie să-i știm numele pentru ca vraja să funcționeze.

Connie a încremenit în mijlocul coridorului.

— Nu-ți face griji, a zis ea. Mă ocup eu.

Apoi s-a întors și a fugit înapoi spre sală.

Tack

Cum știi dacă cineva se uită la tine pentru că te place sau pur și simplu se uită la tine pentru că te uiți tu la el? Practic, este imposibil de spus.

Fata cu părul lung a ieșit pe ușă destul de repede după ce s-au aprins luminile. Cu siguranță am auzit-o chicotind împreună cu prietenele ei, la un moment dat. Am sperat că nu chicoteau pe seama mea. Sau poate că e un lucru bun dacă fetele chicotesc pe seama ta, cine știe? S-ar cuveni ca la biologie să se studieze chicotitul.

Tocmai când eram pe cale să-l întreb pe Max ce credea despre chicotitul fetelor, fata înaltă cu păr creț care stătuse lângă Fata cu Părul Lung s-a furișat înapoi în sală. Cu coada ochiului am văzut-o oprindu-se la vreo cinci-șase locuri distanță de noi și apucându-se să-și examineze telefonul. Stătea pur și simplu acolo, de una singură, verificându-și telefonul. Ce naiba facea?

Flynn s-a aplecat spre mine și m-a bătut pe umăr.

— E timpul să mergem, băieți, a trâmbițat el. N-a fost chiar atât de rău, nu-i așa?

— Nu, domnule, a fost în regulă, presupun.

— „A fost în regulă, presupun”, a repetat Flynn, cu voce tare. Sunt sigur că Bardul ar fi încântat de această apreciere elocventă, Jack. Acum să ne întoarcem la camere, vă rog. Măine, prima mare zi de snowboarding.

Grupul nostru a început să se îndrepte spre ieșire și am observat-o pe fata cu părul creț alergând iarăși, înaintea noastră. Pe când dispărea pe coridor, am simțit cum Max mă apucă strâns de umăr.

— Oh, Doamne, a șuiertat el. Uită-te cât de mișto sunt ele!

Se holba la trei fete aflate lângă intrare, care își verificau telefoanele și se uitau prin sală. Una era blondă, iar celelalte două aveau părul șaten-închis, dar, cu excepția acestei diferențe, toate arătau la fel. Adică aveau aceiași ochi mari și rotunzi și același guri roșii și bosumflate, emanând toate trei un fel de perfecțiune care te cam băga în sperieți. Aproape că nu arătau reale.

— Ele trei, noi trei, a șoptit Max.

— Și? am întrebat, simțind că mă cam scufund.

— Ei bine, numerele se potrivesc, nu-i așa?

— Nu prea cred că așa merg lucrurile, Max, m-am încruntat.

— Bineînțeles că merg.

— Cum adică, vrei să spui că, dacă ar intra Demi Lovato, Rihanna și Taylor Swift am avea vreo șansă și cu ele, nu-i așa?

Max nu era atent. Părea de-a dreptul vrăjit de fetele alea.

— Trebuie să mergem să vorbim cu ele, a bolborosit.

Toddy a lovit cu piciorul o bucată de mochetă desprinsă de

— Doar nu vorbești serios, omule.

Max și-a dat ochii peste cap și a gemut.

— Oh, haide, Toddy. De ce ți-e frică?

Eu știam exact de ce anume îi era frică lui Toddy, pentru că de exact același lucru îmi fusese frică și mie, în seara cu Maria Bennett. Se temea că nicio țipă mișto și întreagă la minte n-ar fi interesată de cineva care avea jumătate din înălțimea ei și care arăta ca și cum ar fi avut jumătate din vârsta ei.

— Toddy are dreptate, Max, am zis eu. Știu că am spus că o să ne dăm ceva mai mult silința în privința fetelor, în excursia asta, dar nici vorbă să mergem pur și simplu și să stăm la taclale cu niște fete de calibrul ăsta. Uită-te la ele, ce naiba.

Max s-a aplecat spre mine.

— Îți dai seama că dacă nu mergem să vorbim cu fetele astea, atunci or s-o facă Ed, Jamie sau mai știu eu cine? Chiar vrei să rămâi pe bară, în vreme ce toți ceilalți vor ajunge să-și treacă în palmares numere cu două cifre?

— Ei bine, nu, dar...

— Vrei să câștigi pariul, nu-i așa? Pentru că eu cu siguranță am de gând să o fac.

— Da, Max, dar...

Prea târziu. Max se îndrepta hotărât spre ele. Nu cred că o să încetez vreodată să fiu impresionat de încrederea în sine a lui Max. Sau poate că nu e încredere – doar nebunie. Oricum, m-am simțit târât după el, ca și cum aș fi fost prins de blugii lui cu o frânghie invizibilă. M-am întors să mă uit la Toddy, iar el a ridicat din umeri, a oftat, și ne-a urmat.

Fetele arătau chiar și mai mișto de aproape. Mă simțeam ca și cum m-aș fi aflat pe pilot automat, ca și cum nici măcar nu aș fi fost în trupul meu. Îmi simțeam limba de două ori mai grea și genunchii de două ori mai subrezi. Habar n-aveam ce să le spun fetelor cu pricina. Din fericire, Max a dat iama de-a dreptul, așa cum face întotdeauna.

— În regulă! a rostit el, în timp ce ele se întorceau spre noi. Cum stă treaba? Eu sunt Max.

Fetele i-au aruncat niște zâmbete țuguiate. Erau cam de vârsta noastră, poate puțin mai mari, cu toate că era greu de spus.

Cea blondă a chicotit și a zis:

— Bună, eu sunt Lauren.

Celelalte două și-au spus și ele numele, care erau Scarlett și Melody.

— Eu sunt Jack, am spus, simțind cum îmi crește temperatura în obraji cu vreo zece grade.

Toddy n-a spus nimic. Se holba pur și simplu la pantofii lui, ca și când era prima oară când îi vedea.

— Așa deci, a rânjit Max. Un gunoi de film, nu-i așa?

Fetele s-au uitat una la alta.

— Mie chiar mi-a plăcut, de fapt, a spus Melody.

Max n-a ezitat nicio secundă.

— Da, a fost grozav, nu-i așa? a dat el din cap, după care a adăugat, pentru că fetele păreau, bineînțeles, derutate: Noi numim „gunoi” toate chestiile tari. E o chestie de argou, știți. Așadar, care scenă v-a plăcut cel mai mult?

Nu-mi puteam da seama dacă îl considerau pe Max un nonconformist ilar sau un idiot. Probabil că a doua variantă.

— Chiar îmi place limba pe care o vorbesc în film, a rostit cea super-supermișto, pe nume Scarlett. Aș vrea ca oamenii să vorbească în continuare așa.

— Categorie, a încuviințat Max din cap. Limba este cea mai I are chestie din film. Un puști de lângă noi a spus că el are nevoie de subtitrare. Ce idiot.

Fetele au izbucnit toate în râs. Eu și Toddy am schimbat o privire piezișă.

— De unde sunteți, așadar? a întrebat Max.

— Londra, a răspuns Lauren.

— Super tare, a rostit Max. Noi suntem din Winchester.

— Domnișoarelor! a strigat o femeie într-un pulovăr pufos de culoare roz, de la ușă. Haide, e timpul să vă întoarceți în camera voastră!

— Oh, e profesoara noastră, a spus Lauren. Ar fi mai bine să mergem.

A zâmbit repede spre Scarlett și Melody și apoi i s-a adresat lui Max:

— Hei, dacă aveți chef, totuși, puteți să veniți și să bateți la ușa noastră, mai târziu, băieți. Stăm în camera 22.

Înainte ca vreunul dintre noi să apuce să răspundă, ele au ieșit, chicotind. Serios, care-i treaba cu fetele și cu chicotitul?

Max s-a întors spre mine și Toddy, cu ochii aproape ieșindu-i din cap.

— Oh, Doamnei a șuiertat el. Incredibil! Și voi doi voiți să ne întoarcem în cameră fără să stăm de vorbă cu ele!

— Da, ai dreptate, am recunoscut. Te-ai descurcat destul de bine.

— Destul de bine? a pufnit Max. Trei fete țâță de mătă tocmai ne-au invitat în camera lor! Și nici măcar nu au aflat încă faptul că avem o trupă! Imaginați-vă cum o vor lua razna, când vor afla că suntem o trupă! Probabil că vor sări pur și simplu pe noi și vor începe să ne smulgă hainele, de pildă.

— Pare puțin probabil, am spus.

— Nu putem să ne ducem și să batem pur și simplu la ușa lor, știți, a zis Toddy, liniștit. Vreau să spun că o să dăm de o mare belea dacă o să fim prinși firișându-ne pe culoare, în timpul nopții.

Max a pufnit, exasperat.

— Doamne, Toddy, poți să nu mai fii atât de încuiat la minte măcar pentru o secundă, măi omule? Camera 22 e la parter – la vreo zece uși distanță de camera noastră. Așa că nu trebuie să ne furișăm pe culoare – pur și simplu o să ieșim pe fereastra camerei noastre și o să ne ducem să batem la fereastra camerei lor!

— Probabil c-o să intrăm într-un bucluc și mai mare umblând pe afară din hotel, în toiul nopții, a zis Toddy.

Max a pufnit.

— Bine, Toddy, nu veni și gata. Nu cred c-o să le pese prea tare dacă o să te afli și tu acolo sau nu. N-ai fost tocmai sufletul conversației, nu-i așa?

— Liniștește-te, Max, am spus.

— Ce, dai și tu bir cu fugiții?

M-am uitat urât la el, dar știam că, deși nu mă simțeam în largul meu, era o ocazie care nu merita ratată. Nu primești în fiecare zi invitații să le bați la fereastră unor țipe trăsnet, în toiul nopții. La drept vorbind, era prima invitație de acest gen pe care o promisem în paisprezece ani.

6

Mouse

— E nebună de legat, a spus Keira, râzând, în timp ce deschideam ușa camerei noastre.

— Asta-i îngrozitor; am zis, dar nu m-am putut abține să nu râd împreună cu ea. Va trebui să umblu deghizată tot restul taberei, pentru ca el să nu mă poată recunoaște.

— Jeliți în grup? a întrebat Connie din spatele nostru. Primiți-mă și pe mine.

— Ce ai făcut? am întrebat-o, veselă și înspăimântată totodată. Ai vorbit cu el?

— Am folosit tactici de spionaj experte, mai exacty a răspuns Connie, radioasă.

— Asta înseamnă că te-ai dus de-a dreptul la el și ai zis: „O să-ți facem o vrajă, cum te cheamă?” a întrebat Keira, urcându-se în patul ei.

— Atunci nu o să mă mai deranjez data viitoare, a spus Connie, încrucișându-și brațele peste piept și pufnind.

Keira și-a aruncat punga cu bomboane Starbust spre Connie, dar ea nu a observat. Punga a lovit-o în cap și dulciurile și ambalajele goale au explodat, împrăștiindu-se peste tot.

— Îmi pare rău, Connie, a zis Keira, aplecându-se din patul ei suprapus. Asta trebuia să fie o mulțumire.

— Ai reușit ceva, până la urmă? am întrebat, bătaile inimii mele întetindu-se un pic la gândul că vorbise cu el. Pe bune, ce ai spus?

Connie s-a urcat pe scară.

— Ei bine, nu am spus nimic, de fapt.

M-am simțit ușurată în parte, dar și puțin dezamăgită. Poate că el ar fi spus, „Prietena ta e încântătoare, poate și-ar dori să se zgâiască printr-un acvariu împreună cu mine, cândva?”

— Slavă Domnului, am zis, trântindu-mă în patul meu. Și aunci ce-ai făcut, defapt?

— Am făcut exact ce mi-ai spus, a răspuns Connie, radioasă. I-am aflat numele.

Keira și cu mine am țipat într-un singur glas.

— Cum îl cheamă?!

— Chiar vreți să știți? a spus Connie, urcându-se în patul de sus, lângă Keira. Ar putea distruge misterul.

— Ce rost are să-ți placă de cineva, dacă habar n-ai cum îl cheamă? a zis Keira, luând o pernă și punând-o pe burta lui Connie înainte de a se așeza pe ea.

— Romeo și Julieta nu știau cum îi cheamă unul pe celălalt, s-a zvârcolit Connie. Nu pot să respir.

— Se numește Romeo și Julieta, a spus Keira. Romeo, Romeo? Adu-ți aminte.

— Da, dar la început nu știau, și asta sporește romantismul. Keira, o să vomit.

— Nu-mi place de el, am zis, dar până și eu mi-am dat seama cât de puțin convingător a sunat. Doar... m-am uitat la el.

— Așa a pățit și Julieta, a zis Keira. Un schimb de priviri printr-un acvariu și apoi - BANG! Dragoste adevărată.

— Poate ar trebui să cerem toate câte un acvariu cu pești de Crăciun, a spus Connie.

Keira a oftat din greu.

— Connie, poți să taci naibii din gură și să ne spui cum îl cheamă?

— Păi, nu e posibil, din punct de vedere fizic, să taci din gură și...

— Spune-ne cum îl cheamă! am țipat într-un glas Keira și cu mine.

— OK, OK... Uite, vă spun cum îl cheamă, dacă îi ghiciți numele. Așa pare că va fi... predestinat.

Am gemut. Keira a spus:

— Este Leonardo?

— Nu.

Connie s-a eliberat de sub Keira, s-a întins până la partea de sus a șifonierului și l-a scos pe Domnul Jambon afară. Acesta s-a alintat în mâna ei ca și cum i-ar fi dat o bucățică de morcov.

— Leroy? a întrebat Keira. Nu, de fapt, nu Leroy. Link?

Connie a clătinat din cap.

— Nu e un nume fantezist. E un nume normal de băiat.

— George? a încercat Keira, apucându-se să-și împletească o șuviță de păr.

— Este exact ca George, dar nu e George. E mai mult ca și cum ai fi George fără să fii George.

— Porge? am spus.

Toate trei am izbucnit simultan în hohote nestăpânite de râs. Era pentru prjma oară când râdeam cu adevărat, după o groază de vreme. Abia dacă mai izbuteam să respir. Toate încercam să vorbim, dar nu reușeam, pentru că râdeam atât de dezlănțuit. Era ca și cu plânsul; odată ce începeam, nu mă mai puteam opri.

— OK, OK, a îngăimat Keira în cele din urmă, ștergându-și ochii. Nu Porge, atunci. Ce zici de John?

— John este superaproape, a răspuns Connie, apucându-se să-și fluture brațele. Este, de fapt, mai aproape decât George. Este cel mai John fără să fie John.

— Jack? am spus.

Connie a sărit și a țâșnit în aer.

— Da! Este Jack. Oh, pe cuvânt, chiar e Jack!

— Oh, Doamne, e cu siguranță dragoste adevărată, a zis Keira. I-ai ghicit numele!

— Păi, și cum l-ai aflat, dacă n-ai vorbit cu el? am întrebat.

— Am stat pur și simplu lângă el și m-am prefăcut că îmi verific mesajele, a răspuns Connie. Și apoi a venit profesorul lor și l-a strigat Jack.

— Nu mai spune, a zis Keira, clătinând din cap.

— Cred că Jack i se potrivește, a decretat Connie.

— Nici măcar nu-l cunoaștem, am spus eu, râzând.

Keira a sărit din pat, s-a dus la fereastră și a deschis-o.

— Jack, Jack, de ce a trebuit să fii tu, Jack? a declamat ea, în noapte.

Connie nu mai putea face altceva decât să se legene, incapabilă să articuleze, atât de terminată de râs era. Mi-am acoperit ochii, prefacându-mă îngrozită. Keira a închis fereastra și a tras draperiile cu un gest teatral. S-a dus la bagajul ei și a scotocit prin el până a scos o carte. Pe coperta acesteia scria, cu litere violete și sclipitoare: Cartea de magie a tinerelor vrăjitoare.

— Bun, a zis Keira, deschizând cartea. E timpul pentru o vrajă de iubire. Hai s-o facem.

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla, dar m-am lăsat dusă de val.

— În primul rând, a spus Keira, trebuie să o punem de un sabat. Dar trebuie s-o facem cum trebuie. Magia este o formă de artă puternică și haotică. Este vorba despre energia pe care o induci în vrajă. Nu e o joacă de copii, este o chestie a dracului de serioasă.

— Domnul Jambon poate să fie mascota noastră? a întrebat Connie, sărutându-l.

Keira a oftat.

— Poate să fie un spirit asistent de-al nostru. Nu e nevoie de mascote în magie.

Connie a șoptit:

— Ai auzit asta, Domnule Jambon? Acum ești asistentul nostru.

Keira a bătut cu degetul în carte.

— În continuare, trebuie să creăm un cerc. Hai să facem unul din hainele noastre.

Ne-am răsucit hainele ca pe niște cârnați și am făcut un cerc puțin cam alungit și cam ciudat între paturile noastre suprapuse. Keira s-a uitat în carte.

— Singura problemă este că ar trebui să avem o baghetă magică.

— Să mergem la un magazin de baghete magice, a propus Connie.
Monsieur, oii est le shop de wand!

— Nu, poate trebuie să mergem pur și simplu afară și să găsim unele, a zis Keira, studiind iarăși cartea. Aici zice așa: „Vei găsi bagheta magică potrivită pentru tine, atunci când te vei duce să o cauți”.

— Nu putem folosi o baghetă magică temporară? am întrebat. Adică, nu putem să improvizăm ceva și să le găsim pe cele potrivite mâine?

— Ei bine, nu spune că nu poți improviza, a spus Keira.

— Exact. Poate că bagheta magică potrivită pentru noi este chiar în această cameră? am sugerat. Poate că bagheta potrivită pentru noi nu este o baghetă. Ei bine, poate că nici măcar nu are formă de baghetă - am continuat, scotocind prin geanta mea și ajungând la fundul ei. Poate că bagheta potrivită pentru noi este o lanternă frontală.

— Cred că ai dreptate, a spus Connie. Și mai cred că ar trebui să ne costumăm.

Keira și-a dat ochii peste cap.

— Zău că ești obsedată în privința costumatului! În ce?

— În noi înșine, a răspuns Connie. În șinele nostru vrăjitoresc. Îmbrățișare de grup!

A țipat și a sărit la mine, împreună cu Keira. Am scâncit în timp ce mă înghesuiau și am sărit și eu cot la cot cu ele.

Connie și-a pus costumul-salopetă de leu și s-a vopsit în culorile războiului - dungi violete pe obraji făcute cu o cariocă. Keira și-a desenat niște stelute lângă ochi și s-a schimbat într-un costum negru complet, cu excepția șosetelor

maro, cu bufnițe. Am cotrobăit iarăși prin geanta de voiaj.

— Chiar n-am habar care e șinele meu de vrăjitoare.

— Știu eu! a spus Connie. Șinele tău de vrăjitoare ar trebui să fie Julieta.

Pentru că Jack este Romeo al tău.

Connie s-a apucat să mă înfășoare în ceașafuri, după care mi-a improvisat o coroană cu vâl, dintr-o curea și un tricou.

— Arăt ca un roman, am zis.

— Sau ca o mumie? a sugerat Keira.

— Cred că e perfect, a zis Connie.

Keira mi-a desenat cu o cariocă roșie o inimă pe obraz pentru a desăvârși efectul.

— OK, acum am făcut cercul și am intrat în șinele noastre de adevărate vrăjitoare, a spus I[^]eira. Acum trebuie să găsim vraja.

A dat pagina. M-am întrebat dacă nu cumva în carte exista și vreo vrajă care să te facă o dansatoare mai bună. Sau poate chiar să dea timpul înapoi.

— Am găsit! a exclamat Keira, zâmbind. Irezistibilvraja. Connie a scâncit.

— Jack și Mouse într-un copac, sărutându-se!

— Mă rog, e puțin mai complicat de atât, a spus Keira. Avem nevoie de hârtie și de pix. De o credință adevărată în magie. De lună plină – nu pot s-o văd, așa că hai să presupunem că e plină. De un fir de păr din capul tău și de un borcan de gem.

Singurul lucru care ne lipsea era borcanul de gem. Connie și-a golit borcanul cu cremă de bronzat și l-a spălat.

Fiind cea mai experimentată vrăjitoare, Keira a preluat conducerea.

— OK, așadar, tu, Mouse, trebuie să stai în centrul cercului.

— Oh, încep să devin un pic speriată, a șoptit Connie.

— Nu fi prostuță. Nu e un blestem, ci o magie cu totul și cu totul albă, a spus Keira. Prima regulă a tinerelor vrăjitoare este aceea de a nu dori răul cuiva.

— Da, dar am putea deschide un vortex într-o altă lume, am zis, zâmbind.

— OK, a zis Keira, trebuie să pui părul din capul tău în borcanul de gem.

Keira mi-a smuls un fir și mi l-a dat, iar eu l-am aruncat în recipientul lipicios.

— Acum trebuie să-i scrii numele și să-l pui în borcan.

— Chestia asta pare tare ciudată și psihopată, am spus eu, râzând, în timp ce îi așterneam numele pe hârtie.

— OK, acum o să ne ținem de mâini și va trebui să cântăm așa: „Numele l-am scris / Cântând pe furiș / Obiectul îl oblig dorința să-mi îndeplinească / Firicelul să se întrupească.”

— Firicelul să se întrupească? a repetat Connie, izbucnind în râs.

— Și apoi o să-i cântăm toate numele de trei ori, după care Mouse trebuie să-l cânte în borcan.

— Nu știu dacă sunt în stare să țin minte toate astea, n-am putea să facem o repetiție? am întrebat.

Ne-am așezat în cerc, fetele s-au prins de mâini și eu am ținut borcanul, după care am început toate trei să intonăm cântecul.

— Acum! a strigat Keira, și ne-am apucat să zbierăm toate trei, Jack! Jack! Jack!”, după care Connie a strigat „De ce a trebuit să fii tu, Jack?”

A urmat o pauză, apoi Connie a țipat, Keira s-a lăsat la podea și eu am înghețat de groază.

Cineva bătea la fereastră.

Jack

Max și cu mine am închis ochii, cuprinși de panică.

— De ce ți-pă? a șoptit el. Ele ne-au spus să venim!

A făcut un salt din dreptul ferestrei și s-a lipit de zid, astfel încât să nu mai fie vizibil.

— Poate că se așteptau să batem la ușă, ca oamenii normali, am murmurat.

Deodată, perdelele au fost trase la o parte și m-am pomenit nas în nas, despărțiți doar de fereastră, cu fata înaltă cu păr creț care dăduse târcoale prin preajma noastră la sfârșitul filmului de seară. A făcut ochii cât cepele, a ți-pat și a tras la loc perdelele.

Max stătea în continuare lipit de zid, uitându-se în toate părțile, ca un zărghit.

— Ce se întâmplă? a șoptit el. Sunt fetele sau nu?

— Este o fată, i-am răspuns. Doar că nu e dintre cele pe care le căutam. Cred că am greșii; camera.

Max s-a dezlipit de perete și a tras cu ochiul spre fereastră.

— De unde-ai scos-o? Perdelele sunt tot trase.

Înainte de a se putea lipi iarăși de perete, Creața a dat din nou perdelele la o parte și a deschis fereastra.

— Bună! a zâmbit ea. Haideți înăuntru, trebuie să fi înghețat!

Eu și Max ne-am uitat unul la altul și am ridicat din umeri.

Hoinăriserăm pe afară, în jurul hotelului, mai bine de zece minute, încercând să ne dăm seama care era fereastra camerei 22. Cu toate că purtam fiecare câte două hanorace și o jachetă, înghețaserăm amândoi până la os.

— Păi, da, OK. Salutare, am spus eu, încercând să nu sune prea jalnic de recunoscător pentru șansa de a scăpa de frig.

M-am săltat pe pervaz și am aruncat o privire prin cameră. Am văzut că înăuntru se mai găseau alte două fete, iar una dintre ele – așezată în mijlocul podelei – era Fata cu Părul Lung. Mi-am simțit inima țâșnindu-mi din piept și oprindu-mi-se în gât.

Nu mai purta hanoracul gri, dar ce purta era dementă curată. Mai exact era înfășurată într-un cearșaf, avea o curea legată în jurul capului și o ditamai inimă roșie desenată pe un obraz. Celelalte două fete aveau și ele aceeași găteală nebunesc de hipioată.

Am devenit brusc conștient de faptul că îmi curgea nasul din pricina frigului. L-am șters cu mânușa, în speranța că nu observase nimeni. Într-o lumină adecvată și văzută mai de aproape, Fata cu Părul Lung arăta uimitor de mișto. Nici măcar faptul că era înveșmântată ca o dusă cu sorcova nu putea ascunde acest lucru. Combinația dintre șoc, frig și aspectul ei uluitor era prea mult pentru mine, așa că am rămas pur și simplu acolo, atârnat de pervaz, preț de câteva secunde bune, cu gura căscată. Fetele nu faceau altceva decât să se holbeze la mine.

În cele din urmă, Max m-a scos din transă, strigând:

— Poți să intri, Jack! îmi degeră mutra aici, afară!

Am sărit de pe pervaz și m-am rostogolit în cameră.

— Ei bine, asta da surpriză, a zis Creața.

M-am ridicat și m-am scuturat de praf. Inima îmi bătea atât de tare, încât o puteam simți izbindu-mi tricoul.

— Păi, da, scuze, am bălmăjit eu. De fapt, noi...

Am prins privirea Fetei cu Părul Lung și ceva din mine mi-a spus să nu le

dezvălui că noi căutam, de fapt, un alt grup de fete.

— Noi... ne cam plictiseam, de fapt, așa că ne-am gândit să facem o plimbare la miez de noapte, am spus.

— Strașnică idee, a răspuns, radioasă, Creața. Plimbările de la miez de noapte sunt plimbările mele preferate.

— Eu, ăăă..., am bâiguit, încercând să mă gândesc la ceva de spus. Îmi plac costumele voastre, am zis, căci nu-mi trecuse altceva mai bun prin minte și am simțit imboldul brusc de a mă ghemui într-un colț și de a-mi da duhul.

— Mulțumim! a zis Creața. Ni le-am făcut singure. Mă rog, cu excepția costumului meu de leu. L-am primit de Crăciun de la mătușica mea, Alison.

M-a privit radioasă. Celelalte două fete păreau groaznic de stingherite și puțin șocate. În spatele meu, Max s-a cățărat și el pe pervaz, sprijinindu-se în coate.

— E în regulă, fetelor? a întrebat el, rânjind. Care-i faza cu toată costumația asta?

Dintr-odată, cineva a bătut la ușă. Am înghețat cu toții. De afară, de pe hol, am auzit vocea unei femei.

— Fetelor? Mi s-a părut că am auzit gălăgie. Totul e în regulă acolo?

Creața a murmurat „Oh, nu!” și Fata cu Părul Lung a sărit brusc în sus și a șoptit:

— Domnișoara Mardle!

— Jack, hai să mergem, omule! a șuierat Max, lăsându-se să alunece de pe pervaz în zăpada fie afară.

Am dat să-l urmez, când s-a auzit o altă bătaie în ușă și vocea înăbușită a femeii cu pricina, domnișoara Mardle, a zis:

— Fetelor? Sunteți în regulă? Acum o să intru.

Ușa a început să se deschidă, scârțâind. Fata cu Părul Lung a murmurat:

— Îmi pare rău.

Înainte de a apuca să întreb de ce îi părea rău, ea m-a îmbrâncit în șifonier și a trântit usa.

În întuneric, peste bubuiturile inimii mele, care îmi răsuna în urechi, am putut auzi cum fetele erau luate la întrebări de către domnișoara Mardle.

— Mi s-a părut că am auzit pe cineva țipând, a spus ea. Ce faceți voi aici?

— Trebuie să fi fost într-o altă cameră, domnișoară, a zis cea de-a treia fată. Noi dormeam.

— Dormeați? Atunci de ce sunteți îmbrăcate atât de ciudat?

S-a lăsat tăcerea. Apoi, una dintre fete a tușit și a zis:

— Pur și simplu... așa ne îmbrăcăm noi când mergem la culcare, domnișoară.

— Bine..., a spus domnișoara Mardle. Nu mă deranjează că vă distrați, fetelor, dar încercați să nu fiți atât de gălăgioase. Și să dormiți. Măine ne așteaptă o zi importantă.

— Am înțeles, domnișoară. Noi...

N-am auzit ce a urmat, pentru că am fost cuprins brusc de șoc, durere și o groază înghețată și oribilă.

Ceva se afla în șifonier cu mine.

7

Mouse

Connie se uita cu gura căscată la șifonier. Putea la fel de bine să țină o pancartă pe care să scrie „Tip Ascuns Înăuntru!”

Nu știam unde să mă uit. Panica mă imobiliza. Din fericire, Keira reacționa cu mai mult calm sub presiune decât oricare dintre noi.

— OK, domnișoară. O să încercăm să nu mai facem gălăgie, a spus ea. Suntem doar un pic, știți, agitate sau orice altceva pentru ziua de mâine.

Keira izbutea perfect, cumva, să adopte tonul gen nimic-nu-mă-impresionează.

— OK, fetelor, a zis domnișoara Mardle, retrăgându-se spre ușă. Și eu sunt emoționată. Noapte bună, atunci.

— Somn ușor, domnișoară! a ciripit Connie, aproape mecanic. Puteam simți panica începând să se topească. Mai avea câțiva centimetri și ieșea din cameră.

Și atunci, din șifonier, s-a auzit o bufnitură puternică. Domnișoara Mardle s-a întors.

— Ce-a fost zgomotul acela?

Connie pălise și continua să se holbeze la șifonier ca și cum ar fi crezut că avea să o ducă în Narnia. De ce nu stătea liniștit acolo?

Putem fi exmatriculate, dacă era găsit un băiat în camera noastră.

Dată afară din două scoli într-o lună? Ar fi fost un soi de record și asta, nu?

M-am uitat la Keira, dar ea era ocupată să o privească pe Connie, încercând să îi comande din privire să se uite în altă parte.

Mi-am strâns mâinile în pumni, în tentativa de a le opri din tremurat, și cumva am reușit să îngaim:

— Oh, îmi pare rău, domnișoară... Am pus trei jachete pe același umeras. Una dintre ele trebuie să fi căzut.

Domnișoara Mardle a dat din cap. Părea mulțumită. Și apoi s-a auzit o altă bufnitură înfundată.

— A căzut și a doua, am spus, pe un ton detașat și amuzat, iar Keira a râs – un pic prea tare.

Ce facea Jack acolo? Încerca să ne bage în bucluc? Domnișoara Mardle s-a încruntat și a făcut un pas spre șifonier. Deodată, Connie a intrat în acțiune.

— Domnișoară Mardle, a zis ea, tremurând din tot corpul. Sunt o persoană cu adevărat bună. Am strâns 240 de lire la parada de modă din haine reciclate, anul trecut, și, de asemenea, grădinăresc spațiile abandonate împreună cu domnișoara Ford și fac parte din consiliul școlar...

Vocea a început să-i tremure, în timp ce au podidit-o lacrimile. M-am uitat

înnebunită la Keira. Se terminase totul. Acum nu mai era chip ca domnișoara Mardle să nu mai verifice șifonierul. O altă bătaie slabă s-a auzit din interior. Era limpede că Jack își pierduse mințile. Trebuia să-l scoatem din cameră. Repede.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, domnișoară? am izbucnit, disperată.

Ea nu s-a clintit din loc, așa că am trecut pe lângă ea și am ieșit pe hol.

— Desigur, scumpo, a spus ea, cu ochii ațintiți în continuare asupra șifonierului.

A ieșit din cameră, închizând usa în urma ei. Reușisem. Inima încă îmi mai galopa, dar, atâta timp cât nu se întorcea în cameră, puteam avea o șansă s-o scoatem la capăt.

Dar acum stăteam pe hol față în față cu domnișoara Mardle, singură. Și ea aștepta să spun ceva. Ceva care să pară atât de important, încât să nu poată fi mărturisit de față cu altcineva.

— Pur și simplu totul e atât de... greu, am zis, cu vocea întretăiată.

Ea și-a pus mâna pe umărul meu și m-a strâns cu blândețe. Chestia ciudată era că, deși aveam de gând să trântesc o minciună, de fapt era adevărat. Am deschis gura să continui, dar nu mi-a ieșit niciun cuvânt. Lauren, feribotul și traumele ultimei luni se aflau toate acolo, dar erau prea mari și prea adevărate pentru a i le spune.

— Știu, scumpo, a spus ea. Știu.

Am stat în tăcere puțin timp. Oare era suficient? Avea să urmeze o discuție între patru ochi pe hol? M-am gândit să mint și să-i spun că părinții mei divorțaseră. Pentru o secundă nebună, chiar m-am văzut îmbrățișând-o.

— Am vrut doar să vă spun, asta e tot.

Cuvintele atârnau în aer, sunând ridicol.

Apoi ea a spus, punându-și brațul în jurul umerilor mei:

— Îți mulțumesc, Matilda. Cred că ești foarte curajoasă. Noapte bună, scumpo. Trage un somn bun.

Și a plecat, îndepărtându-se pe hol.

Aproape că am leșinat de ușurare.

Când am intrat înapoi în cameră, Keira s-a năpustit asupra mea.

— Pur și simplu te ador, Mouse! Ești o legendă! a strigat ea în șoaptă, îmbrățișându-mă strâns.

Era ca și cum ar fi câștigat vreun soi de concurs „Proștiți-l pe profesor”.

Și apoi ușa s-a șifonierului s-a deschis brusc și Jack a țâșnit ca din pușcă în cameră.

— E un șobolan! a strigat el, țopăind pe loc. Acolo, înăuntru. Un ȘOBOLAN imens!

Keira a izbucnit în râs.

— Ce?

Jack se tot foia pe loc și își ciufulea părul. Fața îi era roșie ca focul și părea că îl treceau toate apele.

— M-a mușcat! Chiar de gleznă! Vă spun, e un șobolan acolo! Connie avea în continuare un aer cam șocat, dar, fără să spună un cuvânt, s-a târât de-a busilea direct în șifonier, coada ei de leu legănându-se în timp ce fojgia înăuntru. Apoi a reapărut și a întins palma, pentru a-l da la iveală pe Domnul Jambon.

— Hamsterul meu nu este un șobolan, a spus ea.

Ea și Keira au izbucnit în hohote de râs, iar Jack s-a înroșit și mai tare. Își freca glezna și își ținea privirea ațintită în podea.

— Da, ei bine, ar trebui să verificați din nou, a bombănit el. Pentru că există cu siguranță și un șobolan acolo.

— Exact același lucru mi-ar fi trecut și mie prin cap, am zis eu și el și-a ridicat privirea spre mine. La urma urmelor, Franța este cunoscută pentru șobolanii de șifonier ucigași.

Mi-a aruncat un fel de zâmbet de mulțumire și apoi și-a plecat privirea și și-a vârât mâinile în buzunare. Cu el atât de aproape de mine, simțeam că nu pot rezista, că sunt gata să fac implozie. Așa că m-am concentrat asupra unui punct aflat dincolo de umărul lui, unde sutienul Keirei era agățat de capătul patului. Părul lui era șaten-închis și des, zbârlit tot. Arăta chiar mai spectaculos decât reușisem eu să ghicesc seara, în timpul filmului. S-a uitat la Domnul Jambon.

— Ati adus un hamster într-o tabără cu școala? a întrebat, părând impresionat. Asta e o chestie... destul de nebunească.

L-am văzut privindu-mă din cap până-n picioare, de la coroana cu tricou, până la tivul rochiei din cearșaf. Nu știam ce să fac, așa că mi-am dus o mână la obraz, pentru a acoperi inima desenată cu roșu. Și am rămas pur și simplu așa, încercând să mă comport natural, de parcă asta era poziția mea dintotdeauna, cu mâna lipită de obraz. Încercam cu disperare să mă gândesc la o explicație a motivului pentru care eram îmbrăcate așa, când s-a auzit o altă bătaie în fereastră.

— Vraja încă funcționează! a strigat Connie.

— Taci! a mustrat-o Keira în șoaptă. O să se întoarcă Mardle.

— Ce vrajă? a întrebat Jack, dar nu l-a băgat nimeni în seamă.

Keira s-a dus la fereastră și a deschis-o. Băiatul de dinainte, cu un aer congelat și cu părul roșu ras, a aruncat un ochi în cameră, peste pervaz.

— Ce se întâmplă? a șuierat el. V-au prins?

Keira a clătinat din cap.

— Amicul tău a fost, totuși, atacat de un hamster ucigaș, a spus ea. Ar fi putut muri.

Max a pufnit în râs.

— A fost un șobolan, defapt, a răbufnit Jack. Fără îndoială că a fost și un șobolan acolo.

— Nu cred că există șobolani în Franța, a spus Connie.

— Ba da, există, am zis eu, zâmbindu-i lui Jack, poate pentru a-l face să se simtă mai bine. Cum rămâne cu șobolanul din Ratatouille?

Jack mi-a întors zâmbetul și în amândoi obraji i-a apărut câte o gropiță. Inima mi-a tresărit.

— Exact, a zis el. Mulțumesc.

— Șobolanul ăla e american, a zis Connie. Are accent american.

— Trăiește la Paris! a zis Jack.

— Și îl cheamă Remy, am zis amândoi, într-un glas.

— Ați spus același lucru amândoi odată! a exclamat Connie, bătând din palme. E ceva de speriat, a continuat, uitându-se cu accentuat subînțeles la mine și la Keira.

— Mulțumesc pentru că m-ați împins în fălcile morții, a spus Jack, dând din cap spre șifonier. Eu sunt Jack.

— Oh, știm asta! a zis Connie, dând din cap.

Keira a tresărit și i-a aruncat lui Connie o privire ucigașă.

— Știm acum, a dres-o Keira. Adică, tocmai ne-ai zis, așa că e evident că știm. Oricum, eu sunt Keira. Traficanta de hamsteri de acolo este Connie – a arătat spre Connie, care îl lăsa pe Domnul Jambon să i se cațăre pe cap. Și ea

e Mouse.

Toate lucrurile care de obicei se întâmplă firesc au început să devină o povară. Gânditul, vorbitul, statul relaxat. Așa că m-am hotărât să-mi mut greutatea de pe un picior pe celălalt, cu mâna în continuare lipită pe obraz.

Jack a râs.

— Mouse? De ce ți se spune așa?

Am deschis gura să vorbesc, dar Connie mi-a luat-o înainte.

— Pentru că în clasa întâi avea părul prins în două cozi mari, ca Minnie Mouse. În plus, știi, chiar arată ca un șoricel, a continuat Connie, după care s-a întrerupt și s-a apucat să imite un șoarece curățându-și mustățile. Adulmecă și se agită continuu. Ca la un semnal, Domnul Jambon s-a apucat să adulmece.

Am înghețat, pe dinăuntru. Încercam să arăt normal, în timp ce îmi dădeam ordine în gând. Nu zâmbi cu gura până la urechi, încearcă să stai într-o poziție sexy. Cum arată opoziție sexy? Nu mai sta atât de nefiresc. Dar Jack stătea pur și simplu acolo, zâmbindu-mi. Așa că nu am făcut nimic, decât i-am zâmbit și eu.

De afară, celălalt băiat a spus:

— În caz că îi pasă cuiva, eu sunt Max și sunt pe cale să deger. Jack, putem pleca acum, te rog?

Keira a scos capul pe fereastră.

— Dumnezeu, e groaznic de frig afară. În ce cameră stați?

— Camera 10, la capătul coridorului, a răspuns Max, care tremura, dar încă reușea să se holbeze la Keira într-un mod nu foarte subtil.

Jack s-a întors spre mine și a spus:

— Îmi pare rău, trebuie să plecăm, dar ne vedem mâine, poate?

Am dat din cap și, cum nu m-am putut gândi la nimic de spus, am mai dat odată din cap. Și încă o dată. Arătam de parcă aș fi făcut vreo reverență sau ceva de genul ăsta.

Jack s-a cățarat stângace pe fereastră și pentru o clipă i s-au văzut boxerii cu peștișori aurii. Apoi s-a făcut nevăzut.

— Asta a fost o ne-bu-ni-e, a spus Keira, în timp ce închidea fereastra.

— Acum chiar sunt foarte speriată, a șoptit Connie. Dacă putem invoca băieți, facându-i să apară, de ce altceva mai suntem în stare? Ce ziceți de încălzirea globală? Ar trebui să facem ceva în legătură cu asta?

Keira și cu mine ne-am așezat din nou în cerc.

— Dar s-a întâmplat cu adevărat, a continuat Connie. Noi am făcut să se întâmple asta. Noi l-am chemat.

Keira a mângâiat-o pe mână.

— Calmează-te, Connie. Poate că noi l-am invocat, facându-l să se ivească la fereastra noastră, sau poate, doar poate, Mouse i-a picat cu tronc, iar el a venit s-o caute.

Am clătinat din cap.

— Nu. Cu niciun chip nu cred așa ceva. Nu.

Keira a gemut.

— Oh, haide, Mouse. Doar a aflat numărul camerei tale și s-a furișat afară pentru a veni să te vadă. Impacă-te cu ideea că ești un magnet pentru băieți. Sau cel puțin pentru Jack.

A luat un pix și a scris „Jack” pe cealaltă parte a inimii de pe blugii ei, cu niște Utere uriașe, de culoare mov.

— Keira, oprește-te! m-am lamentat eu.

— Sau poate am invocat din greșală puterile întunericului și ele i-au făcut să vină încoace, ca niște zombi..., a zis Connie, | >; lrând în continuare

speriată.

— Poate, a spus Keira. Oricum e bine. Fie suntem niște adevărate vrăjitoare, fie lui Jack i-a căzut cu tronc cineva din lumea șoricească.

Am zâmbit și preț de o secundă mi-am lăsat gândurile să zboare la toată întâmplarea. Filmul și acel moment care într-adevăr se întâmplase. Am zâmbit.

— Aaaaaah! a exclamat Connie. Îl iubești.

*

— Se poate să nu-l piei să vezi niciodată, am zis, holbându-mă la genunchiul Keirei, cu numele lui mângălit acolo, și rugându-mă ca ea să nu mai poarte blugii ăștia toată săptămâna.

— Ei bine, a venit la balconul tău, a replicat Connie, după care și-a dus teatral mâna la frunte. Ce lumină se revarsă pe fereastra lui Mouse?

Keira a râs.

— Acum trebuie să-i arăți că și tu îl placi.

Am roșit.

— Nici vorbă. Nu. Cu niciun chip. Indiferent ce-ți trece prin cap - nu.

Jack

— În regulă, a șoptit Max, acum să găsim camera 22.

M-am uitat la el nevenindu-mi să cred, văzându-i cuvintele prefacându-se în norișori de aburi compacti și dolofani. Porniserăm să scârțâim din nou prin zăpadă, îndreptându-ne spre fereastra camerei noastre. Degetele mele erau atât de înghețate, încât mă înțepau, vântul tăios îmi facea ochii să lăcrimeze și glezna încă îmi pulsa, de la violetatea care mă atacase în șifonier. În plus, telefonul îmi arăta că ne apropiam de miezul nopții.

— Doar nu vorbești serios? am spus eu printre dinți. După toate prin câte am trecut?

Încă încercam să-mi dau seama ce se întâmplase, de fapt, în camera aceea. În niciun caz nu mai voiam să dau buzna într-o altă cameră plină de fete.

Max rânjea și își sufla în mâini.

— Jack, evident că a fost amuzant să aud că te-ai făcut de râs și te-ai lăsat atacat de un hamster într-un dulap, dar mi-ar plăcea să facem totuși chestia pentru care am venit de fapt în excursia asta și anume să ne cuplăm cu niște tipe mișto.

— În primul rând că a fost un șobolan, nu un hamster, și în al doilea rând că, după părerea mea, Mouse și celelalte erau foarte mișto.

Cu toată nebunia din camera aceea, nu mă puteam opri să mă gândesc la felul în care îmi zâmbise Mouse. Era o țipă trăsnet - dar mai avea ceva în plus, care o distingea de celelalte fete pe care le întâlnisem... Un calm ciudat, poate; o liniște care te facea să te simți numaidecât în largul tău, chiar și atunci când băteai câmpii despre Ratatouille sau mai știu eu ce.

— Da, da, erau mișto, a recunoscut Max. Cea îmbrăcată toată în negru era, cum ar veni foarte mișto, ca și cea cu părul ridicol de lung. Cea cu părul creț e totuși puțin cam dusă cu pluta. Și da, Jack, ăla era cu siguranță un pui de hamster. L-am văzut. Oricum, hai să ne oprim naibii din șopocăit aici, în ger, și să mergem să găsim fetele cu care trebuia să ne întâlnim. Care ne-au invitat, de fapt, în camera lor.

— Și dacă profesoara lor încă mai dă târcoale? Ți dai seama cât de aproape a fost să mă prindă acolo?

— E-n regulă, căci, de data asta, n-o să mai iscăm atâta zarvă, nu i așa? Oricum, odată ajunși înăuntru, singurul sunet pe care mi îi de gând să-l scot este ăsta...

S-a apucat să-și mozolească propria mână, scoțând niște nu nete scârboase.

— Și adică o să stăm cu toții să te admirăm în timp ce tu te giugiulești cu propria mână?

— Tacă-ți fleanca, Jack, știi ce vreau să spun. În orice caz, dacă nu le răspundem invitației ne-am lins pe bot de orice șansă pe care am fi putut-o avea cu ele pentru tot restul taberei. Vor crede că suntem complet idioți.

M-am gândit la asta. Cam avea dreptate. Cu toate că, în acel moment, nu-mi doream altceva decât să mă duc în patul meu cald. Și poate să mă mai gândesc la zâmbetul lui Mouse.

— OK, bine, am spus. Dar cum o să le găsim? Am socotit că ultima cameră era 22, prin urmare e limpede că habar n-avem unde ne aflăm.

Max a ridicat din sprâncene și a zâmbit.

— Ei bine, Jacky băiete, aici te înșeli. Am văzut cheia camerei fetelor de pat. Era 26, ceea ce înseamnă...

S-a întrerupt, a numărat patru ferestre de la camera lui Mouse și a arătat cu degetul, triumfător.

— Asta trebuie să fie camera 22!

A luat-o voinicește înapoi prin zăpadă, spre locul dinspre care veniserăm, iar eu m-am împleticit pe urmele lui. Când am ajuns la fereastră, Max s-a oprit și s-a uitat în sus.

— Asta trebuie să fie, nu? a șoptit el. Vreau să spun, sunt destul de sigur că e asta.

— Destul de sigur; am bombănit. Totuși nu ești convins, nu-i așa? Ce se întâmplă dacă e camera unui profesor, Max? Ar putea să fie chiar camera lui Flynn.

Max a ridicat din umeri.

— Și ce dacă? Dacă ne vede, o să spunem pur și simplu că suntem somnambuli.

— Somnambuli f Ce, afară? împreună?

— Da.

— Ce mai coincidență, nu crezi, că amândoi s-a întâmplat să fim apucați de somnambulism în exact același timp, în exact același loc?

Max a ridicat din nou din umeri.

— S-au întâmplat lucruri și mai ciudate. Probabil.

— Grozav, am încuviințat. Să-i spui tu chestia asta lui Flynn. „S-au întâmplat lucruri și mai ciudate, domnule. Probabil.”

— Pentru Dumnezeu, Jack, o să rămâi un fătălău toată viața, ca Toddy?

Am oftat.

— Bine, uite ce o să facem. Tu bați la fereastră, după care sărim amândoi într-o parte, în cazul în care nu e camera lor.

— Da, OK.

Max a înghițit în sec și a ridicat pumnul spre fereastră. A bătut tare, de trei ori, și amândoi am făcut un salt și ne-am lipit de zid.

Preț de o secundă, nu s-a întâmplat nimic.

— Măcar n-a țipat nimeni, a șoptit Max.

— Probabil că tocmai cheamă poliția, în schimb, am spus eu. Deodată, fereastra s-a ridicat puțin și s-a ițit un cap. Era fata blondă numită Lauren. Max s-a desprins de zid, ieșind din umbră.

— O, Doamne! a scââicit Lauren. Voi sunteți, băieți! Ne-am gândit că o să...

știți, bateți la ușă.

Max a rânjit.

— Păi... Ei bine, ne-am gândit că ar fi mai romantic, ca în Romeo și Julieta, dacă am intra pe fereastră.

Lauren a râs și a ridicat fereastra până sus.

— Ei bine, intrați atunci.

Max a ridicat din sprâncene spre mine și s-a bulucit pe ferească. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-l urmez.

8

Mouse

— O să o fac numai dacă spunem că biletul este de la noi toate.

Keira și-a dat ochii peste cap și a gemut.

— Mouse, nu fi ridicolă. Trebuie să fie de la tine. Nu putem trimite o scrisoare de dragoste de grup. O să creadă că suntem țicnite.

— E posibil să creadă deja asta, sinceră să fiu, a spus Connie, dând din cap spre cearșaful în care eram înfășurată și mângâindu-și costumul de leu.

Eu, pur și simplu, vă rog..., m-am bâlbâit. Chiar nu vreau să fie caraghios. O să mor de stânjeneală.

Keira a gemut și mai tare.

— N-o să facem decât să-i strecurăm un bilet pe sub ușă, Mouse. Doar nu-l ceri în căsătorie. Adică, el a mers literalmente prin ger ca să-ți cânte o serenadă la fereastră. Câte dovezi mai vrei că te place? Vrei să-și tatueze numele tău pe...

— Fundul lui! a întrerupt-o Connie. Închipuiți-vă că și-ar tatua „Mouse” pe fund!

— Aveam de gând să spun pieptul lui, dar tot un drac, a spus Keira. Mouse, as fi absolut de accord cu tine dacă ar exista vreo îndoială că el te-a plăcut, dar nu există.

Asta nu era adevărat. Nu putea să fie adevărat. Însă Keira părea atât de sigură. De parcă n-ar fi existat altă explicație. Siguranța ei a făcut să-mi înmugurească plăpânda încredere că puteam fi fata aceea care cunoștea băieți și avea chestii cu ei.

Connie a scotocit în geanta ei și a scos un pix.

— Pixul cu gel pentru ocazii speciale, a zis, vârându-mi-l sub nas. Vată de zahăr. Aromă de amoor.

Keira a rupt o pagină din caietul ei și ne-am așezat toate în cerc, holbându-ne la ea.

— Tu trebuie să-l scrii, totuși, mi-a spus Connie. Altminteri, aura s-ar putea să se deruteze.

Mi-a întins stiloul. M-am zgâit în jos, la foaie.

— Habar n-am ce să scriu. Ce îi scrii cuiva pe care nu-l cunoști?

— Nu-ți stoarce creierii, a zis Connie. Exprimă-te din inimă. Ce spui despre „Dragă Jack, a fost minunat să te cunosc în această seară. Mulțumesc foarte mult...”

— Connie, nu este o scrisoare către bunică-sa.

Keira a însfăcat foaia de hârtie și s-a uitat la ea.

— Ce zici de „Hei, Jack, și eu te plac. Mouse”. Sau „Păpușica”, dacă vrei să fii sexy. Vrei să fii drăguță sau sexy?

— Cu siguranță nu sunt eu cea care decide asta, nu-i așa? Nu poți să fii ambele? Pot să mă răzgândesc?

Totul devenea un pic prea complicat.

Keira a clătinat din cap.

— Ești fie într-un fel, fie în celălalt.

— Tu cum ești? am întrebat.

Keira a adulmecat pixul cu gel și și-a încrețit nasul.

— Nu m-am hotărât încă. E o decizie importantă. Chestia asta miroase precum colțunașii cu carne de la cantina școlii.

— Nu putem să scriem biletul din partea tuturor, nu doar dintr-a mea? am întrebat din nou.

— Dar ce am putea avea să-i spunem noi, toate? a oftat Keira, teatral.

— Am putea să-l întrebăm ceva, a sugerat Connie. De pildă... cine este Moomin-ul lui preferat? Sau ce crede el că ți se întâmplă atunci când mori? Sau...

S-a încruntat, chibzuind concentrată.

Am luat hârtia de la Keira, m-am uitat lung la ea, după care am așezat-o pe podea și am scris: „Hei, Jack, ne vedem mâine, la micul dejun. Mersi că ai venit pe la noi.”

Am ridicat-o și le-am arătat-o.

— Nu e tocmai Vreau să ne giugiulim la greuy sexosuley dar merge, a spus Keira. Ai de gând să-l semnezi?

— Nu.

— De ce nu desenezi un șoricel și un sărut? a întrebat Connie, trimițând o bezea spre bilet. Ai nevoie de adresă? Camera 10, Cel mai Grosolan Hotel din Lume. În munți. Franța.

Am ignorat-o și am împăturit hârtia.

Am deschis ușa cât de discret am putut, dar imediat ce am pășit pe coridor luminile s-au aprins automat.

— Încercați să nu faceți zgomot, a spus Keira.

Am mers încet, în vârful picioarelor, spre capătul coridorului, trecând pe lângă niște distribuitoare automate și o ieșire de incendiu, după care am cotit. Liniștea totală nu era tulburată decât de ticăitul unui ceas de modă veche aflat pe perete.

— Mai e un minut până la miezul nopții, a șoptit Connie. Ora vrăjitoarelor. Mi-e frică.

— Sst. Noi suntem vrăjitoare, nu-i așa?

Am luat-o de mână. Am rânjit una la alta. Era ca și cum am fi avut iarăși zece ani, furișându-ne noaptea, când dormeam una acasă la cealaltă.

— Aici e. Camera 10.

În timp ce ea șoptea, mi-a tresăltat stomacul. Atunci când eram în cameră, scriind biletul, nu crezusem cu adevărat că avea să se ajungă aici. Acum totul mi se părea prea real.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, am bolborosit. Nu mai vreau să o fac.

— Hai, Mouse, trebuie să faci ceva pentru ca lucrurile să se petreacă. În caz contrar, o să rămâi pe vecie blocată în același stadiu.

Keira a spus-o într-o doară, dar m-a pus pe gânduri. Avea dreptate: nu voiam să rămân ca acum.

M-am uitat la biletul din mâna mea și l-am deschis.

— Connie, te urăsc, am spus, lovind-o peste braț. Ai desenat un șoarece.

Connie a chicotit și Keira a rânit.

— Ei bine, arată ca un leu deformat, dacă asta te face să te simți mai bine.

— Ești un leu sau un șoarece? a întrebat Connie, arătând spre cameră.

— Fii un leu-șoarece, a șoptit Keira.

— Un leorece, a zâmbit Connie. Sau, de fapt, nu... Nu un leorece. Un Soareleu.

Ne-am uitat la ușă și eu am făcut un pas înainte. M-am uitat înapoi la fete și Keira a murmurat:

— Hai, du-te!

Am mai făcut un pas înainte. Camera 10 era la doar câteva uși distanță. Am închis ochii și am respirat adânc.

Apoi m-a'm uitat înapoi la ele.

— Nu pot, am șuierat.

Connie a venit pășind pe vârfuri spre mine și s-a aruncat în mine precum un jucător de rugby. Mi-a smuls biletul din mână. Am încercat să o prind de coadă, dar era deja la ușă. A strecurat hârtia pe sub ușă, cu un mic scâncet.

Ne-am întors și am luat-o la fugă, oprindu-ne doar când Connie s-a împiedicat în picioarele costumului ei salopetă. Inima îmi bătea ca atunci când se ridică cortina, în seara premierei. Aceeasi nebunească infuzie de adrenalină.

În timp ce o ajutam să se ridice, am auzit râsete din camera în dreptul căreia ne aflam. E ciudat cum oamenii râd în moduri cu adevărat speciale. Aș recunoaște în orice situație râsul cuiva. Și știam că acela pe care îl auzeam atunci prin ușă îi aparținea lui Lauren. Faptul că ea era acolo m-a făcut să simt o senzație apăsătoare. Nu voiam ca ea să ne vadă. Costumate ca niște copilași prostuți. Ar fi râs de noi, împreună cu Scarlett și Melody. Ar fi vorbit despre cât de jalnice eram. Cât de ciudate. Toată distracția s-a evaporat doar pentru că era ea prin preajmă.

Keira și-a dat ochii peste cap.

— Îmi pare rău, dar e atât de enervantă. Până și râsul ei este enervant. Îmi amintește de alarma noastră anti-efracție.

Și apoi, inconfiindabil, am auzit un râs un băiat. Am înghețat toate trei și ne-am uitat unele la altele. Keira a făcut un pas înainte și și-a lipit urechea de ușă. Nu era nevoie.

— Jack, ce mai pământău ești!

Un băiat a izbucnit în hohote zgomotoase. Mi-am simțit sângele transformându-se în gheață. Apoi s-a auzit vocea lui Jack, estompată, dar suficient de clară.

— Da, ce să-ți spun, Max, că doar a fost ideea ta, în primul rând.

A urmat o explozie de râsete, iar apoi am auzit-o pe Lauren spunând:

— Sunteți atât de amuzanți, băieți!

Am făcut un pas înapoi. Connie și Keira s-au privit tuia pe alta cu coada ochiului și apoi s-au întors amândouă să se uite la mine. Era ca și cum s-ar fi spart un balon.

Ne-am întors tiptil înapoi în camera noastră, iar eu m-am dus la baie și am

închis ușa după mine.

Mă comportasem ca o idioată. Probabil că Lauren îl trimisese pe Jack în camera noastră, în bătaie de joc. Probabil că acum se amuzau cu toții pe seama noastră, râzând de faptul că eu crezusem că el m-ar fi plăcut.

Acest nemilos sentiment de dezamăgire părea să mă urmeze pur și simplu peste tot. Și acolo, la White Lodge, când mi-au spus că nu îmi fructificasem potențialul și că nu aveam să ajung niciodată balerină. Sau, în toaletele feribotului, ascultând-o pe Lauren spunând că nu eram suficient de bună pentru a fi prietenă cu ele. Și acum aici, mai puternic ca oricând, aflând că de fapt Jack nu mă plăcuse niciodată.

S-a auzit un ciocănit slab și Keira și-a vârât capul pe ușă.

— Mouse, îmi pare foarte rău. Simt că e vina mea. Cred că am exagerat.

S-a apropiat și m-a îmbrățișat, iar Connie a urmat-o și a făcut același lucru.

— Îmbrățișare de grup, a zis Connie, cu tristețe.

— Nu înțeleg ce fac băieții ăștia. Adică, merg pe-aici și bat la întâmplare la ferestrele fetelor?

Keira părea aproape impresionată.

— Ce țipi oribili, îngrozitori, a zis Connie. Ar trebui să le scriem un alt bilet în care să spunem: „Ne retragem primul nostru bilet”.

Mi-am ridicat privirea. Toate trei eram împletite într-o îmbrățișare. Am întâlnit ochii Keirei în oglindă și ne-a lovit pe amândouă panica.

— Trebuie să recuperăm biletul, am spus, iar ea a dat din cap.

Intorcându-mă pe hol, pentru a doua oară, nu m-am gândit cătuși de puțin la domnișoara Mardle. Merita să fiu trimisă acasă în schimbul recuperării biletului.

Connie ținea umerașul pe care îl adusese ca pe o sabie, legănându-l dintr-o parte în alta, pentru a descuraja atacatorii.

Ne-am furișat până în dreptul camerei lui Lauren și ne-am oprit să tragem cu urechea.

— Sunt încă aici, a șoptit Keira.

Ne-am strecurat în continuare pe coridor și ne-am oprit în dreptul camerei 10.

— În regulă, Connie, trebuie să te miști repede pentru că ei pot ieși în orice clipă.

Connie s-a ghemuit la podea. Gluga ei de leu a căzut înainte, acoperindu-i fața. A împins încet umerașul pe sub ușă și l-a mișcat peste covor.

— Cred că am atins biletul, a zis ea, plimbând din nou umerașul de-a lungul podelei și oprindu-se. Este cu siguranță acolo.

A închis ochii, concentrându-se, și și-a lipit ferm obrazul de ușă. Care s-a deschis, făcând-o să se rostogolească înăuntru, cu nasul în covor.

Un băiat cu părul blond ciufulit și ochelari se uita la noi, cu biletul în mână.

Jack

M-a trezit o rază de soare albă și fierbinte care și-a croit drum prin draperie și a venit să se odihnească pe vârful nasului meu. Am deschis ochii și am clipit, simțindu-mă amețit de nesomn și având senzația că mă pricopsisem cu o răceală. Ar fi fost atât de tipic, dacă reușeam să mă îmbolnăvesc înainte de a urca măcar pe un munte!

Toată nebunia de noaptea trecută mi-a revenit cu forță în minte. Demența din camera lui Șoricel, în șifonier cu șobolanul. Și apoi deprimanta aiureală

din camera lui Lauren, de după aceea.

Lauren și fetele din camera ei erau exact opusul celor din camera lui Mouse. Conversația cu Mouse decursese ușor, natural și distractiv, și n-a trebuit să-mi fac continuu griji că aş putea să par un idiot. Dar cu Lauren, Scarlett și Melody avusesem senzația că un singur cuvânt deplasat sau o aluzie necuviincioasă ne-ar fi azvârlit înapoi de-a dreptul pe fereastră.

Pur și simplu ele bătuseră câmpii mai cu seamă despre ele, despre școlile lor din Londra, despre ceaiul cu tapioca și despre cărțile din seria Micuțele mincinoase. La un moment dat, stătusem așezat atât de aproape de Lauren, pe patul ei, că genunchii aproape că ni se atingeau, dar n-am simțit vreo clipă că s-ar fi putut întâmpla ceva. Părea că ele doar ne... tolerau. Ne țineau în buzunarul de la spate, până când aveau să întâlnească niște țipi cu adevărat mișto.

După vreo trei sferturi de oră de chicotit și taclale plictisitoare, eu și Max am ieșit înapoi pe fereastră, ambii fiind în continuare pe zero. În timp ce înotam prin zăpadă spre camera noastră, Max o ținuse langa despre cum trebuia să nu ne dăm bătăuți în privința lor, pentru că erau atât de mișto, dar eu eram mult mai interesat să o revăd pe Mouse. Chiar înainte de a mă fura somnul, părul ei lung și ochii ei mari și cenușii au fost ultimele imagini care mi-au trecut prin cap.

M-am ridicat și m-am întins, în bătaia soarelui. Am tras draperiile și am văzut pentru prima oară Alpii așa cum se cuvine. Sub soarele orbitor, masivii munți albi pur și simplu scânteiau. Arătau ca niște cupe uriașe de înghețată care se topea. Ideea că urma să încercăm să coborâm pe ei cu placa de snowboard cam într-o oră a devenit brusc reală și înspăimântătoare. Am clătinat din cap și mi-am spus să mă adun. La urma urmei, această tabără trebuia să implice la un moment dat și ceva curaj.

Am auzit curgând robinetul din baie, iar Toddy s-a ivit în ușă.

— Ah, în sfârșit! Te-ai trezit.

— E-n regulă? am întrebat eu, răgușit.

— Bun, deci, s-a petrecut un lucru foarte ciudat, când voi doi erați plecați, noaptea trecută. Haide, trezește-l pe Max – că n-am chef să povestesc de două ori.

Mi-am aruncat perna spre Max, care era doar un ghemotoc de-o formă nelămurită sub plapumă. A gemut și și-a scos capul la vedere.

— Ce? a șoptit el. De ce?

Toddy a început să vorbească, încet, de parcă încă mai încerca să pună cap la cap întreaga poveste în mintea lui.

— OK, ascultați așadar. Pe la miezul nopții, mă pregăteam să mă culc, când am auzit un soi de râcâit afară, în dreptul ușii. M-am uitat și am văzut o mică bucată de hârtie care fusese băgată pe sub ușă. Așa că m-am dus și am luat-o, normal, dar imediat ce am făcut asta am auzit niște șoapte afară. Am deschis ușa și am dat cu ochii de trei fete care stăteau întinse pe hol, împingând un umerăș pe sub ușa noastră.

— Ce?!

Max era treaz de-a binelea acum. Mai treaz decât îl văzusem vreodată în viața mea. S-a ridicat imediat în capul oaselor, ochii lui arzători făcând o gaură în Toddy.

— Ce fete? Cum arătau? Au spus ceva de mine? Ce s-a întâmplat?

— Erau, pe bune... destul de drăguțe, cred, a spus Toddy. Una dintre ele avea, pe bune, un păr foarte lung și șaten, una avea un păr negru și ondulat și una, părul creț.

Eu și Max ne-am uitat uniți. La celălalt, cu gurile căscate.

— O, Doamne!

— Și ce s-a întâmplat după aceea, Toddy? am întrebat.

— Păi, eu am întrebat: „E al vostru?”, pentru că țineam în mână biletul. Și cea brunetă a spus: „Da”. Și apoi cea crețată a zis: „Putem să-l luăm înapoi, te rog?”.

S-a lăsat tăcerea.

— Și după aceea? a insistat Max, trăgându-și o palmă peste față de frustrare.

Toddy s-a uitat la noi fără nicio expresie.

— Păi, le-am dat biletul înapoi și au plecat.

Tăcerea s-a adâncit. Ochiul stâng al lui Max zvâcnea. Arăta ca un robot defect.

— Tu..., încheieturile degetelor i se albiseră de la cât de tare strângea cearșaful. Tu... le-ai dat biletul înapoi?

Toddy a dat din cap.

— Ai citit biletul, mai întâi?

Toddy a clătinat din cap.

— Așadar, n-ai nicio idee ce scria în bilet?

Toddy a clătinat iarăși din cap.

— Mi l-au cerut înapoi, a zis el, senin. Ce era să fac?

Max arăta furios cu degetul pe fereastră.

— Deci, dacă îți cer să te arunci de pe muntele ăla, o să faci și chestia asta? Pentru că exact asta îți cer acum să faci, cretinule, cretinule absolut!

Înainte ca Toddy să apuce să se apere, Flynn a bătut la ușă.

— Micul dejun, flăcăi! Aveți grijă să mâncați bine, căci ne așteaptă o zi mare. O să ne dăm cu placa toată dimineața și după-amiaza, iar diseară mergem să patinăm. Repejor!

Max încă spumega, cât ne-am îmbrăcat și am ieșit. Era chiar prea ocupat să se plângă de Toddy, ca să se mai poată bucura că toată lumea râdea dând cu ochii de posterul cu Roland pe care îl mângălise el.

Ca să fiu sincer, mie nu-mi păsa că Toddy nu citise biletul. Simplul fapt că Mouse și prietenele ei strecurasem un bilet pe sub ușa noastră era ceva. Biletele pe sub uși sunt în general un lucru bun, m-am gândit. Cu siguranță că nu ai strecura un bilet pe sub ușa cuiva dacă nu l-ai plăcea, nu-i așa? Biletele pe sub uși s-ar cuveni să fie adăugate la programa de învățământ, împreună cu chicotitul.

Micul dejun a fost o chestie plină de viață și strigăte, gen fiecare pentru el. Trebuia să înșfăci o tavă și să o umpli cu niște ciudate cereale franțuzești, cornuri cam învechite și un ceai ciudat și oribil, care avea un gust tâmpit indiferent cât de mult lapte puneai în el.

În timp ce mâneam, i-am povestit lui Toddy ce se întâmplase noaptea trecută.

— Practic, a spus Max, am avut două întâlniri diferite, cu sase fete diferite, în timpul unei singure nopți! Probabil că așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată până acum în istoria întâlnirilor. Probabil că am putea intra în Cartea Recordurilor la secțiunea întâlniri.

— Nu există așa ceva, a zis Toddy, cu gura plină de cereale.

— Da, păi, tu n-ai avea habar despre asta nici dacă ar exista, i-a trântit-o Max. Singurul mod în care ai putea ajunge tu în Cartea Recordurilor la secțiunea întâlniri ar fi la rubrica tipul cel mai puțin apt pentru o întâlnire din toate timpurile.

Toddy și-a înghițit cerealele și a încuviințat gânditor din cap.

— OK, e în regulă. Atunci, de îndată ce o să inventeze cineva secțiunea întâlniri a Cărții Recordurilor, o să încep să-mi fac griji în această privință.

Max l-a lovit pe Toddy în braț.

— Hei! Deci astea sunt fetele cu biletul, da? Cele trei?

M-am întors, iar stomacul mi-a tresăltat un pic la vederea părului lung al lui Mouse fluturând în timp ce intra în cantină împreună cu prietenele ei.

Toddy a încuviințat.

— Da, ele sunt.

Max se uita cu coada ochiului la Keira.

— De fapt, Keira asta e tare mișto, a zis el, după care s-a mlors spre mine și a continuat. Ar trebui să mergem și să vorbim ai ele, Jack. Să încercăm să aflăm ce scria în biletul ăla.

Înainte să apuc să răspund, Ed Deacon, care stătea ceva mai (leparte la masa noastră, s-a băgat repede în vorbă.

— De parcă voi le-ați fi întâlnit pe fetele astea noaptea trecută, zău așa, a râs el.

— Am facut-o, de fapt, Ed. După cum am spus - șase fete, două camere, o noapte. Calculează tu, a adăugat Max, cu toate că nu era nimic de calculat.

Jamie, care stătea lângă el, a izbucnit în râs.

— Și de favorurile a câte dintre ele te-ai bucurat, atunci?

— Ei bine, n-a fost... „Favoruri” este un termen vast, nu-i așa? a bolborosit Max. Practic, nu am făcut altceva decât să pregătim terenul pentru a ne bucura de favoruri serioase în seara asta.

— Așadar, cu alte cuvinte, te-ai ales cu zero fete? l-a luat Jamie peste picior.

— La fel ca în orice altă noapte din viața lor, în cazul ăsta, a zis Ed, iar cei doi au izbucnit în râs.

— Tacă-ți fleanca, Ed, a zis Max, furios.

— Nu cred nici că ai vorbit cu fetele alea, darămite să te fi strecurat în camera lor, a ripostat Jamie.

Max s-a ridicat în picioare, târșâindu-și cu zgomot scaunul pe

— Corect. În regulă. Jack, hai să mergem.

Habar n-aveam ce voia să zică.

— Unde să mergem? Despre ce-i vorba?

El a făcut semn din cap spre Mouse, Connie și Keira, care erau acum așezate în cealaltă parte a sălii aglomerate.

— Hai să vorbim cu fetele alea sexy, pe care le cunoaștem foarte bine și împreună cu care ne-am petrecut noaptea trecută, și atunci poate că acești idioți absoluți - a arătat spre Ed și Jamie - vor înghiți gălușca.

— Nu știu ce să zic, omule..., am răspuns eu.

Nu eram sigur că eram gata să vorbesc din nou cu Mouse. Mai ales de față cu un grup care conținea jumătate din anul meu. Simțeam că aveam nevoie de mai mult timp pentru a mă pregăti.

— Bineînțeles că solistul trupei Ratații nu vrea să meargă până acolo, a chicotit răutăcios Jamie, iar eu mi-am simțit obrajii înroșindu-se.

Max mi-a aruncat o privire încruntată, de genul hai să le dovedim că se înșală. Am oftat și m-am ridicat.

— Bine.

În timp ce ne îndepărtam, puteam simți în ceafa privirile lui Jamie și Ed. Mi s-a părut că o văd pe Mouse zâmbindu-mi, dar când am ajuns la masa lor, ele nu păreau să ne fi observat măcar.

— Hei! am salutat eu, viori.

Dar Mouse nu și-a ridicat privirea din cerealele ei.

Max a adăugat:

— Ce mai faceți?

Niciuna dintre ele nu a răspuns. Ceva era cu siguranță în neregulă. Apoi Keira s-a ridicat cu tava ei și a zis:

— Da, de fapt, noi tocmai plecam.

Nici măcar nu ne-a învrednicit cu vreo privire.

Connie și Mouse s-au ridicat și ele, și toate trei s-au dus la tezghea, și-au lăsat tăvile și au părăsit sala.

Puteam auzi râsetele din cealaltă parte a încăperii. Am simțit aceeași umilință de care avusesem parte la petrecerea lui Sarvan și la Noaptea Trupeii. Ce se întâmplase? Unde greșiserăm?

— Ce mama naibii! a șuiert Max.

A clătinat din cap și și-a trecut o mână peste țeasta lui țepoasă.

— Fetele sunt zevzece.

Mă pregăteam să-l aprob, când o bătaie pe umăr m-a făcut să îmi întorc.

— Salut, băieți, a zâmbit Lauren.

Kra îmbrăcată complet în alb - căcăuliță albă cu moț de Nană, fular gros alb, costum de schi alb. Arăta, fără îndoială, uimitor. Am observat că râsul din cealaltă parte a încăperii încetase.

— Ăă, bună, sunteți bine? am încercat eu.

Melody și Scarlett o încadrau, iar Max se holba nu foarte subtil la Scarlett, care, de asemenea, arăta incredibil, cu părul ridicat și strâns în vârful capului, deasupra unei bentițe de un roșu-aprins.

— Ah, știi, Jack, mi s-a adresat Scarlett, cu un zâmbet ciudat jucându-i pe buze. Așa cum ziceam noaptea trecută, după ce voi, băieți, ați plecat... Semeni puțin cu tipul ăla, Roland. Cel de pe toate afișele.

Max și-a recăpătat dintr-odată graiul și a izbucnit în râs.

— Da! Ne-am spus și noi chestia asta! a zis el, trăgându-mi o lovitură zdravănă în umăr. Bietul tip. Trebuie să fie greu să fii sosia celui mai mare fraier din toată Franța.

Scarlett i-a răspuns, uitându-se în continuare la mine.

— Nu știu ce să zic... lui Lauren îi cam place de Roland, nu-i așa?

A înghiontit-o pe Lauren, care mi-a zâmbit și a ridicat din umeri, inocentă. Am avut sentimentul subit că ele repetaseră toată această scenă.

Scarlett a continuat:

— Și dacă ei îi place de el, iar tu arăți ca el, asta trebuie să însemne...

S-a oprit, încrețindu-și nasul, mimând deruta.

Lauren a zâmbit și a ciupit-o pe Scarlett de braț.

— Da, nu face totul prea evident, Scar...

Toate trei s-au pus pe chicotit, în timp ce eu și Max încercam cu disperare să ne dăm seama ce se întâmplă.

— Oricum, poate că o să vă vedem diseară, dacă veniți și voi la patinoar, nu-i așa?

— Da! a exclamat Max. O să fim acolo.

— Grozav, atunci ne vedem acolo.

Ele s-au dus cu pași ușori să-și ia micul dejun, iar eu am încercat să mă dumiresc în legătură cu ceea ce tocmai se întâmplase. M-am întors spre Max, dar el era ocupat să facă gesturi extrem de jignitoare în direcția lui Jamie și a lui Ed.

Mouse

— Ar fi trebuit să ne fi luat mâncarea cu noi, a spus Keira, în timp ce mășăluiam cu hotărâre spre ieșirea din sala de mese.

— Să dăm o fugă înapoi și s-o luăm? a întrebat Connie, aruncând o privire peste umăr. Aveam de gând să-mi iau un iaurt cu nucă de cocos.

— Nu poți să spargi gașca pentru un iaurt.

Keira ne-a prins de brațe, trăgându-ne după ea pe hol până am ajuns afară, în bătaia soarelui strălucitor. Vederea unei creste muntoase impresionante chiar acolo m-a făcut să mă simt ca și cum m-aș fi aflat pe un platou de filmare. Acasă și White Lodge păreau un univers alternativ.

Connie s-a trântit în zăpadă și s-a apucat să dea din mâini și din picioare pentru a face un înger, iar după ce a privit-o câteva secunde, Keira i-a urmat exemplul.

M-am întins lângă ele și m-am zgâit la uriașa întindere albastră. Mă simțeam minusculă lângă munți și sub cerul nesfârșit.

— Mi-aș fi dorit să fi rămas pentru a afla ce avea de gând să spună Jack, am zis.

Zăpada era mai adâncă decât crezusem și, cu toate hainele mele matlasate, mă simțeam ca într-un culcuș și chiar un pic somnoroasă.

— Acum nu o să știm niciodată, am continuat.

— Da, a zis Keira dinăuntru înșurubului ei de zăpadă. Acum, că am facut-o, mi-aș fi dorit și eu să-l fi lăsat să spună o grămadă de chestii și abia după aceea să-i fi întors spatele.

— Nici vorbă, a intervenit Connie, indignată. Nu era nevoie să auzim ce avea de spus. E un șobolan infidel. Și un hamsterofob.

— Connie, n-a fost infidel față de mine, am râs eu. Ca să fii infidel, ar trebui mai întâi să fi ieșit cu cineva. Sau cel puțin să te fi sărutat. Cred că suntem un pic cam dure. Adică, am vorbit cu el aproximativ cinci minute și atât. Asta ar însemna că Alfie este...

— Te iubesc, Alfie! a strigat Keira spre cer, ca și cum el s-ar fi ivit pe firmament.

De parcă simpla menționare a numelui lui de către cineva, fără ca ea să-și afirme dragostea pentru el, ar fi purtat ghinion.

— Da, dar el nu e infidel față de tine, nu-i așa? am întrebat-o eu, având senzația că îmi dovedisem punctul de vedere.

— Aș vrea eu, a răspuns Keira. Asta ar însemna că mi-a fost mai întâi fidel.

Derulasem de un milion de ori în minte întâmplarea din noaptea trecută. Dacă Jack chiar se uitase la mine în timpul filmului. De ce venise în camera

noastră, de ce se dusesese în camera lor. Ce era în mintea lui. Ce facea el. Dacă, în definitiv, el mă plăcuse sau nu. Dacă el mă plăcuse și apoi pur și simplu o plăcuse mai mult pe Lauren.

Keira și Connie vorbiseră o grămadă despre asta înainte să ne fure somnul. Nu m-a deranjat că au disecat problema, dar nu am știut ce să spun. Totul era atât de confuz. Lui Jack trebuie să-i fi picat cu tronc Lauren. Și cine l-ar fi putut învinui? Și eu aș fi ales-o pe Lauren în defavoarea mea. Mă simțeam ca și cum aș fi primit un rol într-un film fără să particip măcar la audiții. Era ciudat să fiu una dintre fetele acelea. Una care se afla tot timpul într-o dramă. Una care ieșea întotdeauna valvârtej din diverse situații precum Scarlett O'Hara. Stilul ăsta era atât de departe de felul meu de a fi.

Noaptea trecută, visasem că dansez. A fost prima dată când am visat despre balet după ce părăsisem White Lodge. În visul meu, dansasem și tot dansasem și, când m-am trezit, mă simțisem vibrând, plină de viață, și dornică să dansez din nou.

Mă strecurasem cu grijă afară din sacul meu de dormit, trecând cu atenție pe lângă Connie și Keira, și mă dusesem la baie.

Închisesem ușa și mă privisem în oglindă, strângându-mi părul într-un coc și suflecându-mi pantalonii de pijama. Îmi făcusem încălzirea cum se cuvine, așa cum făcusem ani de zile. În timp ce mă întindeam mi-am simțit corpul alungindu-se și trezindu-se. Încă mai aveam vânătași de la căzătură, dar mai păliseră. Și bătăturile din tălpi și umflăturile ciudate de pe încheieturile degetelor de la picioare se mai vindecaseră și ele. Dar mă simțeam bine. Să mă implic iarăși din plin, să iau totul de la capăt. Pe oglindă era o mică pată de pastă de dinți. Mă concentrasem asupra ei și începusem să mă învârt în acel spațiu minuscul, privindu-mă în oglindă la fiecare rotație. Învârtindu-mă. Dansând.

Am stat culcate în îngerii noștri de zăpadă, cu ochii la cer, până când au ieșit ceilalți de la micul dejun. Ne-am luat lucrurile și ne-am înșiruit în spatele domnișoarei Mardle, îndreptându-ne spre magazinul de închiriat schiuri.

— Mi se pare o nebunie să fac asta, am spus, ridicând privirea spre creastă. Mă întreb cine a inventat schiatul? Munții ăștia arată... imenși. Cu siguranță că e periculos. E ciudat că ne lasă să o facem. Nu ne dau voie să bem băuturi acidulate, dar ne lasă să ne aruncăm din vârful unui munte.

Toată lumea presupunea că aveam să mă descurc de minune, din cauza baletului. Dar schiatul părea exact opusul baletului. Nesigur, sălbatic și periculos.

— În fiecare an mor patruzeci și cinci de oameni în accidente de schi, a zis Connie indiferentă, după care i-a spus fetei din spatele tejghelei mărimea pe care o purta la încălțăminte.

— Și dacă într-un an mor doar patruzeci și patru, ce fac, îi fac vânt vreunuia într-o prăpastie? a întrebat Keira, în timp ce primea clăparii.

— Este o cifră medie, a răspuns Connie, cu superioritate.

Mi-am contemplat cu nervozitate șnurul jachetei și am respirat adânc, până mi s-a înmânat o pereche enormă de clăpări. Totul părea atât de greu și de incomod. Gândul de a-i purta și de a fi fixată de schiuri nu mi-a picat prea bine. Îmi place să dețin controlul asupra corpului meu. Nu voiam să-l cocoț pe un munte și apoi să-l las să o ia la vale, împovărat cu toate greutatea asta.

— Ei bine, dacă e să moară cineva, nu vei fi tu aceea, mi-a zis Keira. Tu vei fi uimitoare. Tu poți să stai în echilibru în vârfurile picioarelor. Ești puternică și ai o coordonare excelentă. În cazul în care o să-și dea careva duhul, cea mai bună candidată e sacul ăsta cu oase, a continuat ea, trăgând-o pe Connie de

coada ei creață, care se strânse imediat la loc, ca arcurile. Ea nu e în stare nici să joace cărți fără să se rănească.

Keira părea atât de sigură că aveam să mă descurc de minune. Dar dacă nu mă descurcam? Și ea nici măcar nu știa că nu eram y y balerina care pretinsese că aș fi. Și dacă urma să ajung iarăși într-o situație în care nu aveam să-mi valorific potențialul? Viața mea era pur și simplu o înșiruire de „nu îndeajuns de bună pentru asta”.

— Poate că trebuia să fi făcut o vrajă „să-nu-mori-schiind”, am spus, în timp ce intram într-o încăpere pentru a ne încălța.

— Crezi că schiatul este popular în comunitatea vrăjitoarească? a întrebat Connie, luând la întâmplare un pix suvenir și agitându-l, pentru a vedea dacă avea vreun potențial de baghetă magică.

— Connie, se pare că tu chiar nu iei în serios chestia cu sabatul vrăjitoarelor. Numai că, nu știu, a spus Keira, chiar nu-i pot vedea pe profesorul McGonagall și pe vrăjitoarea Winnie coborând în trombă muntele în costume de schi dintr-o bucată. De altfel, ei ar putea să zboare pur și simplu până jos.

Mersul cu schiurile părea nefiresc și greoi. Ca și cum aș fi avut un costum de cosmonaut și m-aș fi pregătit de aselenizare.

— Sunt șanse mult mai mari ca ea să fie una dintre cei patruzeci și cinci, a șoptit Connie, destul de tare.

Lauren era îmbrăcată toată în alb. Chiar și moțul căciulii era un pompon de blană albă. Doar ochelarii de soare erau negri, încadrați de părul ei blond. Arăta ca o celebritate.

— Dacă e prinsă într-o avalanșă, n-o să fie găsită în vecii vecilor, a șuiert Connie, din nou cam tare.

— Să sperăm, a spus Keira. De asta ești tu îmbrăcată ca un marker uriaș?

Connie era într-un costum portocaliu-neon. Keira era în negru, ca de obicei. M-am uitat în jos la mine: un talmeș-balmeș de lucruri desperecheate, pe care mama le împrumutase sau le cumpărase cu reducere de la TK Maxx. Nu-mi trecuse prin minte că trebuia să arăți bine atunci când schiezi.

— OK, OK, hai să începem! a strigat o fată, bătând din palme deasupra capului. Eu sunt Tania, instructorul vostru, a continuat ea. Să mergem la pârtia pentru începători.

Accentul ei era mai aspru decât cel francez. German, poate.

Nu era cu mult mai în vârstă decât noi, dar arăta cum nu mai văzusem pe nimeni vreodată. Avea părul tuns scurt, vopsit blond-luminos, cu sclipici argintiu prin el. Arăta ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-un club.

Pârtia pentru începători nu era la fel de înspăimântătoare precum costușa muntelui, dar tot mi s-a făcut rău văzând-o. M-am uitat înapoi, spre căsuța de unde se închiriau schiuri, și m-am întrebat dacă era cazul să anunț că merg la toaletă și pur și simplu să nu mă mai întorc. Aveau măcar să bage de seamă că nu eram acolo?

Poate că avea să fie bine, până la urmă.

Ne-am așezat toate în șir, pentru a urca pe un soi de bandă rulantă care ne-a dus până în vârful pantei. Acolo, ne-am strâns în jurul Taniei, care a zis, dintr-odată:

— În regulă, acum o să vă pun câte două, pe perechi.

Am simțit un gol în stomac, pentru că noi eram trei. Eu nu aveam o pereche. Fetele s-au îngrămădit mai aproape, arătându-i Taniei cu cine voiau să facă pereche. Ușurându-i alegerea. Connie și Keira au rămas lângă mine, dar eu mi-am plecat privirea, încercând să mă fac nevăzută.

— Tu și tu, a zis Tania, dar n-am observat că arătase spre mine, ca să nu mai vorbim de persoana cu care trebuia să fac pereche.

Apoi am văzut expresia Keirei și m-am prins numaidecât. Scarlett și Melody schimbau priviri cu Lauren. Ea nu s-a clintit, rămânând înțepenită lângă ele, în grupul lor de trei.

— Cine nu are încă pereche? a întrebat Tania.

Nu știam dacă să mă mise sau nu. Era ca o confruntare, una dintre noi trebuind să se miște jprima. Lauren se tot uita la Scarlett și arbora un zâmbet gen „ce chestie ciudată”.

Am făcut un pas nesigur înainte. Lauren s-a uitat la mine și apoi din nou la Melody și Scarlett. Apoi le-a îmbrățișat pe amândouă, ca și cum le-ar fi părăsit pentru totdeauna, și a început să se apropie de mine.

Nu ne-am vorbit cât timp Tania ne-a învățat cum să exersăm alunecarea pe schiurile noastre și îndreptându-le cu vârfurile unul spre altul, orientându-le pe fiecare, alternativ. Stăteam una lângă alta, fără să ne privim și fără să ne atingem măcar mânecile. Tania ne-a spus să-i dăm drumul și noi ne-am uitat cum toată lumea își găsea un loc și pornea, chicotind. Am încercat Să nu mă gândesc la feribot. Sau la bilet. Dacă băiatul cu ochelari îl citise? Și apoi îi spusese lui Lauren ce conținea?

Lauren s-a urnit cea dintâi. Era făcută pentru sportul ăsta. Înaltă și puternică, a fost dintotdeauna athletică. Dar are trunchiul lung, pe măsura picioarelor ei lungi. Prea lung pentru școala de balet. Nu are un fizic pentru Baletul Regal. E într-adevăr stupid și ridicol că poate exista o „lungime ideală a trunchiului” La început, ne-am mișcat fără să vorbim. Nu știam la ce se gândea. Ultima oară când vorbiserăm de fapt una cu cealaltă fusese atunci când mă declarasem de acord să mă întâlnesc cu ele la restaurant. Niciuna dintre noi nu a pomenit despre întâmplare, dar probabil că ne gândeam amândouă la asta.

Prima dată când am încercat să mă mișc, am căzut. Și nu într-un mod grațios, ci dur, exact pe umăr. Lauren mi-a întins fără tragere de inimă mâna pentru a mă ajuta, iar eu i-am luat-o. A tras în timp ce mă mișcăm și a căzut pe spate, astfel încât ne-am trezit amândouă late în zăpadă. Am început să râd mai reținut, iar apoi, când am auzit că și ea râdea, am râs nestingherită.

— Ei știu măcar că ești aici? m-a întrebat Lauren, ridicându-se în capul oaselor.

— Cine?

— Baletul Operei.

Pentru o secundă, mintea mi s-a blocat pur și simplu.

— Da, adică, bănuiesc că, dacă m-aș accidenta, ar fi... nasol.

M-am întrebat dacă răspunsul ăsta sunase într-adevăr atât de jalnic precum mi se păruse mie. Și, înainte de a mă gândi, am întrebat:

— Mai dansezi?

Atmosfera dintre noi s-a schimbat. A devenit încărcată. Rostisem cuvântul. Cuvântul care ne legase și care mai apoi ne despărțise. Dans.

Și-a plecat ochii și ceva de pe chipul ei a devenit ciudat de sincer. A clătinat din cap.

— M-am oprit după ce n-am reușit să intru. Intr-un fel, îmi doresc să fi continuat. Dar a fost ciudat, cumva asta sau nimic. E greu de explicat.

Dacă există părți ale inimii care se modifică atunci când ești respins, atunci atât eu cât și Lauren ne schimbaserăm în același fel. Doar că în momente diferite. Și atunci când i se întâmplase ei, eu nu înțelesesem cu adevărat. Era greu de explicat. Eu încercasem. Mama nu fusese în stare să priceapă, chiar

dacă mă iubește și mi-a împărtășit acest vis aproape la fel de mult ca și mine. Nimeni nu putea înțelege cu adevărat. Cu excepția lui Lauren, poate. Am deschis gura să spun ceva, dar minciuna stătea pur și simplu în mine, oprindu-mă. Nu-i puteam spune acum. Voiam să o îmbrățișez și să-mi cer iertare că o uitasem. Să-i spun că am înțeles de ce nu mai vorbise cu mine. Și eu aș fi urât-o pe ea, dacă ea ar fi intrat și eu nu.

— Îmi place să dansez la petreceri, totuși, a zis ea.

— Eu urâsc să dansez de la petreceri. Nu o fac niciodată. Mă simt atât de stingherită.

Am luat un băț și m-am apucat să desenez cu el în zăpadă.

— Nu-mi spune că încă mai ești timidă! mi-a aruncat Lauren, dând ochii peste cap. Ești precum fetele alea din Greasey care stau pe margine și nu se încumetă să iasă la dans.

— Bolnavă de timiditate, am spus eu. Da, știu. Sunt. Dar n-am ce face.

Ea a râs.

— Scarlett și Alfie au dat o petrecere de Crăciun și i-am obligat să pună același cântec la nesfârșit, așa că am putut dansa ore în sir.

— Încă îți mai place de Alfie? am chicotit.

— Bleah, nu, am trecut de faza asta, a răspuns ea, încrețindu-și nasul și tremurând, ca și cum ar fi fost o amintire neplăcută.

— Keira chiar îl place, am zis. Ei fac înot împreună.

— Drăguț, a zis ea. Probabil că și el o place, fiindcă arată foarte bine.

— Ție de cine-ți place, atunci? am întrebat, stomacul strângându-mi-se un pic, preț de o clipă.

A aruncat o privire înjur și s-a aplecat mai aproape de mine.

— Am întâlnit un băiat, noaptea trecută.

Și apoi Lauren l-a descris pe Jack. Cum vorbea, cum se îmbrăca, și cum avea un prieten dus cu pluta și cum semăna puțin cu Roland. Eu ascultam ca și cum n-as fi știut toate aceste lucruri, până când Tania ne-a chemat înapoi.

În timp ce ne îndreptam spre grup, am simțit-o pe Lauren devenind dură și distantă, ca și cum vraja care ne cuprinsese fusese ruptă.

M-am strecurat înapoi, lângă Keira și Connie.

— Ești OK? m-a întrebat Keira. S-a purtat bine cu tine?

Am încuviințat din cap. Ele nu spusese nimic după faza de pe feribot, dar cred că știau că se petrecuse ceva și probabil că deduseseră ce anume.

— Da. A fost chiar drăguț.

Keira a ridicat din sprâncene, dar înainte de a putea spune ceva, un șirag de fete a început să se scurgă zorit pe la baza pantei pe care ne aflam. Unele dintre ele purtau postere sau bannere pentru a căror confecționare era evident că goliseră întregul magazin Hobbycraft. Pe toate posterele se înșirau o serie de cuvinte franțuzești de neînțeles, dar un cuvânt era clar: Roland.

Șiragul s-a transformat într-un șuvoi și mai apoi într-un râu involburat și tumultos.

— Ce se întâmplă? a întrebat Lauren.

Tania a ridicat din umeri.

— Putem afla într-un singur fel.

Jack

Max a petrecut toată dimineața comentând cele două „incidente” de la micul dejun. Până când ni s-au distribuit tichetele de urcare și am ajuns în

centrul de închiriat plăci și boots, Toddy începuse să asculte la ipod-ul său, ca să nu-l mai audă.

— Keira și gașca ei sunt sexy, dar e limpede că sunt ticnite, argumenta Max, în timp ce pune pe o placă de snow-board niște bocanci de mărimea unor franzele. Pe de altă parte, Lauren, Scarlett și Melody sunt și ele sexy, dar nu ticnite. Alegerea este clară.

Am încuviințat.

— Păi, da. Dar nu este vorba de vreo alegere, din moment ce Mouse și Keira nici măcar nu vorbesc cu noi. Ce le-am făcut?

Crezi că ne-or fi văzut intrând în camera lui Lauren?

— Bineînțeles că nu, a pufnit Max. Am fost ca niște ninja. Oricum, cui îi pasă dacă ne-au văzut? Acum trebuie să ne concentrăm pe Lauren și prietenele sale. Ea e limpede că te place, ceea ce înseamnă că este foarte probabil ca Scarlett să mă placă pe mine.

— Solidă logică, Max.

În timp ce îmi puneam perechea de boots și placa pe teighea, m-am întrebat dacă Lauren chiar plăcea. Părea prea frumos ca să fie adevărat. Ce, nu existau în această tabără alți tipi, mult mai mișto, cu care era mai probabil să se combine?

Toddy și cu mine ne-am ales, în cele din urmă, cu niște plăci cu grafică decentă – un șarpe pentru Toddy și silueta unui tip înarmat cu un pistol pentru mine –, dar Max s-a pricopsit cu una foarte jenantă, de un purpuriu-intens și cu un uriaș inorog sclipitor. Singura lui consolă a fost că a reușit să strecoare yyma perruche est dans la zonepietonne” în conversația cu francezul care i-a dat echipamentul, pentru care Toddy i-a acordat cincisprezece puncte.

Max ardea de nerăbdare să găsească un magazin cu focuri de artificii și stelute ninja, dar n-a avut răgaz; Flynn ne-a dus din centrul de închirieri direct la poalele muntelui. Unul câte unul, am pășit pe o drăcie de bandă rulantă masivă care ne-a urcat, huruind, pe o distanță scurtă, până la una dintre părțile destinate începătorilor.

Era ca și cum ne-am fi aflat pe lună sau ceva de genul ăsta. Cu excepția unui pâlț ciudat de pini acoperiți de zăpadă, oriunde te uitai vedeai doar întinderi nesfârșite de alb, cu firele în zig-zag ale schilifturilor zumzâind pe deasupra capetelor noastre. Era uluitor.

Instructorul nostru era un tip înalt și slab numit Sebastian, care ne-a cerut să-i zicem „Basti”. Nu arata cu mult mai în vârstă decât unii dintre elevii din ultimul an. Avea un zuluf blond imens, care îi acoperea aproape jumătate din față, și un accent ridicol de fadosit. Primele cuvinte pe care ni le-a adresat au fost:

— Ar fi minunat dacă grupa voastră ar putea să stea liniștită, astăzi. Sunt atât de mahmur, încât practic aș putea să dau la boboci în orice clipă.

Flynn n-a părut impresionat.

Basti ne-a arătat tuturor cum să ne prindem bocancii de plăcile de snow-board și cum să-i fixăm strâns. Apoi ne-am ridicat în picioare, împleticindu-ne, și am format un cerc în jurul lui.

— OK, așadar câți dintre voi s-au mai dat cu placa până acum? a întrebat el. S-au ridicat numai vreo două mâini. Una dintre ele a fost a lui Jamie.

— Hopa, da, bine, a spus el. Așadar, practic sunteți cu toții niște never evers.

— Ce suntem? a întrebat Max.

— Niciodată vreodată, a pufnit superior Basti, ca și cum ar fi trebuit să știm

cu toții ce dracului însemna. Este o expresie americană. Am prins-o când am petrecut un sezon în California, în anul meu de pauză. Înseamnă că până acum nu v-ați mai dat cu placa niciodată în viața voastră.

Max a încuviințat din cap și l-am auzit pe Jamie șoptindu-i lui Ed:

— Asta-i nu-i singurul lucru pe care unii, aici de față, nu l-au făcut niciodată în viața lor.

Le-am trimis niște priviri ucigătoare în timp ce ei se stricau de râs.

Basti ne-a oferit un discurs scurt și nespus de plictisitor cu privire la siguranța de pe pârtii, după care ne-a pus să ne mișcăm în jur, în cercuri mici, cu un picior fixat pe placă și cu celălalt împingând în zăpadă. După aceea, ne-a pus să ne fixăm ambele picioare pe placă și să ne lăsăm să lunecăm la vale. Razele soarelui faceau pârtia să strălucească, orbindu-mă, iar zăpada scotea scârțaituri amuzante sub greutatea plăcilor.

În cele din urmă, după ce căzuserăm cu toții de peste douăzeci de ori fiecare, Basti ne-a spus că eram pregătiți să încercăm să o facem cum se cuvine.

— Mai întâi, uitați-vă la mine, a spus el.

Eram pe o pantă destul de blândă, cu o mulțime de copii mici care se tăvăleau prin zăpadă la baza ei, în timp ce mamele lor stăteau la taclale. Cu toate acestea, arăta înfricoșătoare, privită din vârf; exclus să ajungem până jos fără să cădem cel puțin o dată. Basti și-a orientat placa spre vale. A lunecat încet până la baza pârtiei, făcând S-uri mari prin zăpadă, după care a întors apăsând placa la dreapta și a frânat.

Max s-a scărpinat în cap pe sub cască și a ridicat din umeri.

— Nu văd de ce se face atâta tam-tam. Chestia asta pare floare la ureche.

— Ba pare mai degrabă ridicol de grea, am spus. Chiar crezi că ești în stare să ajungi până la bază fără să cazi?

— Categorie.

Toddy și-a șters câțiva fulgi de zăpadă de pe ochelari și a zis, calm:

— Max, probabilitatea statistică pentru ca tu să cazi este foarte, foarte mare.

Da, păi, la fel e și este probabilitatea ca tu..., s-a oprit, gândindu-se o clipă. Să fii un nătâng.

— Frumos, a încuviințat Toddy, pmiându-și ochelarii înapoi. O ripostă clasică.

— Haideți, dați-i drumul! a strigat Basti la noi. Și amintiți-vă ce v-am spus: nu ar trebui să încercați niciodată să coborâți panta de-a dreptul – ideal e să alunecați încet, șerpuiind la dreapta și la stânga. Aplecați-vă în față sau în spate, sprijinindu-vă pe degetele de la picioare sau pe călcâie. Încercați să vă acomodați cu

M-am uitat la Max și la Toddy, care au ridicat din umeri, spunând parcă: „Tu primul”. Jamie a zâmbit cu superioritate și a pornit, reușind să coboare toată panta fără nicio cădere. L-am văzut pe Basti bătându-l pe spate, cu mândrie.

Max și-a făcut vânt, după el Toddy, dar în vreo trei secunde amândoi au căzut în fund.

Mi-am poziționat corpul într-o parte, astfel încât piciorul stâng să fie îndreptat spre baza pantei și am simțit că încep să lunec încetișor. M-am lăsat foarte ușor pe spate, sprijinindu-mă pe călcâie, și am întors placa spre stânga. M-am clătinat și am dat din brațe să-mi recapăt echilibrul, dar am reușit cumva să rămân în picioare. Am prins viteză. M-am aplecat puțin în față, sprijinindu-mă în degetele de la picioare, luând mai mult avânt. Din nou m-am clătinat și din nou am izbutit să nu cad. Poate că asta era, poate că datul cu

placa era talentul meu. Așteptasem paisprezece ani pentru a găsi ceva la care să fiu cu adevărat bun și iată-l!

Câștigam viteză, dar mă concentram intens încercând să nu cad. Am vrut să mai fac o cotitură, pentru a încetini, dar corpul nu mi-a dat ascultare. A continuat să mă ducă de-a dreptul, pe pârtie în jos.

L-am auzit pe Basti strigând:

— Hei, las-o mai moale, amice!

Dar chiar nu aveam nici cea mai mică idee cum să mă opresc. Fluturând nebunește din brațe, am trecut șuierând pe lângă el și Jamie și am continuat să cobor, cu o viteză din ce în ce mai mare. La urechi mi-a ajuns strigătul lui Basti și hohotele înalte de râs ale lui Jamie din urma mea.

Tocmai când chibzuiam cam cât de greu ar fi să-mi desfac bocancii și să sar elegant de pe placă, marginea acesteia a prins un dâmb de zăpadă. M-am* prăbușit pe spate și am simțit o durere intensă, dar nici măcar atunci nu m-am oprit. Am continuat să alunec la vale.

Cu toate că valuri mari de zăpadă pufoasă îmi veneau în nas și în gură, am putut zări că mă duceam direct spre o blondă masivă, într-un costum de schi roz-neon. Am încercat să strig păzea, dar gura îmi era plină de zăpadă și n-am izbutit să scot niciun sunet. Nu mai era nimic de făcut decât să închid ochii și să sper.

Am auzit un țipăt, apoi am simțit greutatea femeii prăbușindu-se peste mine cu o bufnitură. Tot aetul mi-a ieșit șuierând din plămâni. Am deschis ochii și i-am văzut chipul, imens și uluit, lipit de al meu. Zăcea întinsă peste mine și, dintr-un motiv oarecare, primul gând care mi-a trecut prin cap a fost că acum eram, probabil, mai aproape ca niciodată de a săruta o fată.

Arăta ca sora lui Thor. Întâmpinam mari probleme atunci când voiam să respir.

Ea și-a regăsit deodată vocea și s-a apucat să zbiere la mine într-o limbă ciudată – rusă, cred. Am întors capul și i-am văzut pe Max, Toddy și pe ceilalți colegi lunecând spre mine, literalmente râzând cu lacrimi.

— Asta a fost de-a dreptul epopeic! a strigat Max.

Am încercat să spun: „Ajută-mă”, dar nu aveam suficient suflu în piept. Tot ce am putut face a fost să mă uit cum el își îndrepta iphone-ul spre mine, zicând:

— Spune nfromage

Până la prânz, am fost într-o agonie totală. Nu numai din cauza rusoaicei masive care mă călcase în picioare, dar și pentru că mușchii picioarelor îmi dădeau niște crampe înfiorătoare. Basti a spus că asta se întâmpla din cauza faptului că „folosisem mușchi la care nu mai apelasem niciodată înainte”, dar cred că era pur și simplu deoarece cădeam din două în două minute.

— Nu cred că o să ajung vreodată să mă prind care-i șpilul cu chestia asta, am spus, în timp ce ne așezam pe băncile aflate lângă un restaurant mare, amplasat lângă pârtia pentru începători.

Max și Toddy au gemut o încuviințare.

— Crede-mă, a treia zi e crucială, a zis Basti, facându-mi cu ochiul. Totul începe să se lege abia a treia zi.

— Da, o să fie minunat dacă o să mai am corp până în ziua a treia, a bombănit Toddy.

Am mâncat de prânz – o uimitoare baghetă înfășurată în staniol, în care se afla un burger și cartofi prăjiți – și, cum eram pe cale să ne întoarcem, Basti a spus că puteam trage o fugă să aruncăm o privire la „chestia care se întâmplă” mai sus, pe munte.

— Ce chestie? a întrebat Flynn.
— Cum, n-ați auzit? Cântărețul ăla francez, Roland, filmează un videoclip pe pârtia alăturată.
— Oh, Doamne! a exclamat Max, împungându-mă cu degetul în piept. Fratele tău geamăn loser!
— Mai taci. Nu semănă atât de mult cu mine.
— Bine, păi, o să putem judeca noi înșine când o să-l vedem în carne și oase. În plus, dacă este vorba despre un videoclip, ar putea să fie pe acolo și niscaiva țipi din industria muzicală, știi tu, cu care să putem discuta. Despre formație.
— Zău, despre formația noastră fără nume? a întrebat Toddy.
— N-o să rămânem fără nume prea mult timp, prietene, a rânjit Max. Odată ce o să-mi exercit magia asupra lui Scarlett, la patinoar, o să devenim în mod oficial PSYCHO SEX DEATH SQUAD.
Flynn ne-a dat voie să mergem și să ne uităm, așa că întregul nostru grup, în frunte cu Basti, a luat covorul magic pentru a urca un pic mai sus pe munte. La capul bandei rulante erau strânși deja multe persoane. Ne-am croit drum prin mulțime, cu Flynn strigând:
— Să nu vă pierdeți! Rămâneți împreună!
Dar când am ajuns în cele din urmă în partea din față, n-am văzut decât o mulțime de lumini și de camere de filmat, două rulote albe cu ușile închise și o groază de oameni cu un aer plictisit, care se vânturau încolo și-ncoace cu foi și clipboarduri în mâini.
— Ce păcăleală, a spus Max.
— Crezi că a fost și a plecat deja? a întrebat Toddy.
N-am scos un cuvânt. În principal pentru că, stând chiar lângă mine, umărul ei aproape atingându-l pe al meu, se afla Mouse.

10

Mouse

Am intrat în panică și m-am prefăcut că nu l-am văzut pe Jack. Ceea ce era ridicol, din moment ce era chiar lângă mine. Cu cât mai mulți deveneau curioși să vadă ceea ce se întâmplă, cu atât mai compactă părea să devină adunarea.

Connie și Keira fotografiau admiratoarele înfocate: fete purtând jachete cu chipul lui Roland și bentițe și cozeroace cu litera R. O fată își lipise pe toată fața abțibilduri cu el.

Cu cât așteptam mai mult, cu atât mai intensă devenea atmosfera și cu atât mai stingheritor era faptul că eu și Jack nu vorbeam.

O fată din mulțime s-a transformat într-un berbec și s-a năpustit chiar în

spațiul dintre mine și Jack, într-un efort disperat de a ajunge mai în față. S-a prăbușit chiar în fața noastră.

— Ești bine? am spus, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice.

Ea a dat din cap, dar arăta gata să plângă și a răspuns ceva în franceză. Jack s-a aplecat și i-a cules ochelarii de soare Roland din zăpadă și i-a dat. Ea a zâmbit și s-a uitat scrutător la Jack, ochii ei pâlpâind emoționați preț de o clipă. Apoi a clătinat din cap ca pentru sine, înainte de a ne mulțumi amândurora în engleză și a-și croi loc înapoi în mulțime.

Amândurora. Ca și cum eram acolo împreună.

Și atunci ne-am uitat unul la altul.

— Este un pic cam nebunesc, nu-i așa? a întrebat Jack, zâmbindu-mi.

Un pic cam nebunesc faptul că ai venit în camera noastră, noaptea trecută, după ce te-am invocat prin intermediul magiei dintr-o carte de un violet-sclipitor? Sau un pic cam nebunesc că te-am ignorat în această dimineață și că am stat aici, în ultimele zece minute, fără să ne băgăm în seamă unul pe altul? Oricare dintre variante era într-adevăr destul de nebunească.

Mi-am repetat în gând, cu o voce poruncitoare: „Nu spune nimic stupid”. Am încercat să afișez dezinvoltură, dându-mi părul pe după urechi. Și apoi dându-l la loc. El a făcut semn spre un grup de admiratoare, fiecare dintre ele ținând în mână câte o uriașă literă decupată din numele lui Roland.

— Scrie LANDOR - am spus. Nu sunt prea devotate, dacă nu sunt în stare să stea în ordinea corectă.

— Corect. Sau poate „Landor” este un cuvânt secret, pe care îl știu doar cele mai înfocate admiratoare.

—Trebuie să fie ciudat pentru el, cu toată nebunia asta. Arată cam de vârsta noastră. Si tu ești în clasa a noua?

Jack a încuviințat.

— Ciudat pentru el? Trebuie să fie extraordinar pentru el. Uită-te câte fete s-au bulucit pentru a se holba la un petec de zăpadă pe care el s-ar putea sau nu să pășească.

— Asta este visul tău, așadar? am spus. Să se bulucească fetele și să te aștepte în zăpadă?

Am râs, dar dintr-odată m-am simțit stingherită. Sunase ca și cum eram o călugăriță într-un noviciat rigid care îl muștra pentru gândurile păcătoase.

Dar a râs și el și mi s-a părut că l-am văzut roșind ușor.

— Ar fi frumos, cred...

— Ei bine, mai întâi trebuie să ajungi celebru, am zis, prinzând privirea aruncată de Connie, care se afla la câțiva metri distanță de mine.

Ea și-a încrucișat brațele aidoma unui profesor cu adevărat dezamăgit de comportamentul meu. Mi-am îndepărtat repede privirea de la ea și m-am uitat iarăși la Jack. I-am văzut pe Max și pe băiatul blond care ne înapoiase biletul stând la marginea mulțimii, lângă domnișoara Mardle. Nu păreau să fi observat că Jack vorbea cu mine; urmăreau cameramanii, ca toți ceilalți.

— Așadar, pentru ce ai putea să ajungi celebru? am întrebat. Ești bun la cântat? Ai putea să-i ceri lui Roland să cântați în duet. Semenii puțin cu el.

De data asta, am roșit eu. Roland era chipeș. Chiar și în posterele sale ridicole, cu bustul gol în zăpadă, avea un farmec de necontestat. Intr-un fel îi spusese lui Jack că eu îl consideram și pe el chipeș.

Dacă el remarcase faptul că tocmai îi spusese că îl plăceam, n-ș arătat-o.

— Nu prea le am eu cu cântatul, recunosc, a spus el, frământând zăpada cu picioarele, ca și cum ar fi chibzuit la asta. Cu toate că sunt... în... fac parte dintr-un fel de... trupă.

— Ei, păi vezi, atunci o să ajungi celebru, am zâmbit eu. O să se întâmple cu siguranță, e doar o chestiune de timp.

Faptul că Jack făcea parte dintr-o trupă îl făcea și mai atrăgător. Băieții care cântă într-o trupă sunt pur și simplu mișto. Mult mai mișto decât băieții care fac sport și fără îndoială mult mai mișto decât băieții care fac balet. Băieții din trupe au personalitate și firi artistice. Pot să compună un cântec pentru tine. Ceea ce este o chestie foarte mișto.

— La ce cânti? l-am întrebat.

— Ghid! a zis el, mimând foarte evident cântatul la chitară.

— Oh, da, am spus. Trompetă. Mișto.

Am râs amândoi și, preț de o clipă, între noi totul a fost firesc și confortabil. Ca și cum l-aș fi cunoscut de secole.

— Nu, eu ar trebui să cânt vocal și la chitară, a spus el, scoțându-și fesul de lână pentru a-și ciufuli părul des și castaniu. Dar nu sunt tocmai... croit dintr-o stofa de lider, sincer să fiu.

— Atunci din ce material ești croit?

A clipit, și-a plecat privirea spre fes, după care s-a uitat din nou la mine.

— Nu prea știu, sincer să fiu.

Am dat din cap.

— Da, nici eu. Sau poate că am crezut că eram croită dintr-un anumit material, dar nu e cazul.

A ridicat din umeri și a zâmbit.

— Ei bine, cel puțin suntem în aceeași barcă. Barca dintr-un material neidentificat.

Burta mea plină a făcut o tumbă, ca și cum m-aș fi aflat în cel mai înalt punct al unui montagne russe.

— Cum se numește trupa ta, deci? am întrebat.

A oftat și și-a pus fesul înapoi pe cap.

— Păi...

— Chiar ești într-o trupă? l-am întrebat, încrucișându-mi brațele. Sau doar încerci să te dai mare?

— Nu, chiar sunt într-o trupă, jur, a răspuns el, râzând. Doar că, momentan, nu avem un nume.

— Ei bine, trebuie să vă gândiți la unul, deoarece nu puteți avea parte de admiratoare înfocate dacă nu aveți un nume.

— Știu, știu, a încuviințat el, dând din cap în semn de scuză. Ne ocupăm de chestia asta. Dacă ai vreo sugestie, spune-mi.

— Să vedem... Dacă mă gândesc la unul, cred că ar trebui să mă declar membru onorific al trupei.

— De acord.

A întins mâna înmănușată. I-am strâns-o cu mânușile mele și apoi am tresărit un pic pentru că ne atinseserăm, chiar dacă doar prin două straturi de lână.

Am încercat să mă gândesc la un nume de formație, dar nu mi-a trecut absolut nimic prin cap.

— Nu-mi vine în minte decât The Beatles.

S-a încruntat, arborând în glumă o mină serioasă.

— Sunt aproape sigur că există deja o trupă numită The Beatles.

— Da, ai dreptate. The Beatles se numesc The Beatles. Cred că mai bine mizezi pe întâmplare, am spus. Probabil cel mai bine e să închizi pur și simplu ochii și să numești formația după cel dintâi lucru pe care îl vezi atunci când îi deschizi. Așa își botează amerindienii copiii.

A închis ochii și am profitat de ocazie pentru a-l examina cum se cuvine. Zâmbetul lui cu gropițe era într-adevăr uimitor. Apoi i-a deschis și mi-am mutat privirea.

— Teleschi? a zis el, uitându-se la firele de deasupra noastră.

— Hmmm... Nu e tocmai ușor de reținut. Mai încearcă.

A închis ochii, continuând să zâmbească.

— Trebuie să te uiți într-o altă direcție, am zis eu, râzând.

El și-a răsucit corpul în loc, după care a deschis iarăși ochii, privirea căzându-i pe fetele care purtau literele ce formau cuvântul LANDOR, care se așezau acum în ordinea corectă și deveneau din ce în ce mai isterice.

— Fetele Agramate?

— Sună bine, am zis. Îmi place asta. Dar sugerează că sunt fete în trupă. Sunt?

— Păi, tu, a zâmbit el. Dacă te poți gândi la un nume care să nu fie de tot râsul.

Am închis ochii și am zis:

— Ce zici de... Șobolanii Ucigași din Șifonier?

Era prima oară când era menționat ceva legat de noaptea trecută. Și-a plecat rușinat privirea.

— Ei bine... ca și cum cineva ar aduce un hamster într-o tabără școlară.

— Ssst! am șuierat eu, ducându-mi degetul la buze și trăgând cu ochiul spre domnișoara Mardle.

Dintr-odată s-a iscat un val imens în mulțime. Toate fetele au început să țipe „Roland!”, la nesfârșit. Devenea cam scăpat de sub control. Am aruncat o privire în jur, uitându-mă după Keira și Connie, și am văzut-o pe Lauren uitându-se țintă la mine, ca și cum ar fi vrut să-mi facă de petrecanie. Am simțit un ghimpe ascuțit de vinovăție și am încercat să mă îndepărtez un pas de Jack, dar nu era loc pentru o asemenea manevră. S-a iscat un alt val care ne-a luat pe sus, iar el s-a izbit de mine.

— Îmi pare rău, a strigat el.

Am făcut un salt înainte într-un spațiu liber din mulțime și mi-am dat seama că nu știam cum să mă echilibrez sau măcar să-mi opresc înaintarea. Mi-am pierdut echilibrul și ultimul lucru pe care l-am văzut a fost cerul de deasupra mea acoperit de o mulțime de oameni.

Am putut auzi oameni țipând într-o limbă străină și pe cineva strigându-mi numele. Și apoi țipete, din ce în ce mai multe țipete. Și apoi am fost ridicată în picioare și trasă afară din gloată.

Stinghereala era copleșitoare. Puteam simți că o sumedenie de oameni se holbau la mine și obrajii îmi ardeau.

Am fost ultima persoană care și-a dat seama că tipul care mă extrăsese din mulțime și mă repusese pe picioare era Roland.

Jack

Mi-a luat câteva secunde pentru a-mi da seama de ce toată lumea își pierduse cumpătul și zbiera ca scoasă din minți. La început, am crezut că toți își îndreptaseră aparatele de fotografiat și camerele de filmat spre Mouse, care zăcea culcată la pământ și care părea cam zdruncinată. Dar apoi mulțimea s-a mișcat și am avut o imagine mai clară.

Parcă era o scenă dintr-un film. Dintr-un film foarte, foarte prost.

Roland purta aceleași chestii ridicole cu care era îmbrăcat și în afișele de la

hotel: blugi strâmți, jachetă din piele neagră și o pereche de ochelari de soare imenși. Era cam de înălțimea mea, iar părul nostru avea aceeași culoare și aceeași lungime, dar al lui era moale și pieptănat în lateral. Își etala rânjetul său alb-strălucitor de superstar și a îngenuncheat pentru a o lua pe Mouse de mână. Apoi a ajutat-o să se ridice în picioare și, preț de o clipă, au rămas amândoi uitându-se unul la celălalt. Nu se auzea decât zumzetul iphone-urilor care fotografiau sau filmau.

Roland și-a împins ochelarii de soare în păr, dezvăluind niște ochi mari și albaștri, și i-a spus ceva lui Mouse în franceză, dar ea doar a clipit și a clătinat din cap, spunând:

— Ăăă... Îmi pare rău, eu nu...

— Ah, ești englezoaică? a zis el, cu accentul său francez lipicios, iar Mouse a dat din cap. Te-am întrebat dacă te simți bine?

Mouse a dat iarăși din cap. Fărea că nu-i venea să creadă ce se întâmplă, ceea ce era de înțeles, din moment ce era destul de incredibil.

El i-a pus cu blândețe mâna pe obraz, în locul unde se lovise atunci când căzuse. Fetele din jurul meu au scos un oftat adânc, ca și cum erau pe cale să leșine toate în același timp.

Apoi el a scos un fes negru din buzunarul de la spate și i l-a întins:

— Uite, ăsta e fesul meu preferat. Și ți-l dau ție - admiratoarea mea englezoaică preferată.

Mulțimea și-a recăpătat brusc vocea. A trebuit să-mi bag degetele în urechi, căci peste tot în jurul meu fetele au izbucnit în țipete. Zgomotul era atât de asurzitor încât a acoperit ceea ce s-a petrecut în continuare, și anume ce i-a șoptit Roland lui Mouse și semnul pe care i l-a făcut el unei femei cu un aer înnebunit, cu un clipboard și un set de căști. Femeia a ascultat ce îi spunea Roland și ceea ce eu n-am putut să aud și apoi, deodată, toți trei s-au întors și s-au îndreptat spre una dintre marile rulote albe.

Mouse a întors capul, șovăitoare, spre Connie și Keira, care se aflau la câțiva metri distanță de mine, în mulțime, după care s-a făcut nevăzută în rulotă, pe urmele lui Roland. Nu mi-am putut da seama ce naiba se întâmplă. Oare era răpită foarte politicos?

Puteam auzi cum Connie turuia ca o moară stricată, expunându-și teoriile în gura mare.

— Oh, Doamne, e limpede că pur și simplu el s-a îndrăgostit de ea la prima vedere! Poate o s-o ceară de soție! a exclamat ea, apucând-o de umăr pe Keira. Keira, e posibil ca ei să se căsătorească literalmente chiar acum, în rulota aia!

— Presupun că este o posibilitate, am auzit-o pe Keira. Mă întreb ce se întâmplă.

Un stol de mici admiratoare țicnite ale lui Roland au început să țipe la Connie într-o engleză stricată.

— Cine e fata aceea? Cine e fata aceea?!

— E prietena noastră, s-a împăunat Connie, zâmbind radioasă. Drept urmare, probabil că o să fim domnișoare de onoare la nuntă. Vreți un autograf?

I-am simțit pe Max și Toddy împingându-se prin mulțime și oprindu-se lângă mine.

— Ei bine, a spus Max, făcând semn din cap spre rulotă, s-a cam ales praful de orice șansă pe care ai fi avut-o cu Mouse, nu-i așa?

— Tacă-ti fleanca, omule.

Mi se părea destul de nedrept ca ea să fie răpită dintr-odată de cel mai

celebru tip din Franța, după ce purtaserăm amândoi o discuție uimitoare. Nu puteam să-mi scot din minte cât de natural și de amuzant era să stau de vorbă cu ea.

— Ai vorbit cu ea înainte? a întrebat Max.

— Da.

— Și?

— Și ce?

— Și ai aflat ce scria în bilet?

— Vrei să termini odată cu biletul? Nu contează ce scria în el.

Max părea îngrozit.

— Ba contează, bineînțeles că dai a șuierat el. Putea să fi fost ceva despre mine!

Connie încă bătea câmpii în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla în interiorul rulotei albe.

— Asta este literalmente cea mai dementială chestie întâmplată vreodată! a spus ea. Poate că o să ajungem să facem cunoștință cu Roland!

L-am simțit pe Max zbârlindu-se lângă mine.

— Fetele astea sunt prea de tot, pe bune.

Apoi a strigat spre Connie:

— Chiar dacă o să faceți cunoștință cu Roland, probabil că a doua zi o să-l ignorați, pur și simplu, fără niciun motiv, nu-i așa?

Connie și Keira s-au întors amândouă încet cu fața spre el, cu ochii îngustați.

— Pardon? l-a repezit Keira pe Max. Ai spus ceva?

— Da, am spus, a pufniț mânios Max. Că pur și simplu a fost cam aiurea să ne ignorați total, pe mine și pe Jack, când am venit să vă salutăm, în dimineața asta, atâta tot. S-ar putea spune chiar că ați fost de-a dreptul nepoliticoase.

Am încercat să-i trag una lui Max cu piciorul pentru a-l face să tacă, dar erau atât de multe picioare în preajma mea că n-am avut cum să-i trag un șut ca lumea.

— Ăă, ești dus cu sorcova? a ripostat Keira, împingând trei fetite franțuzoaice din drum, astfel încât ea și Connie se aflau acum lângă noi. Chiar credeți că o să fim doar lapte și miere după cele întâmplate?

Am simțit un fior de nedumerire panicată. Max era în mod clar la fel de pus în încurcătură.

— Ce vrei să spui cu „după cele întâmplate”? a vmt el să știe. Ce am făcut?

Keira a scos un hohot de râs scurt și forțat.

— Ei, haide. Nu ne-am născut ieri, să știi.

— Da, a sărit și Connie, înversunată. Ne-am născut acum paisprezece ani. E cu mult mai mult decât ieri. E aproape..., s-a întrerupt, visătoare. Cu câte zile mai mult înseamnă asta față de ieri? Cât face paisprezece înmulțit cu 365?

Keira a înghiontit-o, nerăbdătoare.

— Nu contează, Connie. Ideea este că ei știu exact ce au făcut.

Max s-a uitat pieziș, derutat.

— Despre ce naiba vorbiți? Ne-am comportat ca niște gentlemen perfecți. Mai puțin când Jack a fost mușcat de acel hamster. Din cauza asta sunteți supărate?

— Șobolan, l-am corectat, dorindu-mi ca el să nu vorbească atât de tare. A fost cu siguranță un șobolan.

— Pentm ultima oară, Domnul Jambon este un hamster Campbell pitic rusesc, a zis Connie, cu fermitate în glas. Și de obicei nu mănâncă oameni. Mănâncă numai salată.

S-a încruntat la mine și a continuat:

- Gleznele tale trebuie să aibă gust de salată, atâta tot.
- Mănâncă și nuci, de fapt, a spus Toddy, liniștit.

Cu totii ne-am întors să ne uităm la el, iar eu am văzut că gâtul începea să i se înroșească ușor.

- Vreau să spun... Am avut și eu un hamster și îi dădeam tot timpul nuci.

— Nuci, a zis Connie, zâmbind. Bună idee. O să-i dau Domnului Jambon niște nuci, în seara asta.

— Sincer, singurele chestii atât de tari de pe aici sunt capetele voastre, fetelor, i-a trântit-o Max Keirei.

- Ei bine, mai bine așa decât falimentare moral, i-a replicat ea.

— Ce face? a râs el. Am o grămadă de bani! Am cincizeci de euro la mine chiar acum, doar pentru a-i cheltui pe focuri de artificii și stele ninja!

Keira a oftat cu emfază.

- Falimentar moral, idiotule. Aceasta înseamnă că ești complet imoral.

Max s-a îmbătosat.

- În regulă, destul. N-am venit aici să fiu insultat.

— Păcat pentru că te pricepi foarte bine la așa ceva, a spus Keira, iar Connie s-a îndoit de râs.

Max a împuns-o cu degetul pe Keira cu asprime.

— Bine. De acum încolo, să nu mai vorbiți cu noi, în această tabără. Țineți-vă departe de noi, da? Voi vă vedeți de treaba voastră, noi de a noastră. Dâmburile noastre nu trebuie să se mai întâlnească niciodată.

- Drumurile, l-a corectat Toddy.

- Sau drumurile, a încuviințat Max dând din cap.

- Nouă ne convine, a spus Keira.

Max s-a răsucit furios și s-a năpustit în mulțime, urmat de mine și de Toddy. L-am auzit bombănind.

— Keira asta e ridicolă. Cum se poate ca o tipa atât de mișto să fie atât de toantă?

S-a oprit și s-a întors spre mine:

— Slavă Domnului că le avem pe Lauren și pe Scarlett ca rezervă. Trebuie să-ți concentrezi toate eforturile asupra lui Lauren acum, Jack. Crede-mă..., s-a întrerupt și a făcut un semn cu capul spre rulotă, după care și-a reluat șirul vorbelor. Pur și simplu scoateți-o din minte pe Mouse.

11

Mouse

— OK, deci regulile de bază în legătură cu Roland. Nu vorbești cu Roland. Nu-l privești pe Roland drept în ochi. Nu-l atingi pe Roland. Nu faci fotografii cu Roland. Și e absolut interzisă social media. OK? Grozav. Du-te și stai jos, dragă.

Tipa agitată cu clipboardul mi-a făcut semn spre o canapea, pe care stăteau două fete acoperite din creștet până-n tălpi cu materiale promoționale referitoare la Roland. Imediat ce intraserăm în remorcă, Roland fusese condus imediat înapoi afară de un stol de femei agitate cu clipboarduri, iar eu rămăsesem popândău, încercând să-mi dau seama exact ce căutam în locul ăsta. Tot ce știam sigur era că Roland îmi șoptise „Vrei să apari în videoclipul meu?” și încuviințarea din cap păruse să fie singurul răspuns potrivit.

— Aăă... aici nu e un cuibușor de odihnă, scumpo. Visează cu ochii deschiși în timpul tău liber, da?

Femeia mi-a indicat din nou canapeaua. Purta niște pantaloni scurți din piele, evazați precum un tutu, și niște șosete lungi de lână, groase, care îi ajungeau până în partea de sus a coapselor, lăsând la vedere o mică porțiune de picior gol. Puloverul ei avea inscripționat, cu litere aurii, următoarele cuvinte: MIC DEJUNUL CAMPIONILOR, IDIOTULE. Avea părul împletit în două codițe gen Heidi, răsucite pe cap, coafură care părea să-i pună în evidență sprâncenele, care arătau deja ca și cum ar fi provenit dintr-o trusă „Construiește-ți propriul vampir”. Mă așteptasem să vorbească franceza, dar era de fapt americană.

I-am urmărit direcția degetului și m-am așezat pe canapea, între o fată care purta un cozoroc Roland și o alta care purta genul acela de teniși cu luminițe. M-au privit cu suspiciune și s-au apucat să murmure între ele, în franceză. Ambele erau frumoase, cu adevărat frumoase. Și apoi am auzit niște suspine înfundate, venind din spatele unei uși închise.

Femeia cu șosete nordice zbanghii și-a dat ochii peste cap.

— OK, deci se pare că..., a zis ea, oprindu-se pentru a pocni din degete și a clătina din cap.

— Valentine, a spus fata cu teniși sclipicioși.

Femeia a încuviințat.

— Așa, deci se pare că Valentine este prea..., un alt suspin sonor a răzbătut din baie. Practic, în acest moment Valentine nu este într-o dispoziție de milioane.

Fata cu teniși sclipicioși a părut cu adevărat șocată și apoi buzele au început să-i tremure.

— Valentine nu o să apară în videoclip împreună cu noi?

Șosete Lungi părea că era pe cale să-și piardă răbdarea.

— Drăguță, e limpede că în clipa asta este copleșită. Dacă a izbucnit în plâns doar pentru că Roland era în rulota alăturată, nu văd cum s-ar putea descurca vn. Prezența lui, nu-i așa?

Alte suspine.

— Însă o să-i oferim un calendar cu autograf și cinci tuburi de pastă de dinți cu aromă răcoritoare de mentă din marca lui Roland, „Îți iubesc zâmbetul”. O să fie perfect, dragă! a strigat ea ultima propoziție spre ușa de la toaletă. Așadar..., s-a întors spre mine, zâmbindu-mi. De fapt s-a potrivit bine, deoarece... cum te cheamă, păpușico?

— Aăă... Mouse...

Imediat ce am răspuns mi-am dorit să fi spus Matilda. Sau Mabel sau Marmaduke sau orice alt nume, dar nu Mouse.

— Mouse, a repetat ea. Doamne, ador britanicii. Scrântiților.

— Sorinei? a zis fata care purta cozoroc, ridicând o sprânceană.

Am dat din cap și apoi am făcut aceeași mutriță de șoricel pe care o făcuse Connie pentru Jack.

— Mouse.

Cozoroc și Teniși Sclipicioși au schimbat o privire dezgustată.

— Așadar, Mouse o s-o înlocuiască pe Valentine în videoclip, a spus Șosete Lungi.

Teniși Sclipicioși m-a cercetat cu suspiciune.

— Nu te-am văzut pe Instagram...

— Mouse intră și ea în concurs? a întrebat Cozoroc, aproape furioasă.

— Nu, dar micul Mr Perfect spune că o vrea în videoclip, așa că o să fie în videoclip, a zis femeia, făcându-mi cu ochiul. E limpede că nu l-ai lăsat indiferent, scumpo.

Am roșit, iar Teniși Sclipicioși și Cozoroc mi-au aruncat cele mai fioroase priviri cu putință.

— Așadar, aranjatul părului și machiatul în zece minute, doamnelor, a spus Șosete Lungi.

Și cu acestea, a dispărut, ieșind pe ușă și lăsându-ne împreună – pe mine, pe Cozoroc, pe Teniși Sclipicioși și suspinele înăbușite care veneau din toaletă.

Habar n-aveam ce să spun, făcută sandviș între ele.

— Valentine e OK? am încercat eu, binevoitoare.

Niciuna dintre ele nu a catadicsit să răspundă. M-au ignorat, pur și simplu, vorbind în franceză peste mine. Am respirat adânc pentru a mă calma. M-am uitat la ușă. M-am întrebat dacă aș putea să plec. Să alerg înapoi afară, la Connie și Keira. Și la Jack. M-am gândit la conversația noastră despre numele formației și am început să visez cu ochii deschiși cum ar fi fost să mă duc la un concert de-al lor și el să-mi dedice o melodie. Apoi Teniși Sclipicioși m-a bătut ușurel pe genunchi.

— Așadar, cât de mult îl admiri pe Roland de fapt, Mouse? Li știi inițiala tatălui? Știi care este mâncarea lui preferată?

— Etienne, creveți cu curry, a spus mândră Cozoroc, iar Teniși Sclipicioși a clătinat din cap. Știu că tu știi, Chloe. Am întrebat-o pe Mouse.

S-a întors spre mine.

— Știi cum a căpătat cicatricea de pe degetul mare? Sau ce înseamnă tatuajul lui cambodgian? Sau...

A fost întreruptă de o altă femeie purtătoare de clipboard care a deschis ușa rulotei.

— Tu, a zis ea, arătând spre mine. Vino!

Am zâmbit de la revedere către Cozoroc și Teniși Sclipicioși – care aveau aerul că își doreau din tot sufletul să-mi facă de petrecanie – și am urmat-o afară.

De îndată ce am ieșit, mi-am amintit că eram la jumătatea versantului unui munte și că acolo se aflau sute de fete care țipau, așteptând. Am mers trei pași până la o altă rulotă și am intrat, zgomotul dispărând când ușa s-a închis în spatele nostru. Peste tot zăceau împrăștiate truse de machiaj, căști de cafea și doze de Cola dietetică.

În partea din spate a rulotei se aflau rasteluri după rasteluri cu haine și o masă încărcată cu fructe tăiate în formă de. Inimi și y y stele și un turn din legume, cu o sfeclă roșie în vârf. Cine mănâncă o sfeclă întreagă? Rulota era atât de ticsită de lucruri, încât nu remarcasem o ființă umană cuibărită printre ele: Roland.

Stătea în picioare, în mijlocul unui covoraș de baie pătrat întins pe podea. Pentru o secundă nu mi-am dat seama ce facea. Mai întâi și-a scos pantofii sport cu monogramă și apoi jacheta neagră din piele și tricoul, dând la iveală trupul său bronzat și musculos. Se dezbrăca, chiar în fața mea. Am închis ochii, în caz că nu-și dăduse seama că mă aflu acolo. În caz că avea de gând să se dezbrace de tot, rămânând gol pușcă. Am deschis un ochi pe jumătate. Își scotea blugii. O femeie stătea în picioare lângă el, ținând un fel de pistol de plastic cuplat la o mașină. Și o altă femeie ținea o pensulă. El rămăsese acum doar în chiloți.

— Sunt aici, am chițait.

Femeile au râs.

— Doar pentru că tu ții ochii închiși nu înseamnă că noi nu te putem vedea. Ia un loc, trebuie să terminăm cu asta și să-l uscăm, înainte de a ne ocupa de tine. Ia și mănâncă, dacă vrei.

Am ales un morcov și m-am așezat pe un scaun de plastic roz. Roland își ținea brațele întinse și prima femeie a început să-l vopsească, pulverizând asupra lui o ceață maronie. Din când în când, cealaltă își folosea pensula pentru a accentua o umbră pe abdomenul sau pe umărul lui, după care facea un pas înapoi și își admira opera. Cele două vorbeau liniștite între ele, ca și cum el nu era om, ci o gigantică păpușă Ken. El își ținea brațele întinse, ca și cum ar fi rămas înțepenit în ceva. Se uita țintă la perete, cu o mină inexpresivă. Nici măcar nu părea să fi observat că eram și eu de față.

Femeile au murmurat ceva în franceză pentru Roland, după care au părăsit rulota. Mi-am plecat privirea și mi-am dat seama că strângeam tare morcovul, cuprinsă de o panică extremă. Eram singură cu Roland, care era aproape gol.

Fără să se uite încă la mine, a întins mâna spre masă și a luat un pumn de migdale. Era limpede că i se spusese și lui despre „combustibilul pentru dans”.

— Așadar, cum te cheamă? a întrebat el, examinând migdalele cu atenție, înainte de a arunca una în gură.

Accentul său franțuzesc facea să pară fiecare cuvânt ca înmuiat în miere.

Am continuat să mă uit la morcov și m-am rugat să se stârnească o avalanșă. Nu-mi venea în minte decât faptul că Șosete Lungi îmi spusese Nu vorbești cu Roland. Am ridicat privirea. El era încă în chiloții săi albi, care acum aveau o nuanță de un maroniu-noroi. Ni s-au întâlnit privirile. Nu-l privești pe Roland drept în ochi. Mi-am plecat iarăși privirea și am închis ochii. Ca și cum aș fi dat cu ochii de mitologica Medusa.

L-am auzit râzând.

— Lasă-mă să ghicesc: Cooper ți-a spus acele ridicole „reguli de bază”, a zis el, pronunțând „ridicol” aidoma francezului din serialul Istoriile oribile. Cooper este de treabă, dar a lucrat pentru Mariah Carey, așa că probabil crede că și eu sunt o divă, în aceeași măsură. Dar eu nu sunt Mariah Carey, nu-i așa?

Am ridicat privirea spre el și m-am uitat în ochii lui mari și albaștri. Abia atunci mi-am dat seama că rupsesem morcovul în două.

— Nu, tu nu ești Mariah Carey, am spus.

Mi-a zâmbit, gropițele adâncindu-i-se în obraji. Era splendid. Uitându-mă la el acum încercam aceeași senzație pe care îmi imaginam că trebuie să o ai atunci când vezi un leu, într-un safari. Îl vezi de o mulțime de ori în imagini, dar de aproape este total diferit. Chiar dacă știi că e real, ai impresia că nu poate să fie. La el, totul era perfect. Fiecare părticică, fiecare trăsătură. Arăta

aerografiat și ferchezuit, chiar și în chiloții săi pătați cu maro.

— Așadar, a repetat el, cum te cheamă?

— Mouse, am răspuns. Ca pe animal.

Și eram atât de obișnuită să fac asta, încât am mimat în mod reflex un șoricel.

Roland a râs.

— Îmi place, a spus, mimând și el un șoricel și râzând și mai cu poftă. Poți să-mi spui părerea ta sinceră, Mouse?

Mi-a pronunțat numele ca și cum ar fi conținut o sumedenie de „r”-uri.

— Ăă... da? am spus.

A întins mâna spre suportul de haine și a scos un tricou negru pe care era inscripționat ROLAND, cu sclipiri argintiu.

— Mi s-a spus să port ăsta în videoclip. Tu ce crezi?

— Păi... Este foarte...

Mintea mi s-a golit.

— Este foarte personalizat?

A clipit și apoi a izbucnit în râs - adânc, năvalnic, hohotele sale umplând rulota.

— Da..., a spus el, uitându-se la tricou și apoi la mine. Este foarte personalizat. Dar estz... prea personalizat?

— Ei bine, este un pic ciudat să ai propriul nume scris pe tricou. Vreau să spun că și mama îmi coase numele pe haine, dar e vorba doar de niște inițiale mici, pe dos, nu de niște litere sclipitoare cât toate zilele, pe față.

De ce îi spuneam celui mai sexy tip pe care îl întâlnisem în viața mea despre priceperea la cusut a mamei mele? Am simțit că roșesc și mi-am întors capul. Atunci când m-am uitat iarăși la el, totuși, mă privea cu luare-aminte, cu un zâmbet ciudat întipărit pe față. Gropițele și nasul lui m-au făcut dintr-odată să mă gândesc cât de mult semănau el și Jack— doar ochii și tunsorile erau diferite. Ar fi putut să fie frți. Sau veri, cel puțin.

— Ce trebuie să fac... în videoclip? Vreau să spun că e cu adevărat... drăguț din partea ta că m-ai invitat, am zis, după care, fără să mă pot opri, am întrebat: De ce m-ai invitat pe mine?

El nu și-a ferit privirea, ci a continuat să-mi dăruiască zâmbetul său larg și superb.

— Pentru că a fost... nu știu, a răspuns el, ridicând din umeri. Pentru că toată lumea vrea să fie în videoclipurile mele și pentru că, știi..., a continuat, făcându-mi cu ochiul. Ești drăguță, Mouse.

În timp ce încercam să pricep această frază, Șosete Lungi a dat buzna pe ușă, flancată de cele două machieuze franțuze.

— Roland, scumpule, au nevoie de tine un minut în. Cealaltă rulotă. Mouse - acum ești gata pentru machiaj.

Roland mi-a dăruit un alt surâs și a ieșit. Cele două machieuze m-au pus să mă așez, au scos niște tuburi cu fond de ten într-o nuanță de vreo opt ori mai închisă decât pielea mea și s-au apucat să mi-l întindă pe obraji și pe nas.

— Îmi place mult părul tău, a spus una dintre ele, ridicând câteva șuvițe și arătându-i-le celeilalte. Cred că putem să facem ceva interesant cu el.

Peste zece minute, eram gata. Părul îmi fusese împletit în două codițe lungi, gen Heidi, așa cum purta Șosete Lungi, și nu avusesem în viața mea atâta machiaj pe față, nici măcar pentru spectacole de balet. Căpătasem niște pomeți bronzăți, buze rozalii și lucioase și pleoape acoperite cu farduri dintr-un milion de cutiuțe cu nuanțe identice de gri.

Cozoroc și Teniși Sclipicioși fuseseră pregătite și ele; Cozoroc era ambalată

într-un costum de schi roz dintr-o bucată, iar Teniși Sclipicioși era îmbrăcată într-un pulover pufos împodobit cu fulgi de zăpadă și pantaloni bleumarin. Mie mi s-a întins un costum de schi alb. Arăta exact ca al lui Lauren. Mi-am imaginat fața ei când aveam să ies din rulotă purtând un costum identic cu al ei.

Am rămas cu el în brațe, fără să mă mise.

— Există și o altă culoare? am întrebat liniștită, încercând să par degajată.

— OK, gașcă, trebuie să lăsăm prostiile, a strigat Cooper din celălalt capăt al rulotei. Începem în cinci minute.

Am intrat în toaleta strâmtă și am îmbrăcat costumul de schi. Eram înfierbântată din pricina emoției și straturile groase de fond de ten începuseră să se topească. Am luat un șervețel și mi-am tamponat fruntea. O parte din machiaj s-a luat, lăsând o pată albă.

Mi-am dat seama că tremuram violent. Am auzit-o pe Cooper spunând:

— Fetelor, arătați uimitor. Ați învins alte 25.000 de admiratoare care și-au dorit să fie în acest videoclip, așa că bucurați-vă din plin de fiecare afurisită de clipă, OK?

Ne-a făcut vânt afară, în frig, și țipetele ne-au lovit pe neașteptate.

— Orice v-ar spune să faceți tipul de colo, cel cu pălărie roșie, să o faceți și gata, bine?

Teniși Sclipicioși și Cozoroc se prinseseră de braț și se strânseseră una în alta.

Cooper ne-a condus în fața mulțimii și a camerelor de luat vederi. Am încercat să stau mai aproape de Cozoroc și Teniși Sclipicioși, din rațiuni de siguranță. Am văzut-o pe Connie la marginea din față a mulțimii, țopăind agitată. Keira, lângă ea, zâmbea. M-a încurajat, ridicând mâinile cu degetele mari în sus. Domnișoara Mardle arăta de parcă s-ar fi uitat la un film de groază, iar eu mă simțeam într-unul.

Nu l-am putut zări pe Jack, dar am văzut-o pe Lauren, cu chipul gol și impenetrabil, în mijlocul celor care țipau ca din gură de șarpe în jurul ei.

Omul cu pălărie roșie ne-a abordat.

— OK, fetelor, tot ce trebuie să faceți este să dansați. Roland o să cânte un vers, iar voi pur și simplu vă legănați și țopăiți în spatele lui. O să tragem câteva duble. Dansați ca și cum v-ați afla la un concert de-al lui Roland.

Nu mai fusesem niciodată la un concert, cu atât mai puțin la un concert de-al lui Roland. Nu-mi place să dansez atunci când nu sunt pași. Eu nu dansez la petreceri sau nunți.

Vuietul iscat de mulțime s-a întezit de zece ori în clipa în care Roland a ieșit din rulotă și a făcut cu mâna publicului, stând în fața noastră. Purta un tricou negru simplu, cu mâneci lungi. — fără numele său pe el. S-a întors și ne-a făcut cu ochiul, iar Cozoroc și Teniși Sclipicioși au scos amândouă un scâncet slab, ca și cum s-ar fi scufundat într-o cadă de baie plină cu apă prea fierbinte.

Bărbatul cu pălărie roșie s-a așezat în spatele uneia dintre camerele de filmat și a ridicat trei degete spre noi. Din care au rămas două. Apoi unul.

Apoi muzica a început să se audă foarte tare de undeva și Roland s-a apucat să zburde prin fața noastră, mimând cuvinte franțuzești din care nu pricepeam o iotă, în vreme ce mulțimea o luase razna mai abitir ca oricând.

În mod automat, am început să mă legăn, simțindu-mă total ridicolă. M-am uitat la Cozoroc și Teniși Sclipicioși; chipurile lor înghețaseră în niște moace bosumflate, cu boticuri gen Instagram, iar ele își fluturau brațele în ritmul muzicii.

Nu m-am putut abține să nu arunc o privire prin mulțime, întrebându-mă

dacă Jack se uita.

Jack

Mouse era uimitoare. De-a dreptul uimitoare. Max ne mânase în partea din spate a mulțimii, așa că nu puteam vedea la fel de clar pe cât mi-ar fi plăcut, dar cu siguranță ea arăta mai bine și se simțea mult mai în largul ei decât celelalte două fete. Ele pozau și se bosumflau ca la carte și păreau să se străduiască în general din răspuțeri, dar Mouse se legăna pur și simplu elegant, ca și cum s-ar fi aflat în propria sa lume. Ca și cum nici măcar nu și-ar fi dat seama că mulțimea și camerele de filmat se găseau acolo.

Max stătea lângă mine facându-l albie de porci pe Roland și cântecul cu care se dădea acesta mare – un fel de euro disco zbânțuit și de doi bani, atât de siropos, încât îți dădea dureri de dinți –, dar eu unul nu-mi puteam lua ochii de la Mouse. Ea arăta foarte bine, chiar și cu părul ei lung împletit în acele codițe ciudate.

Atunci când au terminat de filmat, iar ea a fost condusă înapoi într-una dintre marile rulote albe, ne-am întors la pârția pentru începători, iar restul după-amiezii s-a scurs într-un vălmășag de trânte. Când am ajuns înapoi la hotel, pe la cinci, eram cu toții atât de chinuți de durere, încât abia dacă mai izbuteam să călcăm.

— Cum să fim în stare să patinăm, când noi abia dacă izbutim să stăm în picioare? a gemut Toddy, prăbușindu-se pe patul lui.

— Dar noi n-o să patinăm, nu-i așa? a zis Max, frecându-și picioarele vătămate și uitându-se în același timp în oglindă. O să fim prea ocupați să ne giugiulim cu fetele ca să mai apucăm să și patinăm. Și, dacă tot a venit vorba, trebuie să punem la punct un plan pentru diseară.

Eu și Toddy am gemut la unison, dar Max a continuat ca și cum nu ne-ar fi auzit.

— Jack, tu te ocupi de Lauren, iar eu de Scarlett, ceea ce înseamnă că ție, Toddy, îți rămâne Melody.

S-a dus și s-a aplecat peste Toddy, care rămăsese lat pe patul lui.

— Acum ascultă, Toddy, pentru că e important. Trebuie să-i vorbești efectiv lui Melody, în loc să procedezi ca de obicei, adică să te holbezi pur și simplu la adidașii tăi.

— Cum zici tu, Max, a răspuns Toddy sec. Asta pentru că nu sunt binecuvântat cu incredibilele tale abilități conversaționale.

A încercat să o ia în glumă, dar mi-am dat seama că era foarte încordat din pricină că urma să se afle în compania lui Lauren și a prietenelor ei. Și eu eram în aceeași situație. Ceva nu era în regulă cu fetele alea.

— Da, Max, poți să nu ne mai bați la cap cu planificarea? am spus, aruncându-i lui Toddy ceea ce am sperat să fie un zâmbet de susținere. Hai să mergem pur și simplu acolo și să vedem ce se întâmplă.

Max s-a încruntat.

— Nu, Jack, avem nevoie de un plan. Pentru că, dacă Toddy nu are curaj să o abordeze pe Melody, atunci Lauren și Scarlett se vor simți prost să o lase pe dinafară, așa că o să stea ele de vorbă cu ea, în schimb. Și dacă ele vor pălăvrăgi cu ea, asta înseamnă că nu vor putea să se combine cu mine și cu tine.

— Nu putem doar să vorbim toți unii cu alții? am sugerat.

— Nu vorbitul e scopul, la naiba! a strigat Max. Se presupune că trebuie să

ne facem de cap cu ele! Se presupune că încercăm să umflăm potul cel mare!

— Păi, și de ce nu am sta de vorbă între noi, eu și Toddy, pentru ca tu să te poți ocupa de toate trei. Cum ți se pare?

Max a oftat, ca și cum ar fi vorbit cu un copil mic.

— Într-o lume ideală, Jack, exact asta s-ar întâmpla. Dar aceasta nu este o lume ideală, așa că am nevoie ca tu și Toddy să vă concentrați asupra lui Lauren și a lui Melody, astfel încât eu să-mi pot face mișcările cu Scarlett. OK?

— Să-ți faci mișcările? am râs. Încerci să te culci cu ea sau să o înveți dansuri tradiționale?

Toddy și cu mine am zăcut, gemând de durere în paturile noastre, în timp ce Max a pierdut o oră întreagă, șontăcâind prin cameră, ca să decidă cu ce să se îmbrace. A probat șase variante diferite, dar toată această tevatură n-a avut niciun rost, căci afară era un ger atât de năprasnic, încât eram nevoiți să ne ținem masivele noastre jachete de schi închise bine, cu fermoarul până sus.

Așa că Max ar fi putut să poarte și un costum de gimnastică roz-fosforescent, că n-ar fi contat câtuși de puțin.

Patinoarul era la aproximativ un minut de mers pe jos de hotelul nostru, în piața centrală din Mercier. Peste tot licăreau milioane de luminițe festive, iar pe margini erau o sumedenie de tarabe la care se vindeau câni aburinde cu ciocolată și vafe cu scorțișoară.

Ne-am așezat la coadă pentru a închiria patine și am remarcat-o pe Lauren, care era deja pe gheață. Își schimbase ținuta albă complet cu o jachetă roșie de fâs și blugi. În timp ce ne clătinam pe patinele noastre înaintând pe gheață, ea a traversat patinoarul spre noi, împreună cu Scarlett și Melody. Înainte de a avea măcar timp să o salut, m-a înșfăcat de mână și m-a tras pe

— Hopa! am exclamat eu, bălângănindu-mă nebunește, iar ea m-a ținut mai strâns de mână, pentru a mă ajuta să rămân în picioare.

Patinoarul era plin ochi - se părea că toată puștimea din hotel se adunase aici.

— E ușor, a zis Lauren râzând, în timp ce eu mă izbeam dureros de mantinelă. O să te prinzi tu cum se face. O să rămânem pe margine.

— E mai mult din pricina faptului că sunt ologit după ce m-am dat cu placa, am spus.

— Da, și schiatul a fost destul de obositor. Nu te împinge atât de mult pe picioare. Fă alunecări ample și lente. Uite așa!

Am privit-o patinând elegant pe lângă mine și am încercat să o imit.

— Ești foarte bună, am zis.

A încuviințat, ca și cum ar fi fost deja conștientă de acest fapt.

— Am făcut balet. Seamănă cu patinajul, într-un fel.

Nu mai eram în pericol de a cădea, dar ea mă ținea în continuare de mână. Ce însemna asta? Încerca doar să mă ajute sau chiar voia să mă țină de mână?

Am tot făcut ture lente pe marginea uriașului patinoar, mână în mână, cu inima bătându-mi în piept. Îmi foloseam toată puterea de concentrare ca să nu cad. Din când în când, ridicam privirea de la picioarele mele de pe gheață și zăream în trecere cum Ed și Jamie rânjeau batjocoritor la mine sau cum Max mă încuraja prin gesturi nu tocmai subtile.

Și apoi am văzut-o pe Mouse. M-a văzut și ea. Era cu Keira și Connie pe cealaltă parte a patinoarului. Privirile noastre s-au întâlnit preț de o fracțiune de secundă, dar am întrezărit un mic licăr de șoc - sau ceva - pe chipul ei. Fără să mă gândesc, am dat drumul mâinii lui Lauren.

— Mergem să bem niște ciocolată caldă? am întrebat.

Ne-am așezat pe o bancă, lângă patinoar, suflând în aburul băuturilor

noastre. Îmi doream să fi fost cu Mouse, dar asta părea o dorință prostească, la drept vorbind, atunci când lângă mine stătea o altă țipă trăsnet. Am încercat să mă concentrez. La Lauren, la miza lui Max, la tot ceea ce nu însemna Mouse. Lauren se uita la patinoar, spre locul în care Max conversa însuflețit cu Scarlett. Toddy nici măcar nu făcea vreun efort cu Melody. Vorbea cu Sarvan, pe alături.

— Crezi că prietenul tău Max o place pe Scarlett? m-a întrebat Lauren deodată.

— Ăă... habar n-am, am mințit, neavând nici cea mai mică idee ce și-ar fi dorit Max să spun. Crezi că el i-a căzut cu tronc ei?

Ea a mijit ochii privindu-i, ca și cum răspunsul s-ar fi aflat în ceea ce vedea.

— Poate...

N-a continuat.

Ne-am uitat împreună la patinoar, în tăcere. Ignorată de Toddy, Melody se reorientase și ajunsese să stea de vorbă cu Ed, iar Jamie se băga acum în conversația pe care Max o purta cu Scarlett.

Lauren m-a luat iarăși de mână.

— Haide, să ne întoarcem.

Am patinat spre Jamie și Max care-și disputau atenția lui Scarlett. Ei părea să-i placă situația. În timp ce ne apropiam, am auzit ultimele cuvinte pe care i le spunea Jamie:

— ... nu știu ce ți-a îndrugat el, dar nu sunt o formație autentică. Nici măcar nu au un nume.

Scarlett a râs, iar Jamie i-a aruncat un rânjel îngâmfat lui Max. Am tresărit. Știam exact ce avea să urmeze.

Înainte de a putea să-l opresc, Max s-a năpustit la Jamie, îmbrâncindu-l cu putere în piept și trântindu-l pe spate, pe gheața rece și dură.

— Oh, Doamne! a țipat Lauren.

— Să nu mai vorbești niciodată despre trupa noastră, Jamie! a ^bierat Max la el.

Jamie era prea șocat pentru a mai articula. Stătea pur și simplu acolo, întins pe gheață, zgâindu-se în sus la Max. Numaidecât a apărut Flynn, preluând controlul și împingându-i pe puștii care se îngrămădiseră pentru a vedea ce se întâmplă. Și-a pus, ferm, mâna pe umărul lui Max.

— Gata, domnule Kendal. Înapoi la hotel, imediat!

Max era roșu ca racul.

— Dar, domnule! A fost vina lui Jamie! El a început!

Jamie se ridicase acum înapoi pe picioare.

— Ești un țicnit nenorocit, Max! a strigat el. Ar trebui să porți botniță sau ceva de soiul ăsta!

Furios, Flynn i-a cerut lui Jamie să tacă.

— Am văzut totul, domnule Kendal. Dumneata l-ai îmbrâncit pe domnul Smith, așa că dumneata ești cel care o să te duci înapoi la hotel. Acum!

S-a uitat la mine și la Toddy.

— Și voi!

— Cum așa, domnule?! am protestat. De ce și noi?

— Voi doi sunteți complicii lui, Jack. Voi sunteți cei care îl provocați tot timpul.

— Ba nu-l provocăm, domnule, a gemut Toddy. Noi credem că e tot atât de idiot, pe cât îl credeți și dumneavoastră.

Lauren, Scarlett și Melody au izbucnit toate în râs și am observat că Toddy s-a îmbujorat de mândrie.

— Tot ce se poate, domnule Todd, a răspuns Flynn, dar mă tem că toți trei trebuie să învățați că există o limită până la care puteți întinde coarda cu mine. Duceți-vă direct în camera voastră, s-a înțeles?

Max a scos un ultim strigăt de frustrare și s-a îndepărtat, clătinat. Tam oferit lui Lauren o ridicare din umeri pe post de scuze.

— Îmi pare rău. Ne vedem mâine, cred.

— Da, bine.

Nici măcar nu părea deranjată. De fapt, arăta impresionată, cumva. Poate că avea să mă placă mai mult, dacă mă socotea un fel de băiat rău, un scandalagiu.

Am returnat patinele și am luat-o agale spre hotel. Am încercat să-i strecur o privire lui Mouse când am trecut pe lângă patinoar, dar era înconjurată de o droaie de fete pe care nu le mai văzusem înainte, dornice probabil să afle fiecare detaliu legat de felul în care era marele Roland în viața reală.

— Jamie e un cretin sadea, a pufnit Max. Pur și simplu n-a putut suporta că eram pe cale să mă combin cu Scarlett, ceea ce el nu era în stare.

— Da, păi, acum niciunul dintre noi n-o să se mai combine cu nimeni, din cauza ta, am spus, deschizând ușa hotelului.

— Unde vă duceți? a întrebat Max.

— În camera noastră, evident.

Max a clătinat din cap.

— În niciun caz. Dacă voi credeți că o să stăm pur și simplu în camera noastră toată noaptea, sunteți într-o dungă. Hai să mergem și să dăm o raită prin orașul ăsta. S-ar putea să găsim și un magazin cu artificii.

Toddy și cu mine am ezitat.

— Haide, a gemut Max. Toată lumea o să fie la patinoar pentru încă vreo oră, cel puțin. N-o să știe nimeni. Facem doar un tur rapid.

Am ridicat din umeri la Toddy, care a oftat și a dat din cap. Ne-am croit drum pe panta în sus, prin spatele hotelului, am trecut pe lângă o sumedenie de căsuțe acoperite cu zăpadă și am ajuns la o bancă de unde ne puteam bucura de o uimitoare panoramă a orașului. Puteam vedea toate micile hornuri pufăind și luminile sclipind. Puteam vedea chiar și patinoarul, micile siluete de pe el formând o pată din puncte mișcătoare, de diferite culori. Am stat în tăcere, frecându-ne mâinile și uitându-ne cum, în fața noastră, răsuflările ni se condensau în norișori albi.

— Poate că Jamie are dreptate despre trupa noastră, am spus, după un timp. Este un pic ridicol să tot trâmbițăm cât de mari și tari suntem, când de fapt nu facem altceva decât să cântăm în dormitorul tău, Max.

— Nu fi prost, s-a răstit Max. Suntem minunați. Avem nevoie doar de un concert propriu-zis. Și de un nume. Atunci o să ne lansăm.

O picătură mică de acid mi-a sfârâit în stomac la gândul de a fi nevoiți să cântăm live, în fața unui public adevărat.

— Probabil avem nevoie și de ceva mai multe melodii, de asemenea, a chibzuit Toddy. Ar trebui să scriem propria noastră muzică, în loc să ne mulțumim tot timpul cu preluări.

Până în acel moment, aveam doar trei piese - două preluări („Wonderwal” de la Oasis și „London Calling” de la The Clash) și una pe care o „scrisesse” Max, care suna aproape în totalitate la fel ca „Smells Like Teen Spirit” a celor de la Nirvana.

— Da, a încuviințat Max. Adevărat.

Deodată, de nicăieri, un sunet ascuțit și metalic a spart liniștea.

— Ce a fost asta? a întrebat Max, privind în jur.

Am așteptat câteva secunde, iar sunetul s-a auzit din nou. De data aceasta, am văzut exact de unde venea. În grămada de acoperișuri aflate exact sub noi, cineva aruncase un bulgăre de zăpadă într-o giruetă argintie. Aceasta se învârtea cu viteză, scoțând acel sunet ascuțit la fiecare rotație.

— Hai să mergem și să aruncăm o privire! a șoptit Max.

Ne-am furișat pe cărarea ce cobora șerpuit spre oraș. Câțiva metri mai jos, Max a ridicat mâna, facându-ne semn să ne oprim. În fața noastră, pe jumătate ascunsă în întuneric, se afla o persoană. Stătea cu spatele la noi și cu gluga ridicată, așa că era imposibil să ne dăm seama cine sau ce era. Persoana a făcut un alt bulgăre și a ținut cu grijă girueta. A ratat și a bombănit ceva printre dinți.

Am făcut ochii mari, uitându-ne șovăitori de la unul la altul.

— Ce facem? a murmurat Max.

— Hai să ne întoarcem pe alt drum, am șoptit. Ar putea fi un ucigaș în serie, nu poți să știi.

Max s-a încruntat.

— Nu cred că ucigașii în serie își petrec nopțile dând cu bulgări de zăpadă. Ar trebui să fie ocupați cu uciderea în serie, nu?

— Nu contează. Hai să mergem și gata.

Ne-am întors s-o luăm spre hotel, dar dintr-odată am simțit că Toddy începe să tremure violent lângă mine. Înainte să-l întreb ce-a pățit, a slobozit cel mai sonor strănut pe care l-am auzit în viața mea.

— HAPCIUUUUU!!!

Persoana s-a răsucit și a stat puțin, privindu-ne țință, cu chipul ascuns în continuare de glugă. Noi am încremenit în loc. A început să se apropie încet de noi.

— Toddy, s-a smiorcăit Max, printre dinți, dacă o să fim uciși în serie pentru că tu nu ești în stare să strănuți în tăcere, n-o să te iert niciodată.

Persoana a ajuns chiar în fața noastră. El - era cu siguranță un el - arăta ciudat de cunoscut. Și-a dat gluga jos și și-a trecut o mână prin părul castaniu și moale.

— Oh, Doamne! a îngăimat Max. Este... Ești... Ești tu!

— Oui, a zis Roland, plictisit. Sunt Roland.

12

Mouse

— Așa nu faci decât să atragi și mai mult atenția asupra ta, a spus Keira. Toate trei patinam în trenuleț, cu mine la mijloc, ascunsă vederii.

Cel mai tare lucru care s-a întâmplat vreodată cuiva din școala noastră tocmai ți s-a întâmplat ție și tu te porți de parcă...

Connie fie nu și-a mai găsit cuvintele, fie echilibrul pe patine.

— De parcă am dansat ca un Frankenstein beat în fața unui milion de oameni și a unei celebrități, i-am strigat eu, drept răspuns.

Nu-mi place ca oamenii să se uite la mine. Uneori devin timidă și când trebuie să comand în restaurante. Legănându-mă stângace, încoace și-ncolo, în fața unei mulțimi de privitori, mă simțisem ca și cum aș fi murit încet, în timp ce toată lumea zâmbea. Până și acum, deși se terminase, gândul îmi dădea fiori și mă facea să-mi doresc să mă evapor și să dispar.

— Mai spune-ne o dată cum a zis, a cerut Connie pentru a suta mia oară. De fiecare dată îl imiți diferit. „Ești drăguță, Mouse”, mi-a șoptit ea la ureche.

— Ai spus-o ca Poirot, am zis eu, clătînând din cap.

— Ești drăguță, a zis Keira, strângându-mă de burtă. Nu contează cum a spus-o, ci cum arăta când a spus-o. A fost „oh, gâdi-gâdi, copilaș drăguț” sau a fost „Sunt răvășit de pasiune. Ești drăguța?” a continuat ea, fluierând după ultimul cuvânt.

— Nu-mi amintesc, am gemut.

Chiar nu eram în stare. Era ca și cum creierul meu ar fi început să dea rateuri și să-și amintească un milion de variante diferite, așa că acum habar n-aveam care fusese versiunea reală. As fi vrut să fi existat un martor independent sau ceva asemănător. Prima dată când un băiat îmi spusese vreodată ceva care putea fi interpretat vag ca flirt, situația fusese atât de ciudată, încât nici nu-l puteam evalua cum trebuie. Asta dacă Roland flirtase totuși, ceea ce acum părea improbabil.

— Te încapățânezi să vezi jumătatea goală a paharului în toată povestea asta, a zis Connie, autoritară. Pun pariu că majoritatea celor de aici ar face orice, de bunăvoie, pentru a ajunge în preajma lui Roland.

— Foarte adevărat, a râs Keira, cu infatuare. Cea mai bună dovadă a fost fața pe care-a facut-o Lauren. Parcă îi sfâșiasse cineva sufletul în două. Acum sunteți prietene sau ce? m-a întrebat ea.

— Chiar nu știu, am răspuns, cu sinceritate.

M-am uitat spre Lauren, care se afla pe cealaltă parte a patinoarului. Patina cu spatele, în timp ce Scarlett o filma.

— Ei bine, știți ce cred eu despre Lauren Bradley, a pufnit Keira, cu aroganță.

— Da, a răspuns Connie vioaie. O urăști din tot sufletul.

— Felul în care a patinat cu Jack a fost de toată jena, a continuat Keira. În orice caz, ar trebui să-i dăm uitării pe băieții ăștia, niște idioți. Acum ești o minicelebritate, Mouse.

— Cea mai tare fază a zilei a fost după filmare, când puștoaica aia franțuzoaică te-a atins și a izbucnit în plâns, a zis Connie, râzând nestăpânit. Te-a atins de parcă erai un inorog. De parcă erai Isus.

— Voia cu disperare să-i dai ei fesul, a strigat Keira spre noi. Ar fi făcut orice să i-o fi dat.

Mi-am luat mâna de pe talia lui Connie și mi-am pipăit buzunarul după fes. Il adulmecaserăm pe rând, la noi în. Cameră. Mirosea a șampon și a băieți. Ceea ce chiar era de așteptat.

Mă simțeam ca și cum toate astea s-ar fi întâmplat altcuiva. Lauren ar fi savurat cu nesaț fiecare clipă. Ar fi devenit o parte din ceea ce o facea cine era. Mitologia lui Lauren Angelica Bradley. Dar eu nu aveam o personalitate de așa natură. Sunt prea timidă. Aun fost întotdeauna prea timidă pentru a face ceva să meargă. Și baletul era lucrul care făcuse ca o asemenea atitudine să fie în regulă. Când ajunsesem la White Lodge, nimeni nu mai vorbea despre

cât de timidă eram, chiar dacă în mine nu se schimbasese absolut nimic. E ciudat că m-au dus la balet pentru a încerca să-mi „vindece” timiditatea și, în cele din urmă, ajunsesem să fiu mai puțin încrezătoare în mine ca oricând.

Ne-am oprit pe margine și am ieșit de pe gheață.

— Ne luăm o ciocolată caldă? a întrebat Connie, bătând din palme.

— Ai băut vreo șapte astăzi, s-a încruntat Keira. Cred că e supradoză.

Ne-am trântit toate pe o bancă de picnic și ne-am uitat la patinoar. Lauren, Scarlett și Melody schimbaseră ritmul de când plecaseră băieții. Acum se purtau pur și simplu normal. Cu coada ochiului drept am văzut-o pe Lauren uitându-se spre mine, așa că i-am zâmbit. Mi-a zâmbit și ea și mi-a făcut cu mâna, așa că i-am făcut și eu cu mâna. Keira și-a dat ochii peste cap.

— Nu te deranjează ce se întâmplă între ea și Jack? m-a întrebat Keira. Adică, e drept că astăzi ai pus mâna pe un tip care seamănă cu el, numai că mult mai sexy, totuși...

— Da, nu mă deranjează ce se întâmplă între ea și Jack, am răspuns. Vreau să spun că nu sunt topită după el sau ceva de genul ăsta.

— Minți, mi-a trântit-o Keira.

— Bine, mă rog, nu e doar asta. Am vrut să fiu prietenă cu el. Așa, amici. Mi-ar fi plăcut. Dar acum el e cu Lauren, așa că nu pot avea nici măcar o relație amicală cu el.

— Ba da, poți, a intervenit Connie. El poate să aibă și o fată amică. Doar pentru că are o iubi... o... știi... orice-ar fi între ei... Asta nu înseamnă că tu și cu el nu puteți să fiți amici.

— Nu mă deranjează că e iubita lui. Nici măcar nu m-am gândit că s-ar putea întâmpla ceva între noi. Numai că... acum mă simt ca și cum nu mi-ar fi permis nici măcar să mă uit la el.

Am scos fesul din buzunar tocmai când două puștoaice franțuzoaice treceau pe lângă noi, chicotind agitate.

— Scuză-mă, m-a întrebat una dintre ele, nu ești fata din videoclip? Cu Roland?

Keira și Connie au izbucnit în râs, iar eu am dat din cap.

— Uau! a exclamat cea de-a doua. Ți-a atins fața, nu-i așa?

Am dat iarăși din cap.

— Unde?

Mi-am coborât filarul și i-am arătat obrazul. Fetele s-au uitat la el, uluite.

— Uau... Te deranjează dacă...

A întins mâna și m-a mângâiat blând pe față. Apoi și-a privit uimită degetele. M-am prefăcut că tușesc pentru a distra atenția de la o asemenea ciudățenia Connie și Keira se stricau de râs, dar fetele nici măcar nu păreau să observe.

— Cum a fost? a întrebat prima, visătoare. Mirosea frumos? Tai văzut noul său tatuaj? Spune-ne tot.

M-am gândit la asta. Cum fusese? Într-adevăr super? Într-adevăr ca scos din cutie? În cele din urmă, am spus doar:

— Era într-adevăr... bronzat.

Ambele au părut un pic dezamăgite.

— Oh. Păi, da, are o casă de vacanță în Bermude, așa că se înțelege.

Apoi cealaltă a spus:

— Putem să facem o poză cu tine?

Keira a luat telefonul fetei și ne-a pozat pe toate trei. Când fetele au plecat, le-am văzut pe Lauren, Scarlett și Melody îndreptându-se spre noi.

— Bună, au gângurit ele într-un glas.

— Bună, le-a răspuns Connie, zâmbind, în timp ce Keira a tăcut.

— Mouse, ne întrebam dacă am putea sta puțin de vorbă cu tine? a zis Lauren, uitându-se doar la mine. O discuție în particular^ vreau să spun.

Keira și Connie s-au uitat la mine. Tare aș fi vrut să spun nu. Dar este o regulă nescrisă că nu poți să faci asta.

Am mers lângă Melody, dar nu am vorbit. Îmi dădeam seama că era încordată și că știa ce urma să se întâmple. Am deschis gura s-o întreb despre ce era vorba, dar m-am răzgândit. Am trecut pe lângă tarabele cu ciocolată fierbinte și ne-am îndreptat spre un mic loc de joacă, în capătul opus al pieței față de patinoar. Lauren a deschis poarta și am intrat. Ea și Scarlett s-au dus și s-au așezat fiecare în câte un leagăn. Melody și cu mine le-am urmat, dar cum nu mai existau leagăne și pentru noi am rămas în picioare, în fața lor.

Lauren și Scarlett au schimbat o privire, cum fac copiii în piesele de teatru când îi amintesc celuilalt că e rândul lui să-și spună replica. De parcă ar fi făcut repetiții pentru cum aveau să decurgă lucrurile. Am încercat să mă comport firesc, să mă conving că nu se întâmpla ceva oribil. I-am aruncat o privire lui Melody, dar ea stătea cu ochii în pământ și își ciocnea tocurile unul de altul.

— Uite, Mouse, e o chestie într-adevăr stingheritoare, a zis Lauren. Mai ales că, știi tu..., a continuat ea, uitându-se la Scarlett. Tu și cu mine obișnuiam să fim prietene.

Obișnuiam să fim prietene. Faptul că mai devreme râseserăm împreună pe pârție mă făcuse să cred că lucrurile ar fi putut reveni la normal.

— Și asta-i problema, Mouse, că mie îmi pasă de tine și sunt foarte îngrijorată pentru tine. Am vrut să mergem să vorbim cu domnișoara Mardle, dar avem paisprezece ani, așa că ar trebui să fim în stare să vorbim deschis între noi.

Mi-am plecat privirea. De ce nu spunea odată ce avea de zis, ca să pot pleca.

— Și chiar asta facem, presupun, a continuat Lauren. Pur și simplu noi... e ca și cum tu...

S-a poticnit și s-a uitat la Scarlett, în căutare de ajutor, ca aceasta să preia ștafeta.

— Ei bine, a zis Scarlett, și îți spunem asta cinstit, în față, în timp ce o mulțime de oameni o spun pe la spatele tău. Ești cam... ciudată, acum.

— Adică eu sunt sigură că ți-ai dori mai degrabă să ți-o spunem în față, a întărit Melody, de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine.

— Am vrut doar să arătăm maturitate în privința asta, a spus Lauren. Și evident că nu ne pasă cum vă comportați tu, Keira și Connie. Toată lumea s-ar cuveni să fie pur și simplu naturală... numai că se pare că tu ești un pic

S-a întrerupt, uitându-se iarăși la Scarlett.

— Dacă e să fim sincere, a preluat Scarlett ștafeta, se pare că tu ești un pic obsedată de Lauren. Ceea ce e cam... trist.

Mi-am vârât mâinile în buzunare. Uitasem de fesul lui Roland. L-am strâns cât de tare am putut, până când a devenit aproape dureros, și mi-am spus în sinea mea ca trebuie să mă arăt calmă. Dansasem cu picioarele sângerând și nu-mi pierise zâmbetul de pe chip. Nu voiam ca Lauren să mă vadă plângând.

— Altceva? am întrebat, pe cel mai dezinvolt ton pe* care am fost în stare să-l adopt.

Lauren și Scarlett au părut tulburate, ca și cum nu s-ar fi așteptat ca eu să vorbesc. Ca și cum, atunci când își repetaseră ele replicile, eu nu avusesem nimic de zis.

— A fost nepoliticos să ne ignori pe feribot... dar treacă de la noi, a spus Lauren, mai rapid, de parcă n-ar mai fi fost la fel de sigură pe ea. Noi te-am invitat să stai cu noi, pentru că am vrut să fim drăguțe, dar tu nici măcar nu te-ai arătat. De atunci te-ai purtat foarte ciudat.

S-a oprit, parcă făcându-și curaj pentru ceea ce urma.

— Te-am văzut vorbind cu Jack, mai devreme, a zis, înainte să se întâmple chestia aia cu Roland și să te îmbraci exact ca mine.

A rostit „să te îmbraci exact ca mine” apăsător. Mi-am simțit maxilarul încordându-se. Mi-am mușcat atât de tare obrazul pe dinăuntru încât m-a durut.

Scarlett a continuat.

— De fapt, este într-adevăr aiurea să încerci să te combini cu cineva care e împreună cu o prietenă de-a ta. Astăzi, când flirtai cu Jack, chiar a fost jenant și...

— Trist, a completat Melody. Foarte trist. Că ești atât de disperată.

— Știu că mergi la școala de balet din Paris și că ești obișnuită să fii centrul atenției. Sau ca și cum ai fi centrul atenției, a intervenit Lauren. Dar faza cu Roland de astăzi chiar a fost îngrijorătoare. Mouse, te-ai repezit pe el atunci când ți-ai dat seama că Jack nu era interesat. Atât de jalnic, atât de disperat. Și asta-i adevărul.

Lauren s-a împins puțin cu leagănul înapoi.

— Jack mi-a spus că el consideră chestia asta tristă. Și ciudată.

— Dar am vrut doar să-ți spunem, a zis Scarlett. Că nu e în regulă să te porți în halul ăsta. E total aiurea. Alții nu ți-ar spune-o în față, dar noi am vrut să o facem. În principiu, pentru a lămuri situația într-un mod matur.

— Îți dai seama că e frumos din partea noastră că facem asta, nu-i așa? a zis Lauren.

S-a ridicat din leagăn și a întins brațele pentru o îmbrățișare. Chiar avea de gând să încerce să mă facă să o îmbrățișez, ca și cum eram două prietene care tocmai fuseseră la cumpărături împreună. Și să fi vrut, nu eram în stare să mă mișc. Lauren și-a lăsat brațele jos și i-a aruncat lui Scarlett o privire în care se citea cât de imatură mă considera.

— Mă bucur că am putut vorbi despre asta, a spus Scarlett. Am vrut să facem ceea ce se cuvine, de dragul tău.

Am ridicat capul și m-am uitat la Lauren, iar privirile noastre s-au întâlnit. Știa prea bine ce face. Am clătinat și m-am întors. M-am dus până la marginea locului de joacă și am deschis poarta. Niciuna dintre ele nu a zis vreun cuvânt, dar trebuie să mă fi urmărit plecând. Nu m-am dus înapoi la patinoar. Am mers direct la hotel, trecând pe lângă afișele protestești cu Roland, și am intrat în camera noastră. Domnul Jambon stătea făcut ghem în cușca lui. M-am vârat în sacul meu de dormit și m-am înfășurat strâns în el, urmându-i exemplul. Puteam vedea Cartea magică a vrăjitoarelor adolescente pe patul Keirei și-i auzeam vocea în minte: „Prima regulă este să nu dorești răul altcuiva”. Mi-am ascuns fața în interiorul sacului de dormit pentru a-mi înăbuși suspinele dizgrațioase pe care trupul meu se apucase să le emită fără ca eu să-mi dau măcar seama.

— Sper să ți se întâmple ceva rău, am zis cu voce tare. Te urăsc, Lauren.

Jack

Stăteam holbându-ne la Roland în tăcere. Nu prea știam ce să spunem. Pe

el nu părea să-l deranjeze să fie studiat. Probabil că asta i se întâmpla tot timpul. Stătea pur și simplu în fața noastră, tremurând și studiindu-ne, la rândul lui.⁷

De aproape, arăta exact ca în afișe – cu părul pieptănat în lateral și cu ochi mari și albaștri. Singura deosebire era că în afișe zâmbea tot timpul – avea zâmbetul ăla studiat, întins pe toată fața. Acum, însă, nu zâmbea deloc. De fapt, se uita pieziș la toate lucrurile, inclusiv la noi. Părea mai mișto când nu zâmbea, am gândit eu. Mai țâfnos. Mai puțin ca un puști nătăfleț dintr-un film Disney și mai mult ca un star sau un cântăreț punk sau ceva de soiul ăsta. Era atât de spilcuit, încât aproape că părea retușat în Photoshop. Dacă aș fi fost într-adevăr o sosie de-a lui, cu siguranță că n-aș fi fost și acum pe zero la capitolul fete.

— Bun, care-i treaba? a zis el, în cele din urmă. Ce vreți? Autografe? Selfie-uri?

Vocea lui era foarte profundă, iar accentul lui francezesc pronunțat îi conferea acel gen de lene contagioasă, ca și cum ar fi fost în permanență pe jumătate adormit.

— Aăă... Ce zici, amice? a spus Max.

Roland a clătinat din cap, enervat.

— Am venit aici să mai răsuflu și eu un pic și, când colo, oamenii tot reușesc să-mi dea de urmă. Prin urmare, hai, scoateți telefoanele și să terminăm. Nu prea am chef de așa ceva în seara asta.

— Nu vrem un nenorocit de selfie cu tine, a pufnit Max. Până acum două zile, nici măcar nu auziserăm vreodată de tine.

În loc să se simtă insultat, Roland a părut de-a dreptul încântat.

— Ah... Deci nu sunteți niște super fani?

— Nu suntem nici măcar fani punct, a răspuns Max.

— Excelent, s-a luminat Roland.

Ne-a întins mâna și i-am strâns-o, pe rând, prezentându-ne.

— Și, până la urmă, ce faci aici, sus? a întrebat Toddy. În afară de distrus giruete.

— Hotelul meu este acolo, a răspuns Roland, făcând semn din cap spre munte. Tocmai m-am strecurat afară, să mă bucur de puțin liniște. Momentan, e un adevărat lux să am timp doar pentru mine.

— Da, am spus. Ești peste tot. Mă rog, cel puțin afișele cu tine.

A încuviințat.

— Am venit aici pentru filmările noului meu videoclip. Dar nu pot nici măcar să ies pe stradă, la lumina zilei, fără să fiu înconjurat.

A făcut semn spre glugă și a continuat:

— Din cauza asta trebuie să mă ascund așa, chiar și atunci când ies la o plimbare, seara.

— Engleza ta este destul de bună, știi, a zis Max. Mai bună decât franceza noastră, în orice caz. Noi știm doar JMaperruche est dans la zone piétonne” și „Monsieur, \votre grand-mère était un blaireau.”

Roland a râs.

— Doar frazele esențiale, așadar.

— Câți ani ai? l-a întrebat Toddy.

— Cincisprezece.

— Uau, omule, a exclamat Max, impresionat. Ești mai mare decât noi cu doar un an și poți vorbi fluent o altă limbă.

— Max abia dacă e în stare să vorbească fluent o singură limbă, a remarcat Toddy, iar Max i-a tras o scatoalcă.

Roland a chicotit.

— Managerii mei m-au pus să învăț intensiv engleza anul trecut, pentru că vor să „dau lovitura în Anglia” și să „dau lovitura în America”. Au impresia că am cucerit Franța, așa că acrim au de gând să mă lanseze la scară mondială.

— Sună destul de înfricoșător, am spus.

Roland cucerea lumea, pe când eu nu puteam cuceri nici Noaptea Trupelor, la cantină.

— Ce spui?! a zis Max. Sună grozav.

Roland a reușit cumva să ridice și din umeri și din expresia feței.

— Să fii celebru... Nu e cum te aștepti să fie. Uneori... nu-i atât de ușor.

— Oh, da, a exclamat Max, sarcastic. Sunt sigur că trebuie să fie groaznic și fii asaltat la tot pasul de milioane de admiratoare înfocate.

Roland a zâmbit posomorât.

— Bănuiesc că e greu de explicat. Pe de o parte, ai faimă, bani, snowmobile...

— Ți-ai luat un snowmobil? l-a întrerupt Max.

Roland a încuviințat nerăbdător.

— Da, da, am trei. Spuneam că, pe de-o parte, ai toate lucrurile astea, dar pe de altă parte...

S-a întrerupt și ne-a privit; apoi a continuat:

— Nu mai ai parte de o viață normală pentru cincisprezece ani, înțelegeți? Să mergi la întâlniri cu fetele, să petreci timp cu prietenii... Nu mai poți face lucrurile astea.

Și-a întors privirea la orașelul desfășurat la picioarele noastre.

— Singura ta distracție e să arunci cu bulgări de zăpadă, singur, pe întuneric.

Max nu era interesat de acest gen de meditații profunde, de zbucium interior.

— Dar trebuie să te fi combinat cu o groază de fete, nu-i așa?

Roland a râs.

— Nu vorbesc despre asta, prietene.

— Noi nu avem despre ce să vorbim, în privința asta, a suspinat Toddy, iar Roland a râs din nou.

— Așadar, cum să zic... ne poți da vreun sfat? l-a întrebat Max. Ce să faci să se topească fetele după tine?

Roland și-a ciufulit părul și a chibzuit.

— Cred că trebuie să fii pur și simplu tu însuți.

Max a mârâit.

— Sunt sigur că „să fii tu însuți” funcționează dacă ești un star pop miliardar, dar noi am tot fost „noi înșine” timp de paisprezece ani și n-am ajuns nicăieri.

Și-a mângâiat buza de sus, după care a continuat:

— Ce zici de mustăți? Crezi că fetelor le plac mustățile?

Roland s-a încruntat.

— Poate. De ce, te gândești să-ți lași?

„Eu și cu Toddy am izbucnit în râs, în timp ce Max arăta cu degetul spre gura lui, furios.

— Mi-am lăsat deja, amice. Ce crezi că e asta? Roland s-a uitat mai de aproape la puful lui Max, cu un ușor dezgust întipărit pe față.

— Da... văd. Foarte... sofisticat, a zis el, bătându-l pe Max pe umăr. Sunt sigur că femeile se vor da în vânt după ea.

Max s-a înfoiat tot, mândru.

Am rămas toți câteva momente în tăcere, uitându-ne la orășelul dinaintea noastră. Era straniu cât de puțin ciudat era să-l avem pe Roland între noi. Nu părea cel mai faimos tip din Franța sau cum o sugera imaginea lui studiată și aranjată din postere. Părea pur și simplu... în regulă.

— Știți, a zis el, de fapt, astăzi am întâlnit o englezoaică. La filmarea videoclipului.

Brusc, inima a început să-mi bată de două ori mai repede. Max mi-a tras un ghiont în coaste.

— O cunoaștem! a exclamat el. Acea a fost Mouse!

Ochii mari și albaștri ai lui Roland s-au făcut și mai mari.

— Da! Mouse. Mi-a rămas un pic gândul la ea astăzi. Chiar o cunoașteți? Sunteți prieteni cu ea?

Max a clătinat din cap.

— Nu. Ne urăște. N-am idee de ce. E dusă cu pluta. Ca și prietenele ei. Mișto, dar țicnite. Se îmbracă nebunește, țin șobolani și hamsteri în șifoniere și te șterg de pe lista lor fără vreun motiv. Ține-te departe de ea, dacă vrei sfatul meu. Nu, Jack?

Am dat din cap. Chiar speram ca Roland să se țină departe de ea. Dacă el o plăcea pe Mouse, chiar nu mai aveam naibii nicio șansă.

— Vreau să spun, tu practic poți să te bucuri de orice fată ai chef, nu-i așa? a continuat Max. Asa că nu-mi dau seama de ce te-ai mulțumi cu una țicnită.

Roland a ridicat din umeri.

— Părea mult mai puțin țicnită decât majoritatea fetelor pe care le întâlnesc. Uneori este plăcut să găsești o fată care să nu fie obsedată de tine, care să nu zbiere neîncetat când te vede și care să nu scrie texte nebunești și fără vreo legătură cu realitatea despre tine. O fată care este pur și simplu... normală.

— Ești nebun, a spus Max. De ce ai alege o fată normală în locul uneia care să te venereze necondiționat și în totalitate? Ai fi putut să-ți faci mendrele cu oricare din fetele alea de la filmarea videoclipului tău.

— Ați fost și voi acolo, astăzi? a întrebat Roland.

Max a încuviințat.

— Suntem oarecum și noi în domeniul muzicii, de fapt.

— Da?

— Da. Ei bine, suntem într-o formație.

— Ah, mișto. Aș putea să vă ascult muzica?

— Doar dacă ești vecin de cameră cu Max, altfel probabil că nu, a zis Toddy. La drept vorbind, n-am avut niciodată vreun concert.

— Da, dar o să avem unul cât de curând, a răbufnit Max. Probabil că la anul, pe vremea asta, o să fim într-un turneu prin Franța.

— Foarte frumos, a spus Roland. Toți cântați?

— Nu, doar Jack, a răspuns Max, trăgându-mi o lovitură zdravănă în spinare. El e solistul trupei noastre. Și nu doar pentru că seamănă cu tine.

Roland a zâmbit și m-a examinat mai cu luare-aminte.

— Este adevărat. Cu excepția ochilor, cred. Și cum se numește formația voastră?

— Momentan, nu ne-am hotărât încă, a răspuns Toddy.

Roland a clătinat din cap.

— Nu e bine. Trebuie să aveți un nume. Nu o să ajungeți nicăieri, niciodată, dacă nu aveți un nume.

— Da, bine, lucrăm la asta, a murmurat Max, după care i-au sticlit ochii. Poate că ne-ai putea ajuta, de fapt! Adică ai putea trage niște sfori, ai putea

vorbi cu unii dintre oamenii tăi, poate am putea obține un contract de înregistrare sau ceva?

Roland a râs și s-a aplecat să ia un pumn de zăpadă de pe jos.

— Nu sunt sigur în privința contractului de înregistrare, dar cred că aș putea încerca să vă, ajut, a spus el, făcând un bulgăre rotund din zăpada adunată. Dacă aș face asta pentru voi, poate că totuși o să puteți face și voi ceva pentru mine, în schimb.

— Evident, a spus Max. Orice.

Roland a țintit și a aruncat bulgărele de zăpadă în giruetă, lovind-o în plin. Aceasta a început să se învâртеască nebunește, scoțând clinchete. Apoi s-a întors spre noi, ochii lui albaștri părând pe jumătate albi în lumina lunii.

— Mă puteți ajuta să o revăd pe Mouse?

13

Mouse

— Ador să mănânc iarna afară, a declarat Connie, rupându-și sandvișul în două și dându-mi jumătate.

Asta era problema cu Connie. Avea un suflet bun. Nu prea știa cum să fie altfel decât binevoitoare. Mă primise cu brațele deschise înapoi în viața ei ca și cum n-aș fi fost plecată niciodată, începeam să ne simțim ca o gașcă. Indiferent care e gena cu care se nasc cei mai mulți oameni și care le conferă acestora posibilitatea de fi egoiști, lui Connie îi lipsea pur și simplu.

Eu o aveam, totuși. Înainte de călătorie, îmi făcusem griji că lumea ar fi putut să mă judece pentru că mă aflam în compania lui Connie, iar, noaptea trecută, singură în cameră, o urăsem din tot sufletul pe Lauren.

Keira s-a culcat pe zăpadă.

— Sunt ruptă de durere. Schiatul din dimineața asta a fost un chin. Mă întreb dacă o să ajungem vreodată să ne obișnuim.

Se uita la Lauren, Scarlett și Melody, care își mâncau prânzul la o altă masă de picnic.

—A vorbit vreuna dintre ele cu tine? a întrebat ea, uitându-se la ciocolată ei caldă plină de bezele și înapoi la cele trei.

Am vrut să-i spun Keirei să nu să uite într-acolo. Nu voiam ca Lauren să creadă că vorbeam despre ele. Am clătinat din cap.

— Se poartă ca și cum eu n-aș exista.

— Bine. Ar trebui să uităm și noi că ele există, a spus Keira. Sunt murdară de ciocolată la gură?

Connie a dat din cap.

— Mouse, aș fi vrut să fi mers și noi cu tine. Chestiile pe care ți le-au spus au fost într-adevăr groaznice.

Keira a oftat.

— Ea nu ți le-ar fi spus, dacă am fi fost și noi acolo. Va tot spun amândurora. Nu este complicat. E doar urât. Ea e invidioasă pe Mouse pentru că merge la școală la Paris și pentru că e mai frumoasă decât ea și mai mișto. Cine s-o știe, ea e doar una dintre fetele acelea.

În felul ei băiețesc și degajat, Keira facea să sune ca și cum era o chestie simplă, explicabilă și minoră.

Mersul la școală la Paris. Am dat iarăși minciuna asta la o parte. Nu voiam să-mi permit nici măcar să mă gândesc la cât de gogonată devenea. Faptul că le mințisem pe Keira și Connie în prima zi mă făcuse să mă înfior, dar nu să mă simt vinovată cum mă simțeam acum.

— Ar trebui să o blestemăm, a zis Keira. Știu că suntem vrăjitoare albe, dar sunt destul de sigură că în acest tip de situație ei trebuie să facă excepții.

— Care „ei”? a întrebat Connie.

Keira a ridicat din umeri.

— Nu știu. Parlamentul... încă nu am citit toată cartea.

— În niciun caz, a spus Connie. Noi nu practicăm magia întunecată. Suntem vrăjitoare albe. Suntem adepte ale magiei luminoase.

— Asta sună ca și cum am face lămpi, a zis Keira, dându-ne lui Connie și mie câte o bomboană Rolo.

— Nu, m-aș simți aiurea, am spus, și oricum..., am coborât un pic vocea, chiar dacă nu exista vreun pericol ca ele să ne poată auzi. Deja am blestemat-o eu.

— Ce vrei să spui? a întrebat Keira, impresionată și surprinsă totodată.

— Bine, nu am făcut-o cu adevărat. Doar că... noaptea trecută, înainte ca să vă întoarceți voi, când eram supărată... m-am uitat lung la cartea voastră de pe pat... și m-am gândit cât de mult mă supărase Lauren și... mi-am dorit să pățească ceva rău. Ceea ce, evident, de fapt nu doresc...

— Asta e fără îndoială un blestem! a exclamat Keira. Ai blestemat-o! Am pus-o de un sabat și am devenit vrăjitoare. E limpede că acum trebuie să ai grijă.

— Nu fi ridicolă. Vrei să spui că, dacă eu mă gândesc că vreau să se declanșeze o avalanșă s-ar putea să...

— Nuuuuuuuuuu! a răcnit Connie, repezindu-se la mine și acoperindu-mi gura cu mâinile.

— OK, a spus Keira. Poate că nu se pune dacă doar te gândești la ceva, dar dacă o spui cu voce tare, cu siguranță contează.

„Am tăcut.

Apoi Tania m-a salvat.

— Haideți, fetelor, adunarea.

Keira s-a lăsat pe spate în zăpadă și a gemut tare.

— Mă dor toate părțile corpului.

Toată lumea se plângea de durere de mușchi din pricina schiatului, dar pe mine mă facea să mă simt bine că trupul meu era pus iarăși la treabă. Îmi plăcea să mă duc la culcare simțind că l-am solicitat, că m-am antrenat și revin în formă.

— OK, a spus Tania, scoțându-și fesul pentru a da la iveală sclipirea aurie a părului ei tuns scurt. M-am prins, fetelor, sunteți toate obosite. Prin urmare, în această după-amiază, o să ne aventurăm puțin pe munte.

— Putem să construim un iglu? a întrebat Connie, ridicând mâna, ca și cum ar fi avut de gând să-și aștepte permisiunea de a vorbi, dar nu se putuse abține.

Unele fete și-au dat ochii peste cap sau au arborat mutre gen of ciudată mai e și asta și au râs, dar ochii Taniei s-au luminat.

— La naiba, da, știu un loc perfect, un loc secret, în partea de sus a parcului de snowboarding unde nu se duce nimeni. Și putem să privim și niște tipi sexy făcând tot soiul de figuri cu placa, în același timp.

Construirea igluului ne-a luat toată după-amiaza. Cele mai multe dintre noi se fofilau pentru a trage cu ochiul la băieții mișto care faceau tot felul de figuri cu placa sau exersau schiatul. Am strâns zăpadă și am făcut cărămizi din ea, cu ajutorul unei găleți, iar mai apoi Connie și Tania au așezat cărămizile într-un cerc. Am tot repetat chestia asta până când soarele de pe cer a început să devină rozaliu. Am pus ultima cărămidă în partea de sus și ne-am strâns în jurul igluului, admirându-l.

Keira, Connie și cu mine ne-am târât înăuntru, iar Tania ne-a urmat.

— Parcă ne-am afla într-un loc într-adevăr fermecat, am spus. Și e cald. E ca și cum chiar am putea să dormim aici.

— Un loc bun pentru un atelier de confecționat lămpi, a zis Keira cu subînțeleș, uitându-se la noi.

— Sediul pentru sabaturile noastre, i-am șoptit lui Connie, care părea derutată.

— Așadar, a zis Tania, arătând spre capul meu, ăsta e faimosul fes al lui Roland?

Am clătinat din cap, m-am căutat în buzunar și i-am dat fesul real.

— Nu mă dau în vânt după Roland, dar ăsta e destul de mișto, a continuat ea. Iar el e un tip drăguț.

Keira a profitat numaidecât de ocazie.

— Ăăă... atunci când spui „drăguț” vrei să spui drăguț ca un copil mic sau drăguț ca un tip mișto?

— Tip mișto, a răspuns Tania, iar Keira mi-a aruncat un zâmbet triumfător. Nu m-am putut abține să nu-i întorc zâmbetul.

— El a spus că Mouse e drăguță, a zis Connie cu mândrie. Așadar, ai vreun iubit, Tania?

Keira a tâtâit la Connie.

— Ești atât de indiscretă!

Apoi s-a uitat la Tania.

— Dar ai, nu-i așa?

Tania a clătinat din cap.

— Nu. Am terminat cu băieții. Complet. Ii urăsc.

Niciuna dintre noi n-a știut ce să spună. Era un pic cam devreme pentru oricare dintre noi să se gândească să termine cu băieții; trebuia să fi pornit, mai întâi, pe acest drum.

— Locul ăsta pare un pic magic, a spus Tania, schimbând subiectul. Vreți să scrieți ceva pe perete înainte să plecăm?

— Numele noastre, poate? a sugerat Connie.

— Mă gândeam mai degrabă la numele iubiților voștri, a zis Tania, zâmbind.

— Nu spuneai că urăști băieții? am zis.

— Ba da, îi urăsc. Asta nu înseamnă că nu e posibil să-i plac pe unii dintre ei, totodată.

— Complicat, a oftat Connie.

Keira s-a apucat să scrijelească în perete numele lui Alfie cu muchia telefonului ei, în timp ce Tania a început să scrie un întreg pomelnic de nume ciudate, nemțești. Connie a râcâit zăpada cu cheia camerei noastre, scriind „Ron Weasley”

Eu aş fi vrut să scriu „Jack”, dar ştiam că nu puteam. Pentru că el era combinat cu cineva care mă ura şi care îmi spusese că, după părerea lui, eram o ciudată care urmărea oamenii.

— Ştiu ce nume o să scrii, mi-a spus Tania, bătând cu palma în fesul lui Roland.

— Mouse, eşti atât de drăguţă, a zis Connie, cu vocea ei de Poirot.

Am scos un pix din rucsacul meu şi am scris, încet şi cu migală, „ROLAND” peste cinci cărămizi. El era un tip atrăgător, aşa că, obiectiv vorbind, chiar îl plăceam.

— Să mergem, fetelor, a spus Tania, admirându-ne opera.

Am început să coborâm agale spre parcul de snowboarding.

Cerul se întuneca şi era mai frig decât atunci când veniserăm. Deodată, n-am mai vrut să părăsesc igluul aşa. Mi se părea c-ar fi cu ghinion, ca şi cum aş fi provocat soarta.

— Mi-am uitat fularul. Va ajung din urmă, am strigat, după care am făcut cale întoarsă.

M-am târât în iglu, am scrijelit, JACK” cât de repede am putut şi am ieşit.

Imediat mi-am dat seama că se petrecuse ceva, chiar şi de la distanţă. Toată lumea părea serioasă. Fetele stăteau nemişcate, fără să-şi vorbească. Şi apoi am auzit ţipetele. Plâns, durere şi teamă, amestecate laolaltă. Mi-am făcut vânt cu beţele de schi, pentru a ajunge mai repede.

Lumea se uita la ceva aflat pe jos, la câţiva metri distanţă. Se holbau la cineva care ţipa. Țipătul îmi era cumva cunoscut. Mi-am dat seama despre cine era vorba cu o clipă înainte de a o vedea. Stătea întinsă pe jos, cu Tania alături. Privirile noastre s-au întâlnit, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe chipul schimonosit de suferinţă. Lauren.

Jack

— Aşadar, serios vorbind... Avem nevoie de un plan. Cum o să facem asta? a întrebat Max.

Stăteam toţi trei la marginea pârteii pentru începători, uitându-ne la restul colegilor noştri, care se clătinau, se loveau şi se izbeau unii de alţii. A doua zi de dat cu placa se dovedise chiar mai rea decât prima. Mai multă durere, mai multă frustrare, mai multe căderi constante. Şi absolut niciun progres. Ne apropiam de sfârşitul sesiunii de după-amiază şi în continuare singurul care putea să stea în picioare pe placa lui mai mult de treizeci de secunde în şir era Jamie Smith.

Nu că ne-ar fi păsat, în mod special. Noi nu ne gândeam decât la Roland.

Încă de când ne strecuraserăm înapoi la hotel, noaptea trecută, vorbeam practic numai despre el. Max tot bătuse monedă despre incredibila coincidenţă de a-l întâlni şi despre cum, cu siguranţă, el avea să ne obţină un contract de înregistrare şi o să ne ajute să devenim celebri. Dar nu asta mă frământa pe mine. Singurul lucru din pricina căruia îmi faceam griji era acela că el o plăcea pe Mouse. Pentru că dacă el o plăcea însemna că eu nu mai aveam nicio şansă. Şi, poftim, eu fusesem de acord să-i ajut să fie împreună. Sincer, ce naiba era în neregulă cu mine?

Max a repetat întrebarea.

— Serios, haideţi... Care-i planul? Cum îl putem ajuta pe Roland să o revadă pe Mouse? Cum naiba îi cerem unei fete care ne urăşte din tot sufletul să se vadă cu cel mai mare star pop al Franţei? Vreau să spun, orice sugestie e

bine-venită.

— Mouse nu ne urăște din tot sufletul, am murmurat. Keira te urăște pe tine. Nu cred că Mouse se sinchisește prea tare de soarta noastră. Oricum, am putea pur și simplu să nu o facem.

Max s-a holbat la mine, cu gura căscată.

— Să nu o facem?! Ești tembel? N-ai auzit ce-a spus Roland? În cazul în care putem să-l ajutăm cu Mouse, el o să ne ajute cu formația!

— Cum crezi tu că o să ne ajute? Adică, pe bune acum. Chiar crezi că o se ne servească pe tavă un contract de înregistrare? Noi n-am avut niciodată un concert!

Max a fluturat din mână la auzul cuvintelor mele de parcă aş fi tras o bășină puturoasă.

— Jack, eu spun doar atât: nu o să ne strice, nu-i așa, dacă o vedetă importantă pomenește numele trupei noastre în anumite cercuri influente?

— Nici măcar nu avem un nume! am zbierat.

— Da, mă rog, o să avem odată ce o să mă combin cu Scarlett, mi-a făcut Max cu ochiul. Psycho Sex Death Squad, a continuat el, ținându-și brațele în față, ca și cum și-ar fi imaginat scrise cuvintele astea ridicole pe un panou imens, la Hollywood. Tot ce trebuie să facem este să găsim o cale de a-i cere lui Mouse să accepte o întâlnire cu el.

— Nici măcar nu trebuie să-i cerem asta, a remarcat Toddy. El vrea doar ca noi să-i spunem că el o place și să vedem cum reacționează. Apoi poate încercăm să o convingem să se ducă la conferința de presă pe care o va avea el mâine.

Roland urma să se întoarcă mâine, la prânz, pe pârtia de schi, pentru a vorbi unei mulțimi de jurnaliști. Ne rugase să încercăm să o aducem' pe Mouse acolo, ca să poată sta de vorbă cu ea după aceea.

— Da, OK, a spus Max, mușcându-și buza de jos, în timp ce ne uitam cu toții cum Sarvan intră în viteză, cu capul înainte, într-una dintre barierele capitonate. Să fiu sincer, cred că cea mai bună cale este să-i spunem direct. O s-o găsim pe Mouse diseară și o să-i spunem doar: „Uite, Mouse, nu vrei să te combini cu tipul ăsta, Roland? Pentru că l-am întâlnit noaptea trecută și el unul are chef de combinație, dacă ai și tu”.

— Foarte elocvent, a zis Toddy. Replica asta ar fi putut veni direct din Romeo și Julieta.

— Da, poate că ar trebui să-i spun, am zis.

Ideea de a ajunge să stau de vorbă singur cu Mouse era neînțeleasă de atrăgătoare, chiar dacă singurul motiv era acela de a încerca să o cuplez cu altcineva.

— Ce o să creadă iubita ta despre asta, totuși, nu? a rânit Max.

— Ce? La cine te referi?

Max l-a bătut pe Toddy pe braț și a făcut semn din cap spre mine.

— Uită-te la tipul ăsta, are atât de multe fete la dispoziție, încât nici măcar nu știe despre care vorbesc. Lauren, evident. Cea pe care ai ținut-o de mână toată seara trecută?

— Oh, corect. Habar n-am, am răspuns.

Abia dacă mă mai gândisem la Lauren de când plecasem de la patinoar. Ea nu își făcea loc în mod constant în gândurile mele precum Mouse.

— Crezi că este, într-adevăr? am întrebat, frecându-mi cea mai recentă vânătaie de pe coapsă. Iubita mea, adică?

Toddy a râs.

— Tu trebuie să știi, nu?

— Păi, asta-i problema... că nu știu. Adică, m-a ținut de mână și alte chestii. Și felul în care s-a purtat cu mine a fost ca și când... am fi fost împreună. Dar...

Max a terminat fraza în locul meu.

— Dar... nu poți fi împreună cu o fată, dacă nici măcar nu ai sărutat-o, nu-i așa?

— Ei bine, da, exact.

Max s-a ridicat și și-a prins la loc bocancul stâng de placă.

— Poate ar trebui să-l întrebăm pe Roland. El o să știe. O să-l întrebăm mâine, la conferința aia de presă, a zis el.

S-a oprit brusc, mijind ochii spre munte.

— Ce naiba e aia?

În depărtare, puteam vedea un imens plug de zăpadă roșu care urca pe una dintre pârtiile aflate mai jos de noi.

— Aia e ambulanța de zăpadă, a anunțat Basti întregul grup, încruntându-se îngrijorat. Înseamnă că a avut cineva un accident, a continuat el, uitându-se la Sarvan, care încă zăcea lat pe jos, frecându-și fruntea. Vă rog, vă rog, vă rog... să nu se accidenteze nimeni. Altminteri va trebui să completez o groază de hârțoage. Ceea ce ar fi o mare pacoste, sincer să fiu.

Ne-am întors la hotel pe la cinci și am găsit holul plin de lume. Am observat că Melody și Scarlett stăteau lângă recepție și m-a surprins cât de ușurat m-am simțit când am văzut că Lauren nu era cu ele. Apoi, în cealaltă parte a încăperii, ghemuite pe o bancă, le-am zărit pe Mouse, Connie și Keira.

— Ah, iată, a șoptit Max. Sunt chiar acolo. Hai să mergem să vorbim cu ele, după care tu, Jack, o poți întreba pe Mouse despre Roland.

Când ne apropiam, am prins privirea lui Mouse, iar ea m-a fulgerat cu un zâmbet rapid și strălucitor. Și m-a izbit, puternic și rapid, ca un pumn în stomac, cât de mult îmi plăcea de ea. Ce naiba căutam să-i cer să iasă cu un alt tip?

Keira s-a uitat de sus la Max, ca și cum fi fost o muscă ce tocmai aterizase pe sandvișul ei.

— Și ce vreți voi, mai exact? Am crezut că ne-am înțeles să nu mai vorbim unii cu alții până la sfârșitul taberei, nu?

— Ei bine, tocmai ai vorbit cu noi, este? i-a râs în nas Max. Asa că tu ești aceea care a încălcat înțelegerea.

Keira și-a dat ochii peste cap.

— Pfui! Ești ridicol. Pe cinstite, ești cel mai ridicol tip pe care l-am întâlnit vreodată. OK, hai să cădem de acord să nu mai vorbim între noi de acum încolo.

— Bine, a spus Max. Mie îmi convine.

— Dar încă mai vorbești, a zis Keira.

— Ca și tine, a zis Max.

Keira a oftat și s-a întors spre Connie și Mouse.

— N-am chef să mă enervez din cauza asta. Hai să mergem!

— I-am dat Domnului Jambon niște nuci, i-a spus Connie lui Toddy, în timp ce plecau. I-au plăcut. Bună sugestie.

Toddy s-a înroșit ca racul și a zis:

— O, mișto, bine.

Keira s-a uitat dezaprobat la Connie, după care a repetat:

— Hai să ne întoarcem în camera noastră.

Înainte ca ele să-și ia tălpășița, am zis dintr-o suflare:

— Aă... nu te supăra, Mouse... Ai o secundă? Aș vrea să te întreb ceva,

repede.

Mouse a încremenit și a aruncat o privire spre Keira, care părea mai dezaprobatoare ca oricând. Dar apoi Mouse a spus:

— Sigur. O să ajung și eu în cameră cât ați bate din palme, fetelor.

Keira a ridicat din umeri, după care ea și Connie au ieșit pe hol, urmate îndeaproape de Toddy și Max, care, trecând pe lângă mine, m-a bătut nu tocmai subtil pe umăr. Deodată, m-am trezit singur cu Mouse, care mă privea atentă cu ochii ei mari și cenușii.

— Scuze..., am spus. A fost un pic cam ciudat.

— E în regulă, a zis ea. De fapt, e chiar amuzant să-i urmărești pe Keira și pe Max ciondănindu-se.

— Da. Sunt amândoi ridicol de încăpățânați. Sunt practic făcuți unul pentru celălalt.

Am râs amândoi. Am observat că Scarlett și Melody ne priveau insistent, din cealaltă parte a încăperii. Mouse s-a foit în loc, stânjenită.

— Aă, deci, uite, Mouse. E o chestie pe care voiam cumva să ți-o spun.

— Da?

— Da...

Roland te place. Propoziția era chiar acolo, pe vârful limbii mele, dar nu voia să se dezlipească. Nu-mi păsa că Roland o plăcea. Pentru că eu o plăceam mai mult.

— Ce faci mâine? am îngăimat eu, fără să mă gândesc măcar la ce spuneam. Adică, mă întrebam dacă ai avea chef să bem o ciocolată caldă împreună sau ceva de genul ăsta?

Porumbelul își luase zborul și nu mai aveam cum să-l iau înapoi. Pur și simplu o invitaseam să iasă cu mine. Nu cu Roland. Pentru mine.

Ochii cenușii și mari ai lui Mouse au devenit și mai mari.

Obrajii i s-au îmbujorat și a deschis gura să răspundă, dar n-a scos niciun cuvânt. M-am simțit ca și cum m-aș fi aflat într-un reality-show de doi bani, așteptând să văd dacă aveam să fiu exclus sau nu în urma voturilor.

S-a foit iarăși în loc, schimbându-și greutatea de pe un picior pe altul. Apoi a zis:

— Ăă... îmi pare rău, Jack. Nu sunt sigură...

Fața mi-a luat foc. Nici măcar nu am lăsat-o să-si ducă vorba y y până la sfârșit.

— Nu, nu, evident. Scuze. A fost o prostie să întreb.

Tot ceea ce puteam gândi era: Te rog, Doamne, fa să se întâmple ceva acum pentru a pune capăt acestui moment – o alarmă de incendiu, o avalanșă, o fisură în continuumul spațiu-timp... Orice.

Și atunci chiar s-a întâmplat ceva. Lauren a intrat în hol. În cârje.

M-am întors înapoi spre Mouse.

— Eu... ăăă... mai bine mă duc să văd dacă e în regulă.

Ea a încuviințat. Am simțit umilința ultimelor câteva secunde bolborosind în mine aidoma unui gheizer, gata să răbufnească imediat ce aveam să mă gândesc cum se cuvine la episod. Așa că nu m-am gândit. M-am îndreptat pur și simplu spre Lauren.

M-am așezat în spatele unui întreg șir de fete care se îmbulzeau ca să ajungă la ea. Ea le-a îndepărtat pe toate și a venit, șontâc-șontâc, la mine. 7

— Lauren, m-am bâlbâit eu. Ce... ce s-a întâmplat? Ești bine?

— A fost foarte curajoasă, mi-a răspuns profesoara ei.

— Tocmai am căzut rău și mi-am sucit glezna. Nu e ruptă, dar a fost într-adevăr oribil.

— O, asta e rău. Acum nu o să mai poți schia, nu-i așa?

Lauren a râs sarcastic.

— Ba da, Jack, evident că o să mai pot schia. Doar că o să-mi mă folosesc de cârje în loc de bețe de schi.

Un grup de fete din apropiere a izbucnit într-un ropot de chicoteli și am devenit foarte conștient de faptul că purtam o conversație în fața unui public. Am vrut să mă întorc ca să văd dacă Mouse mai era acolo, în spatele meu.

— Oh. Bine... Da, scuze, am bâiguit. Asta a fost o prostie. În orice caz, mă bucur că ești OK.

Ea a râs și a zis:

— Ești atât de dulce, Jack.

Apoi s-a aplecat spre mine și preț de o terifiantă fracțiune de secundă, am crezut că avea de gând să mă sărute. Că urma să câștig pariul cu Max chiar acolo, în holul hotelului.

Dar tocmai când eram sigur că avea să se întâmple și că aveam să înaintez pe scală de la zero, ea a întors capul într-o parte și doar mi-a atins ușor obrazul cu buzele. Fetele din jurul nostru au scos, toate odată, același sunet ciudat și murmurat – un amestec între chicotit și exclamație.

Habar n-aveam ce să fac. Am rămas acolo, simțindu-mi obrajii din ce în ce mai încinși. Amintirea Măriei Bennett a început să-mi pâlpâie stins în minte. M-am întrebat dacă reușisem cumva să o dau în bară. Din nou.

— Păi, baftă, am spus.

Micul nostru public a izbucnit în râs, dar Lauren nici măcar nu se uita la mine, ci undeva în spatele meu. M-am întors, la timp pentru a vedea ceafa lui Mouse îndepărtându-se pe culoar.

Lauren a venit șchiopătând la micul dejun, cu o intrare triumfală. Scarlett și Melody mergeau înaintea ei ca niște lachei, eliberându-i calea și aruncând, din când în când, în urma lor zâmbete exagerate de tipul poți-să-faci-asta. Un grup de fete s-a ridicat de la masa lor pentru ca ea să se poată așeza, și domnișoara Mardle i-a adus o tavă uriașă cu mâncare.

Keira și-a dat ochii peste cap.

— Nici măcar nu și-a rupt piciorul. Și chiar dacă l-ar fi rupt, nu devii o persoană simpatică de la osul fracturat. Ești aceeași persoană, doar că puțin mai de rahat.

— Nu te uita, a zis Connie.

Așa că m-am uitat. Jack, Max și Toddy stăteau cu Lauren și fetele la Masa Regală.

— Ar putea foarte bine să se apuce să-i decojească boabele de strugure, a zis Keira, clătinând din cap.

— Eu nu cred că e așa de rău, am spus.

Nu puteam uita cât de tulburat fusese înainte de a mă invita la o ciocolată caldă, nici cum îi căzuse fața când îl refuzasem. În plus, felul în care se uitase Lauren la mine, când ne văzuse împreună.

— Este un prefăcut, a declarat Keira, înfigându-și furculița într-o bucată de pepene galben. Din cel mai rău soi, pentru că se prefacă că este sfios și că nu-și dă seama pe ce lume se află. Așadar, flirtează cu tine în seara cu filmul...

— Abia dacă mi-a aruncat o privire!

— Flirtează cu tine, după care dă pur și simplu buzna în dormitorul tău.

— A bătut la ușă.

— Da, a bătut, a încuviințat Connie. Un hoț manierat.

Keira a împuns-o cu o furculiță și s-a întors înapoi spre mine.

— Așadar, flirtează cu tine, dă buzna în camera ta, încearcă să se combine

cu tine, încearcă să-l ucidă pe Domnul Jambon, după care literalmente îți întoarce spatele și se cuplează cu Lauren. Și apoi, ieri, încearcă să te invite să ieșiți împreună, când deja are o iubită! Care, întâmplător, era la spital, în momentul respectiv.

— Și-a ridicat furculița și a ațintit-o spre noi.

— Într-adevăr. Mișto. Tip.

— Chiar crezi că a vrut să-l ucidă pe Domnul Jambon? a șoptit Connie. Ar trebui să-l reclamăm la Consiliul Național al Hamsterului? Sunt membră.

Mi-am pus capul pe masă. Era umedă și mirosea a produse de curățat. Nu știam cum să explic. Când Keira formula situația în modul ăsta suna destul de concludent.

— Nu știu ce să zic, am spus. Am senzația că e... just. Mi-am dorit ca lui Lauren să i se întâmple ceva rău...

— Da, n-o spune așa de tare și n-o mai repeta, a șuierat Keira.

— Dar pricepeți ce vreau să spun, nu-i așa? E aproape karma. Chiar am blestemat-o. Și dacă ea ajunge să fie cu Jack pentru a-mi da o lecție, atunci...

Keira și-a vârât în gură o bucată de brânză și a aruncat iarăși o privire.

— Uită-te la ea, adoră ce se întâmplă. E ca și cum s-ar afla la ceremonia de înmânare a premiilor Oscar. I-ai făcut o uriașă favoare. Acum este în centrul atenției și așa o să rămână până la sfârșitul taberei.

După micul dejun, ne-am îndreptat spre un telescaun. Acesta ne-a dus mai departe, pe munte în sus, până la o pârtie ceva mai abruptă, și telescaunul nu era precum cel normal, ci semăna cu un leagăn de grădină, numai că suspendat în aer la o înălțime de douăzeci de metri.

— Nu sunt sigură că suntem pregătite pentru asta, i-a spus Keira Taniei, în timp ce ne așteptam rândul. Vreau să spun, noi abia suntem în stare să schiem pe teren plat. Cum o să sărim dintr-un scaun în mișcare?

Tania a râs.

— O să fie bine. Eu o să fiu în cel din fața voastră. Pur și simplu urmăriți-mă și faceți exact ca mine.

Am stat pe linia roșie și am lăsat telescaunul să ne culeagă din mers. Apoi am fost săltate cu un șuierat și ne-am simțit uimitor să ne aflăm în văzduh, urcând încet pe munte.

— Mă simt ca și cum am fi la Alton Towers, a spus Connie.

Am vorbit despre Roland și ne-am întrebat dacă igluul nostru era încă intact și dacă au mai scrijelit și alții numele persoanelor iubite pe pereți, pentru memoria veacurilor viitoare.

Stând între Keira și Connie, bine înfodolită în jacheta căptușită, mă simțeam uluitor. Lauren nu murise și chiar dacă era imposibil de înțeles comportamentul lui Jack, el era acolo, în mintea mea, să mă pot gândi la el până la epuizare.

— Acum o facem de-a binelea, a zis Keira. Gata cu plictisitoarele coborâri în plug pe pârtiile de începători, astăzi coborâm pe o pârtie propriu-zisă, adevărată.

— Aici a fost filmat Sunetul muzicii, a strigat Connie către munți.

S-a apucat să imite o capră, cântând jodel-uri tiroleze, în timp ce Keira legăna violent telescaunul, dintr-o parte în alta. Am cântat toate trei cât ne țineau puterile tot drumul până sus.

Apoi am văzut semnul care informa că zona de coborâre se apropia.

— Mi-e frică, a zis Connie. Am uitat ce trebuie să fac.

Pe scaunul din fața noastră, am văzut-o pe Tania ridicând fără efort bara și lăsându-se să alunece ușor pe mica pantă. Părea simplu.

— Ține-ți vârfurile schiurilor ridicate, a zis Keira.
— Ridică-te în picioare și lasă-te să aluneci, am spus.
— Da, dar când? a întrebat Connie, cu un început de panică în voce.
Zona de coborâre se apropia cu repeziciune.

— Ține-mă de mână, a ordonat Keira, ridicând bara.

— Tania a spus să nu ne ținem de mâini! a țipat Connie.

— Connie, haide! a exclamat Keira ridicând bara deasupra capetelor noastre și începând să se ridice în picioare. Acum!

M-am lansat pârție în jos și am reușit cumva să rămân în picioare. M-am oprit, șovăitor, câțiva metri mai la vale. Keira a venit lângă mine, dar, când ne-am uitat înapoi, Connie era în continuare în telescaun, legănându-se, în timp ce cobora. S-a uitat peste umăr și a strigat.

— Mă dau jos cum trebuie tura următoare!

Scarlett a oftat tare.

— Și, ce, acum trebuie s-o așteptăm aici? a zis ea, fără a se adresa cuiva-anume.

Keira și cu mine ne-am așezat în fund pe zăpadă.

— Uf, le urăsc. Știi, Connie n-a înțeles niciodată treaba cu Lauren. De ce ai fost tu prietenă cu ea.

— Habar n-am, acum e greu de crezut, dar pe vremuri era chiar simpatică, am spus eu, ridicând din umeri. A fost cea mai bună prietenă a mea.

— Ei bine, acum ne ai pe noi, a zis Keira și mie mi-au picat tare bine vorbele ei. Cred că îți bați prea mult capul cu chestii aiurea.

— Ai dreptate, am răspuns, cu fermitate. O să mi le scot din minte. Hai să nu mai vorbim niciodată despre Jack sau Lauren.

— De acord, a zis Keira.

În secunda următoare, m-am gândit la Jack. S'pusesem că n-o să mai „vorbesc”, nu că n-o să mă mai „gândesc”

— Iat-o! a strigat Keira.

În depărtare, s-a ivit o pată portocaliu-neon. Connie stătea în continuare singură în telescaun.

— Dacă n-a fost în stare să o facă atunci când eram noi lângă ea, cu siguranță n-o să fie în stare să o facă acum, am spus eu.

Ne-am ridicat și ne-am îndreptat spre micul dâmb de zăpadă unde ar fi trebuit să cobori din telescaun.

Tot restul grupului nostru debarcase deja și fetele se fâțâiau de colo colo, așteptând să-și dea drumul pe pârție. De data asta, Connie avea și public.

Pe măsură ce pata portocalie se transforma tot mai mult în Connie, am putut vedea cât de speriată era.

Mi-am întins brațele, ca o mamă care așteaptă să prindă un bebeluș.

— Închide ochii și sări! i-am strigat.

— N-o asculta pe Mouse! i-a strigat Tania. Ține-ți ochii deschiși! E foarte important să ții ochii deschiși!

Connie a început să țipe:

— Nu pot s-o fac! Nu pot!

— Când spun „sări”, SĂRI! a strigat Tania.

Connie a început să ridice bara. Mai avea doar câțiva metri până la noi. Tania a strigat:

— Sări!

Connie a reacționat țipând și lăsând bara înapoi în poală. Am rămas toate uitându-ne cum se întoarce și se îndreaptă înapoi la baza muntelui.

Ne-a strigat din nou, peste umăr:

— Nu pot s-o fac dacă vă uitați toate la mine!

Tania și-a prins capul în mâini.

— O, Doamne, fata asta e culmea!

Eu și Keira am râs, dar le-am putut vedea pe Melody și Scarlett dându-și ochii peste cap.

În intervalul în care Connie mai făcuse o tură cu telescaunul, mulțimea privitorilor devenise de două ori mai mare. Erau familii întregi și alte grupuri întâmplătoare de schiori care așteptau cu nerăbdare să vadă dacă ea avea să reușească să coboare.

— Iat-o! a strigat Tania, arătând spre o mică pată de culoare portocalie ce se îndrepta iarăși spre noi, legănându-se.

Dintr-odată, toată lumea striga instrucțiuni spre Connie. Capul unei familii de scoțieni zbiera:

— Respiră adânc și sări, scumpete!

Un alt instructor de schi striga:

— Uită-te spre orizont! Nu privi în jos!

Când Connie s-a apropiat îndeajuns de mult, am auzit-o strigând:

V-am spus că nu pot s-o fac dacă vă holbați toți la mine! Tania s-a întors spre mulțime.

— Toata lumea să se întoarcă. Acum! a strigat ea.

Publicul a râs și apoi a făcut cum i se spusese. Cei aproximativ douăzeci și cinci de susținători ai lui Connie stăteau acum întorși cu spatele, în timp ce ea se îndrepta spre noi. Am auzit-o pe Tania strigând:

— OK, Connie, acum nu se mai uită nimeni la tine. Doar ridică bara și sări!

— Poate ar trebui să încercăm o vrajă pentru a o da jos? i-am șoptit Keirei. Par să funcționeze prompt în beneficiul nostru, în excursia asta.

Keira a râs.

— Îmi pare rău, mi-am uitat acasă exemplarul din Vraji pentru tinerele vrăjitoare care nu se pot da jos din telescaun.

Stăteam cu toții acolo, cu spatele la telescaun, așteptând și ascultând. Am auzit scârțâitul barei de metal care era ridicată, apoi strigătul de luptă al lui Connie. Apoi nimic.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Tania.

Când ne-am întors, am văzut cum telescaunul cobora pe munte înapoi, gol de această dată. Connie stătea întinsă pe jos, cu fața în zăpadă, înaintea noastră.

A ridicat capul, cu o mască de zăpadă.

— A treia oară e cu noroc, a rânjit ea.

Întreaga mulțime a ovaționat-o, iar eu și Keira am ajutat-o să se ridice în picioare.

Tania ne-a condus grupul la punctul de unde trebuia să începem coborârea pe schiuri. Chiar dacă panta nu era foarte abruptă și nici foarte lungă, arăta totuși înfricoșătoare. Mi-am scos ochelarii de schi și soarele m-a orbit. M-am dat cu cremă de protecție solară pe obraji și mi-am plimbat privirea în jur, la munții interminabili. M-am îndepărtat de Connie și Keira pentru a mă îmbărbăta în legătură cu ceea ce urma să facem.

— Ești OK, Fata cu Fesul? a întrebat Tania, făcând o oprire perfectă chiar lângă mine.

— Aă, nu tocmai. De aici, de sus, arată de-a dreptul înfricoșător. E o nebunie.

— Știu. Dar tocmai de aceea e minunată.

Părea extrem de relaxată.

— Nu-mi place să fiu speriată, am recunoscut. Nici măcar nu mă uit la filme de groază. Nu cred că sunt... o amatoare de senzații tari. Nu degeaba porecla mea e Mouse.

— Ei bine, acum nu mai poți face nimic. Nu există decât o singură cale de a coborî. Nu poți rămâne aici pentru totdeauna.

Am privit în lungul pantei și am avut senzația că fiecare părticică din mine dădea înapoi. Ca și cum întreg corpul meu ar fi țipat „Nu o face”

— Nu înțelegi. Pur și simplu nu simt că e normal. Este cu totul împotriva instinctelor mele.

M-am gândit la bara pentru balet de la White Lodge și la oglinda în care mă privisem zilnic, ani de-a rândul. M-am uitat în jos, la picioarele mele. Chiar și în clăpări voiau să-și îndrepte vârfurile în afară. Coloana mea vertebrală voia să stea dreaptă, nu cocârjată. Întregul meu corp respingea ceea ce i se spusese să facă. Tania n-a zis nimic și tăcerea ei m-a încurajat să continui.

— Toată lumea a crezut că o să mă descurc grozav la schi pentru că sunt..., m-am oprit înainte de a spune „bună”. Pentru că eu fac balet. Dar schiatul este opusul baletului. E ca și cum instinctele mele mi-ar spune să nu o fac.

— Bine, dar vorbesc instinctele tale sau frica? a întrebat Tania.

Mi-am coborât casca, peste umflătura pe care părul meu strâns o forma sub ea.

— De unde să știu când e una și când cealaltă? De pildă, cu siguranță că instinctele noastre au rolul de a ne proteja de lucruri care ne-ar putea face rău, nu-i așa? De aceea le și avem.

Tania și-a ridicat ochelarii de schi și s-a uitat la mine.

— Poate, dar sună cam plictisitor. Poate ar trebui să te împotrivești instinctelor tale măcar o dată și să vezi cum te simți, ce zici? m-a întrebat, zâmbindu-mi. Ai de gând să porți fesul lui Roland în prima ta coborâre adevărată?

Mi-am pus fesul negru pe sub cască.

— Fie ca forța lui Roland să fie cu tine...

Stăteam aliniate, uitându-ne în josul muntelui, și, una câte una, ca și cum am fi sărit în apă de la trambulină, fetele s-au simțit dintr-odată îndeajuns de curajoase încât să pornească la vale. Keira si-a dat drumul fără niciun avertisment și Connie a urmat-o, cu un țipăt. M-am uitat lung după micile siluete care se deplasau încet, în zigzag. Atunci mi-am dat seama că mai rămăsesem doar eu.

Am înaintat încetșor, până când s-a întâmplat cumva de la sine. Pornisem. Era ca și cum viteza mă făcea să simt totul fără să mă gândesc la asta cu adevărat. Am prins și mai multă viteză, în timp ce vântul îmi izbea fața tăios. Parcă aș fi forțat nota pentru cai totul să devină și mai înfricoșător decât era deja.

Am văzut apropiindu-se capătul de jos al pârtiei și mi-am amintit la timp să fac un plug în zăpadă. Tania mă aștepta zâmbindu-mi și, când i-am făcut cu mâna, mi-am dat seama că râdeam.

— Fata cu Fesul ajunge prima! a chiuit Tania. Arătai strașnic pe pârtie. Poate că nu te simțeai bine, dar chiar arătai ca lumea.

— Am făcut-o!

— Da, ai făcut-o.

— Și chiar sunt prima?

M-am uitat înapoi la pârtie. Connie stătea întinsă pe spate și Keira venea, poticnit, făcând doar câțiva centimetri înainte de o nouă oprire.

— Da. Medalie de aur. Știi care e premiul?

- Care?
- O să-ți revezi iubitul...

Jack

În timp ce înotam cu greu prin zăpada dură și zgrunțuroasă, eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: ce aveam să-i spun lui Roland?

Îl anunțaserăm pe Basti că doream să ne petrecem timpul liber de după-amiază uitându-ne la conferința de presă a lui Roland. Deși păruse un pic derutat de faptul că eram mai interesați de un cântăreț pop francez decât de dat cu placa, ne dăduse voie. Așa că acum urcam iarăși pe munte, spre platoul de filmare a videoclipului.

Nu fusesem tocmai cinstit cu Max sau Toddy în privința celor întâmplate cu Mouse. N-am fost în stare să le dezvălui umilitorul adevăr, așa că mă mulțumisem să-i mint, spunându-le că ea nu era interesată de Roland. Max izbucnise pur și simplu în râs.

— De fapt, nu este surprinzător, nu-i așa? La urma urmei, el seamănă cu tine.

Una era să-i mint pe prietenii mei, dar să-l mint pe Roland avea să fie o cu totul altă problemă. Ce ar fi trebuit să-i spun? Cu greu puteam să-i spun adevărul. „Îmi pare rău, Roland, știu că trebuia să o întreb pe Mouse dacă nu vrea să iasă cu tine, dar, în cele din urmă, am întrebat-o dacă nu vrea să iasă cu mine. Și, în caz că te întrebi, ea a spus nu. Așa că am dat-o amândoi în bară, pe bune. Oricum, acum ai putea să faci rost de un contract de înregistrare pentru trupa noastră, te rog?”

Max nici măcar nu părea prea deranjat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile cu Roland. Continua să bată câmpii despre Scarlett și Lauren.

— Pe cinstite, cred că faptul că Lauren și-a paradit glezna este cel mai bun lucru care s-a întâmplat în această tabără, a spus el, în timp ce ne așezam la coadă la teleschi. Vreau să spun că micul dejun din dimineața asta a fost uimitor. Ați văzut ce față a făcut Jamie când ne-am așezat cu ele?! Lauren se tot băga în sufletul tău, Jack, iar Scarlett se topea de-a dreptul după glumele mele. Și tu, Toddy, chiar ai vorbit cu Melody!

— Am rugat-o să-mi dea untul, a spus Toddy.

— Da, și ți l-a dat?

— Da.

— Păi, vezi? Dă-i înainte! Ati stabilit o conexiune! Acum între voi există toată chestia asta cu untul.

Toddy și cu mine ne-am uitat unul la altul. Max a continuat.

— Cred sincer că o să dăm toți trei lovitură până la sfârșitul acestei săptămâni. Acum este vorba doar despre cine o să reușească primul.

Chiar părea posibil să iasă ceva cu Lauren. Nu aveam idee de ce mă plăcea, dar în mod cert părea să mă placă. Îmi tot spuneam în sinea mea s-o uit pe Mouse și să încerc să mă concentrez la tentativa de a mă combina cu Lauren, dar mi-era imposibil. Chiar dacă ea mă respinsese, o doream mai mult ca oricând. Era cinstit așa?

După câteva minute de așteptare, ne-a venit și nouă rândul pe scara rulantă și am început să urcăm pe munte. Platoul de filmare arăta în mare parte la fel ca în urmă cu două zile, cu excepția unei scene șubrede, care fusese amplasată în locul în care dansaseră Roland și Mouse. Zona din jurul celor două mari rulote albe era în continuare delimitată și interzisă accesului, iar

peste tot în jurul cordoanelor erau grupuri de francezi cu moace serioase, cu camere de filmat și aparate de înregistrat, înghesuindu-se pentru un loc mai bun printre admiratoarele țicnite ale lui Roland, cu fețele pline de sclipici.

L-am urmat pe Max, care și-a croit drum dând voinicește din coate spre partea din față a mulțimii, unde stătea un tip ras în cap, îmbrăcat cu un costum negru și cu ochelari de soare de aceeași culoare, cu o mutră de te băga în sperieți.

— Aă... Bonjourvy i-a spus Max. Vorbiți anglais?

Tipul chel a dat din cap.

— Mișto, a zis Max. Bun, deci, practic, suntem prieteni la cataramă cu Roland. Deci, dacă nu te superi, ar fi grozav dacă ne-ai lăsa să trecem.

Cheliosul și-a ridicat ochelarii de soare pe cupola țestei sale, ca să-l poată examina mai îndeaproape pe Max.

— Sunteți prietenii lui Roland? a zis el, cu un pronunțat accent franțuzesc. Noi am dat din cap.

— Toți cei de aici sunt prietenii lui Roland, a râs el.

— Nu, noi chiar suntem, a insistat Max. Pe bune, el ne-a spus să venim. Intreabă-l.

Câteva fete din jurul nostru s-au înviorat și au zis și ele, pe un ton rugător, într-o engleză stricată:

— Da, el ne-a spus și nouă să venim! Și noi suntem prietene cu el!

Cheliosul a slobozit un alt hohot de râs răsunător.

— Vedeți? Toți cei de aici sunt prieteni cu Roland. Și toți cei de aici stau în spatele acestei bariere.

Apoi și-a lăsat brusc ochelarii pe nas, ca și cum ar fi dat de înțeles că discuția se încheiase.

Max și-a scos telefonul și a făcut un selfie cu noi trei. Apoi i l-a dat cheliosului.

— Te rog, amice... arată-i doar lui Roland poza asta și spune-i că suntem afară. Vezi ce spune, pe bune.

Cheliosul a oftat.

— Promiteți să vă luați tălpășița și să nu vă mai întoarceți, dacă fac asta?

— Da, jurăm cu mâna pe inimă, a zâmbit Max.

Tipul a luat telefonul și a intrat greoi în rulotă. Câteva secunde mai târziu, s-a întors, oarecum încurcat. S-a uitat la noi o clipă, după care a ridicat din umeri, i-a înapoiat lui Max telefonul și a ridicat bariera de plastic ca să ne putem strecura, triumfători, pe sub ea.

Am deschis ușa rulotei și l-am găsit pe Roland trântit pe o canapea roșie și morocănos, în jacheta sa ponosită de piele, cu o pereche de ochelari de soare imenși ridicați în părul său pieptănat într-o parte. Era certat de o americană micuță, dar cu gură mare și niște codițe lungi și blonde.

— Nu-mi pasă că nu vrei s-o faci, domnule! Ai s-o faci! a strigat ea. Dacă-ți închipui că anulez o conferință de presă în ultimul moment, eu zic să te gândești mai bine! Cât despre tine și Hayley Kwarseany, din punctul de vedere al presei, voi sunteți doar un subiect! Si cu asta basta! a răsucit violent pe-un călcâi și a dat cu ochii de noi trei, expresia ei furioasă devenind instantaneu și mai furioasă.

— Si băieții ăștia cine naiba mai sunt? a întrebat ea, uitându-se printre gene la mine și apoi iarăși la Roland. Sunteți rude sau ceva?

— E în regulă, a murmurat Roland. Sunt prietenii mei englezi.

Femeia ne-a măsurat din ochi cu precauție.

— Bine, mă rog, nu contează. Trebuie să plece de aici cât mai repede

posibil, Roland. Conferința de presă începe în treizeci de minute.

A trecut ca o vijelie pe lângă noi și a deschis ușa, trântind-o de perete. Când să iasă, s-a întors și s-a uitat urât la Roland.

— Și să nu te gândești să fugi din rulota asta, amice. Nu uita că pot să te văd pe fereastră.

Cu acestea, a trântit ușa atât de tare, încât s-a zguduit întreaga rulotă.

— Pare de treabă, a zis Toddy.

Roland a râs.

— Mă bucur să vă revăd, a spus el, ridicându-se și oftând. Cooper este supărată pentru că nu mai vreau să țin conferința de presă. Mi s-a făcut lehamite să fiu o marionetă care face întotdeauna ce i se spune, știți? Acum ei încearcă să mă vâre într-un „romanțishow” cu o cântăreață americană pe care n-am văzut-o în viața mea.

S-a oprit.

— „Romanțishow” – asta-i cuvântul corect?

— Mă rog, nu este de fapt un cuvânt, s-a încruntat Toddy. Dar, da, cred că este termenul potrivit.

— Oricum, n-avem prea mult timp, a zis Roland. Ați vorbit cu Mouse pentru mine?

Max și-a dres glasul, cu nervozitate, și s-a uitat la mine.

— Ăă... da, am început. Am vorbit eu cu ea, Roland.

— Si?

— Păi, ea... ăă... ei bine, este cam dificil.

M-am încruntat, pentru a arăta cât de dificil era.

El s-a uitat la mine fără să clipească, cu o expresie impenetrabilă.

— Ce?

Părea nerăbdător.

— Ea... ăă... pur și simplu nu cred că era interesată, asta-i tot.

M-a privit în tăcere câteva secunde.

— Poate nu a înțeles ce i-ai zis. I-ai spus că o plac?

Nu tocmai, am gândit eu, dar am zis:

— Da.

— Și îmi spui că nu era interesată?

Am clătinat din cap.

— De mine?

Am dat din cap.

A clipit repede de câteva ori, ca și cum ar fi încercat din greu să priceapă, dar pur și simplu nu putea. A clătinat din cap. Nu arăta trist, nici măcar enervat. Doar complet, complet nedumerit.

— Dar eu sunt... Roland, a zis el, sec.

— Da, știm, a zis Max.

— Pur și simplu... în mod normal nu mi se întâmplă așa ceva cu fetele, a spus Roland, examinându-și mâinile, ca și cum ar fi verificat că nu începuse să dispară. Poate că s-a întrerupt transmisia? Poate că nu mai am... imagine?

A făcut un pas într-o parte, în fața unei oglinzi în care se putea vedea din cap până-n picioare, și s-a zgâit la reflexia lui.

— Nu, a zis el, după o secundă. Imaginea mea e în continuare clară.

S-a întors spre mine.

— Trebuie să fi făcut tu ceva greșit, Jack. Ea trebuie să te fi înțeles greșit.

A lăsat să-i iasă zgomotos aerul din piept, frustrat.

— Ar fi trebuit să încerc eu însumi!

— Păi, și de ce n-o faci? a spus Max, uitându-se pe fereastră.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că e afară, acum.

Ne-am bulucit claie peste grămadă lângă el, la fereastră. Acolo, la marginea mulțimii ce nu contenea să crească, se aflau Mouse, Connie și Keira.

Roland s-a apucat brusc să străbată cu pași mari rulota, de la un capăt la celălalt, agitat.

— Asta este! Mă duc să vorbesc cu ea!

— Dar nu ți-a spus doamna ta nebună că n-ai voie să părăsești rulota? a spus Toddy. Și nu o să fii asaltat, de asemenea, cum ar fi, de fete sonate, în clipa în clipa în care o să apari acolo?

Roland a oftat și s-a prăbușit înapoi pe canapea, învins.

— E adevărat.

Toddy a dat din cap spre mine și a zâmbit.

— Ai putea să apelezi la dublura ta de aici, să te înlocuiască.

Max a râs, dar Roland s-a uitat dintr-odată la mine cu o intensitate înspăimântătoare. S-a ridicat și s-a apropiat.

— Jack... Da... i face asta pentru mine?

Am clipit.

— Ce? Doar nu vorbești serios?

Se apucase iarăși să măsoare rulota cu pasul, mai agitat ca niciodată.

— Da! Tu trebuie doar să stai aici, astfel încât Cooper să nu creadă că am dispărut. Eu o să pot ieși să stau de vorbă cu Mouse și o să mă întorc în cel mult zece minute.

— Dar nici măcar nu semăn atât de mult cu tine! am exclamat eu, râzând. Cum rămâne cu ochii noștri? Sunt complet diferiți.

Și-a scos impozanții ochelari de soare din păr și mi i-a așezat pe nas.

Întreaga lume a căpătat culoarea cafelei și Toddy a fluierat.

— Este adevărat - cu excepția ochilor, chiar ești o sosie perfectă.

— Perfect! a exclamat Roland, radios.

A ridicat mâna și a început să-mi dea părul într-o parte.

— Hei! am protestat, dându-i peste mână, dar el nu s-a lăsat.

— Doar pentru a face asemănarea un pic mai convingătoare. Te rog, Jack.

M-am uitat la Max și Toddy, în timp ce Roland continua să-mi dea părul într-o parte.

— Ar fi o farsă pe cinste, a rânjit Max. Și e vorba doar de zece minute.

M-am uitat la Roland și spasmul vinovat al stomacului meu mi-a amintit că într-adevăr îi eram dator.

— În regulă, am spus. Dar ar fi bine să te miști repede.

— Excelent! a zis el, trăgând cu ochiul pe fereastră pentru a o vedea pe Cooper împărțind niște ordine, pe ton răstit, unor femei care păreau speriate. Atunci hai s-o facem, repede!

I-am dat hanoracul meu, iar el mi-a dat jacheta lui neagră din piele. Și-a pus gluga albastră pe cap și a luat o altă pereche de ochelari de soare de pe unul dintre rafturi.

— Ar fi mai bine ca voi doi să veniți cu mine, le-a spus lui Max și lui Toddy. Doar să creadă Cooper că plecați toți trei.

— Asta e o nebunie, a zis Max, clătînând din cap. O nebunie genială, dar tot nebunie.

— Venim repede, a spus Roland.

Toddy mi-a făcut un semn încurajator, după care cei trei au

Am rămas acolo, singur în rulotă, inima răpăindu-mi pe sub jacheta din piele neagră a lui Roland, întrebându-mă în ce mă băgasem. Am încercat să-mi

imaginez ce ar putea să-i spună Roland lui Mouse. Dacă avea să-si dea seama cineva că era de fapt el? Dar, în principal, mă rugam ca el să se întoarcă cât mai curând posibil.

Apoi, după ceea ce mie mi s-a părut că fuseseră douăzeci de ani, ușa s-a deschis, în cele din urmă.

Dar nu era Roland. Nu erau nici măcar Max sau Toddy.

— Bine, schimbare de plan, amice, a spus Cooper, făcându-mi semne frenetice spre ușă. Conferința de presă începe acum.

— Keira, nu sunt atât de grea. Intră în pielea unui ogre. Fii un ogre, a zis Connie.

— Încearcă să te încordezi. Ca și cum ți-ai încorda mușchii abdominali, am sfatuit-o eu.

— Eu n-am niciun mușchi în abdomen. De ce nu o cari tu?

Keira a scos un geamăt precum Marge Simpson și s-a clătinat, nesigură pe picioare. Preț de o clipă, am crezut că Connie avea să cadă iarăși grămadă în zăpadă, dar n-a căzut. Keira s-a îndreptat, încetul cu încetul, iar Connie s-a așezat mai bine, triumfătoare, pe umerii ei. Făcea cu mâna precum Regina Angliei, fără să se adreseze cuiva în mod special.

— Mă simt ca un porumbel, a zis Connie. Sau ca Google Maps. Pot să văd totul de aici, de sus.

— Poți să-l vezi pe Roland și o rulotă doldora de produse de patiserie și sandvișuri cu pâine prăjită și brânză? a întrebat Keira. Pentru că acolo am fi putut să fim acum. Mâncând creme brulee și uitându-ne cum Roland îți spune că ești drăguță.

S-a întors, puțin cam prea repede spre mine, și Connie a scos un țipăt.

Niște fete de lângă noi s-au apucat să vorbească în șoaptă și să se uite la mine, după care una dintre ele mi-a făcut, nu tocmai subtil, o fotografie cu telefonul ei. Mi-am pus gluga pe cap și mi-am plecat privirea.

— El probabil nici nu-și mai aduce aminte de mine, am spus.

Și probabil că nu-și amintea. Probabil că ieșise cu o groază de țipe de atunci, inclusiv vreo câteva modele și niște vedete pop.

— Sau probabil s-a sinucis, a zis Connie, pe cel mai firesc ton cu putință. Știi, răpus de teribila mâhnire de a nu te fi revăzut.

— Ceea ce ar fi o scuză bună pentru a nu fi aici. E vreun semn că e pe cale să se întâmple ceva? Pentru că mă plictisesc.

Connie a scrutat peisajul și a clătinat din cap.

— În continuare, doar un munte și o scenă fără Roland pe ea, a răspuns ea, oftând.

Nu eram singurele care ne pierdeam răbdarea, toată lumea era nervoasă din pricina așteptării. Scarlett și Melody se duseseră până la marginea mulțimii și se apucaseră să stea la taclale și să-și facă selfie-uri cu un grup de băieți.

— Mergi spre copacul ăla, a spus Connie. Cred că mă cheamă bagheta mea magică.

Keira s-a clătinat nesigură și s-a întors.

— Dii, căluțule! a strigat Connie.

Era prezent cam același număr de persoane ca și în ziua filmării videoclipului, dar erau mai puține admiratoare exaltate și mai mulți adulți. Fotografii și jurnaliștii așteptau și ei, ținând microfoane într-o mână și cești cu cafea în cealaltă.

În cele din urmă, am simțit că se întâmplă. M-am întors, dar Connie și Keira dispăruseră. Mulțimea se îmbulzea, oamenii încercând să ajungă cât mai în

față. Cineva s-a lipit de mine. Am remarcat degetul mare ieșind prin mâneca puloverului ponosit și pentru prima dată nu am intrat în panică, ci am simțit mai degrabă un fior de emoție. Era Jack. Am dat să vorbesc cu el despre ziua de ieri. Am deschis gura...

— Mouse, am auzit o șoaptă prin fular. Mouse. Eu sunt. Accentul era inconfundabil. Și apoi și-a coborât ochelarii pe vârful nasului, aidoma unui profesor căruia totul i se părea obositor.

Ochii lui albaștri au sclipit și a dat din cap, un zâmbet uriaș întâlnindu-l pe al meu, ca un copil răutăcios care îi trăsesese pe sfoară pe cei mari. Mulțimea creștea și se agita și am fost înghesuiți și mai tare unul în altul. Fața mea se afla acum la doar câțiva centimetri de a lui.

— Roland? Ce cauți aici? am șuierat.

Dintr-odată au răsunat urale puternice și niște țipete.

— Și dacă tu ești aici..., am continuat, arătând spre scenă. Cine e acolo?

Jack

Prin filtrul ciudat al ochelarilor de soare, care colora totul într-o nuanță cafenie, am putut vedea o mare clocotitoare de oameni. Tipi cu microfoane, fete țipând, oameni în toată regula ce păreau derutați și care era limpede că veniseră până aici doar pentru a vedea ce era cu toată această agitație. Și, chiar la marginea îndepărtată a mulțimii, se aflau Toddy și Max, cu gurile căscate și cu ochii cât cepele.

Am încercat să gândesc limpede. Să mă dumiresc într-un fel ce mi se întâmpla exact. Dar tot ceea ce puteam auzi era un șuier ciudat în țeasta mea, ca de ceainic dând în fiert. Se petrecea ceva spectaculos, colosal, incredibil de greșit. Mă aflu pe o scenă, în fața mai multor oameni decât aș fi fost în stare să număr. Și toți credeau că eu eram cea mai mare vedetă pop din Franța.

Cooper mă mânase zorită pe cele câteva trepte care duceau la scenă și un tip cu o mutră de vulpoi, pe care nu îl mai văzusem niciodată, mă înconjurase cu un braț, zâmbind către public. Eram îngrozit că ar fi putut să-și dea seama că tremuram și să se prindă că era ceva în neregulă. Adevăratul Roland cu siguranță că nu tremura în asemenea situații. Dar mutră de vulpoi s-a mulțumit să mă bată pe umăr, după care a înaintat câțiva pași și a spus ceva mulțimii, în franceză.

Majoritatea chipurilor din mulțime au fost înlocuite brusc de aparate de fotografiat, iar eu stăteam acolo, rânjind ca un idiot la flash-urile blițurilor, sperând că așa rânjea și Roland. Am aruncat o privire rapidă și disperată spre mulțime, căutând o cale de scăpare.

Apoi mutră de vulpoi mi-a întins un microfon.

Un fotograf din primul rând mi-a strigat ceva în franceză și dintr-odată s-a lăsat o tăcere mormântală. Toată lumea se uita ținută la mine. Am tras cu ochiul spre Cooper, dar ea pur și simplu mi-a făcut semnul „OK”.

Trebuie să spun ceva. Ca Roland. Gura îmi era atât de uscată, încât a durat câteva secunde să-mi dezlipesc limba. Am închis ochii strâns și am încercat cu disperare să-mi storc mintea în căutarea cuvintelor franțuzești pe care le știam. Apoi mi-am amintit.

Înainte de a mă putea opri, ele mi-au ieșit din gură, cu cel mai bun și mai apăsător accent franțuzesc de care eram în stare.

— Avez-vous ma trousse?

Tăcerea părea să se amplifice cumva. Tipul care pusese întrebarea s-a încruntat și s-a uitat în jur, la vecinii săi, care la rândul lor se încruntau și se

uitau la vecini. Am simțit că mă înroșesc și deodată am fost și mai bucuros că ridicolii ochelari de soare îmi acopereau jumătate de față.

Mulțimea murmura, părând pradă unei derute totale. Singurul lucru pe care îl puteam înțelege era repetarea ocazională a întrebării mele, Avez-vous ma trousse? Individul cu mutră de vulpoi, care părea la fel de uluit ca și toți ceilalți, a strigat:

— D'accord – encore une question pour Roland?

Și atunci un alt fotograf mi-a strigat ceva, tot în franceză.

Era ca și cum creierul meu ar fi intrat în repaus. Ca și cum eram altcineva, privind ce se întâmplă de undeva de sus, interesat numai într-o oarecare măsură să văd cum avea să se termine. Singurele lucruri pe care le puteam simți erau stomacul meu, măcinând și bolborosind, și inima care îmi bătea înfundat în piept. Am deschis gura și mi-a ieșit următoarea chestie:

— Votre grand-mère était un blaireau.

Încruntarea de pe frunțile fotografiilor s-a adâncit mai abitir, iar șoaptele lor derutate s-au auzit mai tare. Ceea ce era destul de corect, într-adevăr, din moment ce tocmai le adusesem la cunoștință că bunicile lor erau niște bursuci.

L-am văzut pe Max literalmente căzând în genunchi și dispărând din vedere și pe Toddy prăbușindu-se peste el. Apoi, am văzut-o pe Mouse. În timp ce restul lumii se uita la mine cu frunți încrețite de nedumerire, ea mă privea îngrozită, cu gura căscată. Lângă ea era adevăratul Roland, a cărui față era ascunsă de ochelarii de soare și de glugă, dar am presupus că și el avea o expresie similară, chiar dacă nu era vizibilă.

Cooper și individul cu mutră de vulpe schimbau priviri care păreau să sugereze că megastarul lor perfect își pierduse complet mințile. Un alt fotograf a strigat ceva și, în timp ce mă pregăteam să apelez la ultima armă din panoplia mea franțuzească, propoziția care se traducea prin „Perușul meu este în zona pietonală”, l-am văzut pe Roland aplecându-se și șoptindu-i ceva lui Mouse.

16

Mouse

Cooper arăta ca o bezea tuflită la marginea scenei. SUueta ei zveltă era înghițită de o uriașă haină din blană artificială, de culoare roz, iar ea se străduia cu disperare să-i atragă atenția falsului Roland. M-am uitat la adevăratul Roland de lângă mine, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla. Ochelarii lui de soare alunecaseră puțin, dând la iveală ochii lui albaștri, care se holbau complet șocați. Nimeni dintre cei din jurul nostru nu l-a băgat în seamă, toți fiind acaparați de grozăvia care se petrecea pe scenă cu falsul Roland.

— Ala de acolo... e Jack? am întrebat într-o șoaptă aproape imposibil de auzit.

Roland a dat din cap.

— De unde îl cunoști tu pe Jack?

Nu a răspuns, mulțumindu-se să înceapă să clatine îngrozit din cap, după care s-a întors și m-a privit.

— Tocmai a întrebat întreaga presă franceză „Penarul meu e la voi?”

— Ce?

Roland nu asculta; părea că vorbește mai mult cu sine decât cu mine.

— Și apoi el le-a spus că bunicile lor sunt niște bursuci.

— Bunicile cui? Pe bune, Roland, ce naiba se întâmplă?! l-am întrebat, apucându-l de braț.

Cooper i-a strigat lui Jack ceva în franceză.

— Ce spune? am șoptit, fără să-mi iau ochii de la Jack.

— Fără alte întrebări. Ii spune să coboare de pe scenă.

— Roland! a răcnit Cooper.

Jack fie n-a auzit-o, fie era incapabil să se miște. Fața îi era pe jumătate ascunsă de ochelarii de soare, dar arăta îngrozit.

— Mouse. Fă ceva, te rog, a șuiertat Roland. Lumea o să creadă că m-am apucat de droguri. Că am înnebunit!

Am început să-mi croiesc drum prin mulțime, îndreptându-mă spre mica siluetă roz a lui Cooper. Jack amuțise pe scenă. M-am oprit și i-am aruncat o privire pătrunzătoare, poruncindu-i în minte să se urnească din loc. Era limpede că și Cooper încerca să facă același lucru, agitându-se ca un mic flamingo la marginea scenei. De ce nu se mișca? Oare pentru că era în stare de șoc? Pentru că nu știa cum să-i explice lui Cooper ce se întâmpla?

M-am uitat din nou la el. Nu se clintea pentru că era speriat. Mi-am încordat tot trupul și m-am năpustit prin mulțime ca un glonț mic. În fața scenei exista o bandă despărțitoare și în spatele ei patru zdrahoni patrulau încolo și-ncoace. Am tras adânc aer în piept și am plonjat înainte, trecând pe sub bandă și spre scenă. Mulțimea a izbucnit în râs, gândindu-se în mod clar că eram o admiratoare înfocată copleșită de emoție. Am urcat scările în fugă și l-am'ânșfăcat pe Jack de mână, fără să mă opresc.

— Fugi! am strigat, trăgându-l spre scări.

Unul dintre zdrahoni era deja pe scenă, acum. Ceilalți se uitau la Cooper. Am putut auzi aparatele de fotografiat declanșându-se și oameni strigând în urma noastră, dar niciunul dintre noi nu a privit înapoi.

— Fugi! Nu te opri! am strigat.

M-am năpustit în mulțimea derutată, târându-l pe Jack după mine. Oamenii păreau să se dea la o parte pentru a ne face loc. Pentru o clipă, mâinile noastre n-au mai fost în contact. Când m-am uitat în spate, Jack își îndesa ochelarii de soare ai lui Roland în buzunarul pantalonilor. M-a luat din nou de mână și am ieșit la marginea mulțimii. Cei aflați mai în spate nu văzuseră ce se întâmplase și murmurau deruțați, dar, fără ochelari, Jack nu mai semăna cu Roland. Aproape că ne-am prăbușit pe micul dâmb dinaintea stației de teleschi. Jack și-a dat jos jacheta de piele. M-am așezat în vârful dâmbului și mi-am dat drumul să alunec la vale, iar el s-a rostogolit după mine. La baza dâmbului, ne-am ascuns după zidul stației de teleschi, gâfâind. Scăpaserăm de ei - deocamdată. Am vârat ochelarii de soare și jacheta lui Roland în rucsacul meu.

Erau destui oameni care se învârtteau pe acolo, bând ciocolată caldă și scoțându-și schiurile, nebănuind că eram niște false celebrități evadate. Ne-

am îndreptat cât am putut de repede spre teleschi, încercând să ne purtăm cât mai firesc. Ne-am așezat împreună pe linia de îmbarcare, iar telescaunul s-a legănat sub noi și ne-a ridicat în aer. Ne-am întors și ne-am uitat la furnicarul de oameni de pe munte, silueta roz a lui Cooper agitându-se sub noi.

Telescaunul a coborât agale, scârțâind, și muntele s-a deschis sub noi. Ne țineam amândoi privirile înainte, zdruncinați de cele petrecute. Apoi ne-am întors unul spre celălalt, și l-am văzut pe Jack zâmbind.

— Așadar, ce... ce s-a întâmplat de fapt acolo? am întrebat. Ce făceai? Cum de... îl cunoști pe Roland?

— Nu-l cunoșteam până acum două zile... dar, da... îl cunosc.

Nu-mi venea să cred. Ce aveau să spună Keira și Connie? Ce avea să spună toată lumea? Mi-am imaginat fața lui Lauren la aflarea veștii că fugisem cu Roland. Apoi mi-am imaginat fața ci aflând că de fapt fugisem cu Jack, iubitul ei.

— Cum adică, abia l-ai cunoscut și el ți-a cerut să te prefaci că ești el? De ce? În ce scop? Nu înțeleg.

— Mouse, sincer, habar n-aveam cum aveam să scap de acolo. Ești ca... un supererou.

— Tu ești cel cu alter ego⁵, i-am zâmbit eu.

Așa cum se uita la mine în clipa aceea, râzând nevenindu-i sil creadă, arăta mai mișto ca niciodată. Incredibil de mișto, de fapt. La drept vorbind, era mai atrăgător chiar și decât Roland. Cei câțiva pistrui care îi împodobeau nasul și ochii lui verzi-căprui care mă priveau m-ar fi făcut, în mod normal, să mă simt timidă și speriată, în schimb acum eram doar exaltată.

— Spune-mi Superman, a zis el. Numai că eu nu salvez pe nimeni, sunt un supererou cu totul inutil. Spre deosebire de tine, care într-adevăr m-ai salvat, a continuat el, prinzându-mă de mână. O sfeclisem de tot, Mouse. Ești o legendă. Ai un curaj nebunesc. Super-Mouse.

Nu mi-a dat drumul la mână și nici eu nu mi-am retras-o.

— Noroc că Super-Mouse era prin preajmă, am spus eu.

— Super-Mouse este eroul meu, a zis el.

— Cavalerul tău în armură strălucitoare, am zis, legănându-mi picioarele și făcând scaunul să se hâțâne.

Începea să se zărească punctul de debarcare. Era mult mai sus decât toate cele la care fuseserăm vreodată împreună cu Tania.

— Niciunul dintre noi nu are schiuri.

— Va trebui să sărim, a spus el.

Ne-am prins de mâini și am strigat, aruncându-ne în mica movilă de zăpadă. Am mers la marginea pârtiei și ne-am așezat.

— Ninge, am zis.

Am întins mâna și câțiva fulgi de zăpadă mi-au căzut pe mână. Jack și-a ridicat privirea spre cer. M-am simțit norocoasă.

— E ciudat că nu a nins până acum, a spus el. M-am gândit la asta mai devreme. Cum de există atâta zăpadă peste tot, dar noi n-am văzut-o căzând din cer.

— Ca și cum ar ninge doar o dată pe an, după care zăpadă rămâne pur și simplu aici. Chiar îmi place zăpada.

M-am uitat în sus la cer și am închis ochii, lăsând uriașii fulgi de zăpadă să cadă peste mine.

— Și mie, a spus el. Țsta e unul dintre motivele pentru care am vrut să vin aici. Nu mai fusesem niciodată într-un loc friguros, în tabără. Singura zăpadă pe care o văzusem era genul ăla de mizerie care devine cenușie, apoi îngheață și se topește într-o zi.

— Da, și eu la fel.

M-am scotocit în buzunar, mi-am scos fesul și l-am pus pe cap.

— Asta e fesul pe care ți l-a dat Roland?

— Nu, mă îndoiesc că Roland ar purta un fes de un azuriu pastelat cu moț. Apoi mi l-am imaginat pe Roland.

— Cu toate că...

— Exact. Glumești? Ai văzut ce poartă? Adică, are rafturi întregi de chestii mult mai țăcănite decât un fes cu moț.

— Adevărat.

Am desfăcut fermoarul rucsacului meu și ne-am uitat la jacheta din piele. Pe partea interioară avea imprimat ROLAND peste tot, de un milion de ori.

— Dar cred că, știi... probabil că managerul lui îl pune să le poarte.

Jack a pufnit.

— Asta e ceea ce vreți voi să credeți. Tu și acele catralioane de alte fete care sunt topite după el. Vreți să credeți că nu e alegerea lui, dar eu cred că ar fi purtat lucruri chiar și mai ținute decât astea dacă ar fi putut.

— De pildă, o mascotă de urs gigantic.

— Un costum de urs? a exclamat Jack, întetându-și hohotele de râs. Eu mă gândeam la pantalonii ăia ciudați, cu creștături, romburi și alte chestii. Mascotă de urs?

Era o sugestie atât de ridicolă, încât am început să râd și eu, nestăpânit. Amândoi ne-am îndoit de râs. Aproape că mi-au dat lacrimile și nu mai eram în stare să respir ca lumea.

— Pe de altă parte, dacă ar avea un costum de urs, ar putea hoinări prin jur de capul lui, a remarcat Jack, cu tristețe sinceră. Poate că ar trebui să-i sugerăm asta. Toate celebritățile ar putea s-o facă. Imaginează-ți, ai putea crede că e doar un tip ca oricare altul, costumat într-un pui de găină, dar înăuntru e Taylor Swift.

— Da, dar Roland ar trebui să fie atent. Cineva ar putea crede că e urs adevărat și l-ar împușca.

— Adevărat. Când ești o celebritate, trebuie să ai grijă să-ți alegi un costum adecvat, dar nu unul mortal.

— Tu ce-ai alege dacă ai fi o celebritate?

— Stai, tu ești o celebritate. Vreau să spun, dacă nu erai deja, când ai apărut în videoclipul lui Roland, cu siguranță ești acum, pentru că practic l-ai răpit.

— OK, atunci cred că o să aleg un costum de ornitorinc. Și tu o să ajungi mai mult ca sigur o celebritate, când vor afla că te-ai prezentat în locul lui.

Jack a clătinat din cap.

— Ei bine, în cazul ăsta, aleg un urs panda.

— Sunt pe cale de dispariție. Și se consideră că femelele ajung cu mare greutate să rămână însărcinate.

— Momentan, nu am de gând să rămân însărcinat, așa că..., a zis Jack, și amândoi am izbucnit iarăși în râs.

— Să luăm niște ciocolată caldă? am întrebat.

Se lăsa frigul și soarele era pe cale să apună. După ce am lansat propunerea, mi-am amintit că el mă invitase la o ciocolată caldă și m-am întrebat dacă se gândea și el la asta.

Ne-am îndreptat spre o colibă mică, din lemn, plină de schiori serioși și experimentați, și am comandat două ciocolate mari cu friscă și bezele.

— E un pic stânjenitor, a spus Jack. Nu am niciun ban. Jacheta mea a rămas la Toddy.

— Nicio problemă, am zis eu, zâmbind. Sunt o fată modernă.

Apoi m-am înroșit, pentru că vorbele mele sunaseră ca și cum am fi fost la o întâlnire. Tot timpul în care vorbisem nu mă gândisem la faptul că stăteam cu ochii pe el, dar brusc am devenit foarte conștientă de acest aspect. Ca și cum de fiecare dată când îl priveam i-aș fi strigat: „Te plac”.

Ne-am luat ciocolatele calde de la tejghea și ne-am dus în partea din spate a cafenelei, unde ne-am așezat.

— Îți place să schiezi? a întrebat Jack, cuprinzând cana între palme.

— Chiar îmi place, la drept vorbind. Ceea ce e ciudat, pentru că e ^opusul dansului, de fapt.

A părut un pic confuz.

— Am învățat la școala Bluecoat, după care am renunțat și m-am dus la școala de balet, de Crăciun, în clasa a șaptea.

— Uau, trebuie să iubești baletul. M-am gândit că era posibil să fii balerină.

— Zău? De ce?

— Pentru că tu stai tot timpul cu spatele foarte drept. M-am gândit că ești fie balerină, fie soldat. Dar varianta balerinei părea mult mai probabilă.

Am râs, după care el a zis:

— Dar am spus-o în cel mai bun sens. Te face să arăți de-a dreptul... frumoasă.

Și apoi, chiar dacă era ger, l-am văzut roșind ușor.

Am plecat privirea și am zâmbit în sinea mea. Dar nu voiam să fiu una dintre acele fete care încearcă să le sufle altora iubii.

Oricât de îngrozitor se purtase respectiva persoană cu mine. M-am îndepărtat puțin.

— Da, să fiu sinceră, a reprezentat toată viața mea până la... un moment dat.

— Cum, ai renunțat? m-a întrebat el.

Am știut că trebuia să-i spun adevărul. Aș fi vrut s-o fac. Părea cel mai corect, dar mă încâlcisem în propriul meu ghem de minciuni.

— Pentru la anul, am fost admisă la școala de balet din Paris.

— Oh, Dumnezeu, Mouse, asta e uimitor, a zis el, părând foarte impresionat. Mi-ar plăcea nespun de mult să fiu și eu atât de bun la ceva. Să am un talent. Super-Mouse lovește din nou.

— Nu știu dacă sunt talentată, dar îmi place să dansez.

Asta, cel puțin, era adevărat.

— Arată-mi o mișcare, atunci, a spus Jack. O singură mișcare. Pe care să o pot face la petreceri, știi tu... să-i impresionez pe Max și Toddy.

— Baletul nu este așa. Nu te prea ajută să faci impresie într-un club.

— Arată-mi doar o singură chestie.

— OK, dar nu dansez decât dacă o faci și tu.

M-am sculat în picioare și i-am oferit mâna pentru a-l ajuta să se ridice.

Stăteam amândoi în picioare, față în față. Mi-am lipit călcâiele bocancilor înzăpeziți, cu vârfurile în lateral.

— Asta este prima poziție.

Mi-am adus și mâinile în prima poziție.

Jack m-a imitat și arăta ridicol. Ținea pumnii strânși în aer și picioarele îndoite în afară.

— Arăți ca un pinguin, am spus, rearanjându-i mâinile. Stai cât poți de drept, ca și cum te trage cineva în sus, spre cer.

A zâmbit.

— OK, cea de-a doua poziție.

M-am reșezat și apoi l-am reșezat și pe el.

— Așadar, crezi că am talent? m-a întrebat el.

— Da, am răspuns, în timp ce îi arătam cea de-a treia poziție.

M-a examinat cu luare-aminte și a încercat să mă imite.

— Cum se face că eu arăt ridicol, dar tu arăți nemaipomenit? a întrebat el, după care a zâmbit și și-a plecat sfios privirea în pământ.

— Faceți o petrecere dansantă? a strigat la noi băiatul care lucra în cafenea.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Da, i-a strigat Jack drept răspuns. Facem o petrecere dansantă a bocancilor înzăpeziți, a uriașelor jachete madasate și a gerului mușcător.

— Tipul a râs, s-a ascuns înapoi după tejgheaua lui cu ciocolată caldă, și o muzică stranie, electronică, a început să bubuie. Tipul s-a aplecat afară din colibă și s-a apucat să-și agite brațele prin aer.

— Petrecere dansantă! a răcnit el la noi.

Am fluturat și noi din mâini spre el, drept răspuns, după care am început amândoi să dansăm. Ninge mai puternic acum. Aproape că nu-l puteam vedea pe Jack prin ninsoare, așa că m-am lăsat luată de val și nw-am dezlănțuit. Am început să fac piruete, precum copiii, învârtindu-mă din ce în ce mai repede.

Apoi m-am prăbușit în zăpadă și Jack s-a prăbușit lângă mine. Mă înfierbântasem de la dans, sub costumul de schi, și în timp ce stăteam întinsă, fulgii de zăpadă îmi atingeau fața aprinsă, topindu-se.

Stăteam unul lângă celălalt, la câțiva centimetri distanță. Mi-am întors capul și l-am văzut uitându-se la mine. A fost cât pe-acți să-l iau iarăși de mână, dar știam că ar fi fost nebunie curată. Așa că m-am mulțumit să zâmbesc. Nu voiam să sugerez să plecăm, așa că am rămas pur și simplu acolo, uitându-mă întâi la el și apoi înălțându-mi privirile spre cer.

— A fost pentru prima dată, după foarte mult timp, când am simțit că mă distrez dansând, am spus.

— Și pentru mine a fost la fel, a zis Jack. În mod normal, dansul este una dintre fobiile mele.

— Uneori am senzația că și pentru mine e o fobie, am zis. Nu vreau să mă întorc încă.

— Nici eu, a spus el, întinzându-se și prinzând fulgi de zăpadă pe degete.

Apoi s-a ridicat.

— Mi-a venit o idee.

A mers prin zăpada scârțâitoare până la grămada de tăvi din afara cafenelei. A luat una și mi-a făcut semn. Am luat și eu una și m-am dus lângă el.

— Ai de gând să te transformi în Roland din nou? l-am întrebat.

— Nu este o schimbare magică, o transformare ca de vârcolac, a zis el, începând să se îndepărteze, cu tavă cu tot. Încearcă să te porți firesc.

— Suntem doar niște ducători de tăvi, am spus. Ne facem treaba și atâta tot.

— Acum avem nevoie de o pârție bună, a spus el, aruncând o privire spre munții incredibil de înalți.

Ne-am deplasat anevoie prin zăpadă, care se așternea în straturi proaspete

la fiecare câteva minute.

— Ce zici de locul ăsta?

Ne-am pus tăvile jos și ne-am așezat pe ele, unul lângă altul, uitându-ne în lungul pantei.

— Hai să numărăm și să pornim la trei, a zis Jack.

— OK.

— Unu... doi... trei!

Jack a început să alunece, așa că mi-am făcut și eu avânt un pic și am pornit, la rândul meu. L-am auzit pe Jack chiuind, așa că m-am apucat și eu să strig. Am mers din ce în ce mai repede, până când am ajuns în partea de jos a pantei, unde am încetinit.

— A fost grozav, a zis Jack, scuturându-și zăpada de pe pantaloni și ridicându-se în picioare. Tăvile astea sunt cu mult mai bune decât snow-boardurile.

Am urcat o altă pantă, de data asta, adâncindu-ne bocancii în zăpada proaspăt așternută. Acum ningeă atât de puternic, încât urmele noastre erau acoperite de zăpadă aproape în timp ce le faceam.

— În regulă, la trei din nou, a zis Jack.

— Unu...

Dar Jack și-a făcut vânt mai devreme și a început să alunece. A' întins mâna pentru a se opri și l-am prins de ea. Și-atunci ne-am dus amândoi la vale vrând-nevrând. Ne-am ținut de mâini până când Jack a prins o viteză prea mare și ne-am izbit unul de celălalt, la baza pantei.

— E nemaipomenit! am strigat eu peste nămeți.

Ne-am apucat să urcăm din nou, dar vântul se întetise zdravăn și părea imposibil să mai facem vreun pas. Nu puteam vedea mai departe de câțiva pași și, chiar și așa, nu zăream nimic altceva decât zăpadă.

— Ești bine? a strigat Jack.

— Da, dar poate că ar trebui să ne întoarcem și să venim mâine iar.

— OK, a răcnit el.

Chiar dacă se afla lângă mine, abia dacă îl auzeam. Ne-am întors să coborâm panta. Zăpada era foarte adâncă și părea să dureze o veșnicie să-ți scoți piciorul din omăt și să faci următorul pas.

— Pe unde e drumul de întoarcere? am întrebat.

Ne uitam amândoi înjur, dar totul devenise alb și era imposibil să distingi în ce direcție se afla cel mai apropiat telescaun.

— Cred că pe aici, a spus Jack, făcând semn într-acolo, așa că am început să mergem.

Vântul înghețat sufla cu putere și mă izbea atât de tare peste față încât mă durea, ca și cum aș fi fost pocnită la fiecare pas. Nu-mi mai puteam simți nicio parte a corpului.

Ne-am oprit și ne-am uitat iarăși în jur. Și cred că ne-am dat seama exact în același timp cât de speriați eram amândoi.

Jack

Veselia ultimei ore a fost înlocuită rapid de un sentiment de spaimă rece și neplăcută.

Am încercat să mă comport cât de cât precum tipul ăla, Bear Grylls, pe care îl urmărește mama înnebunită la televizor, el nu pare niciodată speriat - arată pur și simplu încrezător și deplin stăpân pe situație. Dar asta se întâmplă

probabil pentru că întotdeauna are o echipă de filmare cu el. Oricine poate face pe durul, atunci când e înconjurat de o droaie de oameni și de tone de echipament. Aș vrea să-l văd pe Bear pe cont propriu, într-un viscol, înarmat doar cu o tavă de ceai. Atunci să vedem cât de tare este el cu adevărat.

M-am uitat îndărăt, în partea de sus a pantei pe care veniserăm. Abia dacă îi puteam distinge capătul. Singurii oameni din jur erau cei care treceau pe deasupra noastră, în telescaun. Dar nu exista niciun semn care să ne indice unde începea și unde se sfârșea linia de telescaun.

Ninsoarea făcea totul neclar, fulgii deși încețoșându-mi vederea la fiecare pas. Frigul se răspândea rapid în mine, de la vârful degetelor de la mâini și picioare asupra întregului trup. Mouse se holba la mine, cu ochii cât cepele și cu gura și nasul vârâte sub gulerul jachetei. Mi-am dat seama că era rândul meu să vin cu o sugestie.

— Ăă... Poate ar trebui să continuăm să coborâm? am spus. Vreau să zic... la vale e cu siguranță drumul cel bun când te afli pe un munte, nu-i așa?

— Bănuiesc..., a răspuns ea, fără prea multă convingere. Ăsta e un fel de regulă sau cam așa ceva?

— Da, așa cred, am mințit, strângându-mi brațele pe lângă corp, căci începuse să-mi fie foarte frig. Aș putea căpăta înapoi jacheta lui Roland? Nu încerc să arăt a superstar sau mai știu eu ce. Pur și simplu am înghețat.

Ea mi-a dat-o, zâmbind, dar fără urmă de amuzament în spatele zâmbetului.

— Ce crezi că ar trebui să facem? m-a întrebat.

Nu aveam absolut nicio idee. Ne-am apucat să coborâm, fiecare pas fiind mai dificil decât cel anterior, pe măsură ce stratul de zăpadă devenea tot mai gros. Puteam simți zăpada topită în bocancul drept.

— Cu siguranță am mai văzut copacul ăla, a zis Mouse, după câteva minute.

— Ar putea fi orice copac.

— Nu, e îndoit și contorsionat tot, precum Salcia Biciuitoare din Harry Potter. Îmi amintesc că l-am mai văzut înainte.

— Așadar, metoda ta de orientare se bazează pe copaci imaginari?

Ea nici măcar nu a zâmbit de formă. Ceea ce era destul de logic, deoarece situația era departe de a fi amuzantă.

— Jack, vorbesc serios. Cred că pur și simplu nu facem decât să mergem în cerc. Măcar coborâm vreun pic?

Era greu de spus, când ningeă atât de des. Abia puteam vedea la trei metri în față.

— Nu sunt sigur, am răcnit prin vânt. E posibil să ne deplasăm în lateral.

Îmi clănțaneau dinții de frig. Nu voiam ca Mouse să afle cât de speriat eram. Ne petrecuserăm cea mai mare parte a după-amiezii încercând să ne pierdem urma, iar acum nu-mi doream decât să fim găsiți.

Se întuneca tot mai mult și uriașele reflectoare albe de deasupra noastră au început să pâlpâie. Câteva s-au aprins, desenând pe sol umbre lungi ca pânzele de păianjen copacilor. Dar majoritatea n-au făcut altceva decât să sfârșească jalnic și să se stingă la loc.

Am ridicat privirea și imediat am simțit un alt nod de spaimă în gât. Teleschiurile se opriseră. Acum nu mai era nimeni în ele și spânzurau sinistru în văzduh, scârțâind în ninsoarea învârtăjită. Nici măcar nu puteam să le urmărim la vale în siguranță; cablul se întindea peste două pante, scaunele fiind suspendate deasupra unei râpe care trebuie să fi avut vreo cincizeci de metri adâncime.

— Jack, crezi că am dat de belea? a strigat ea.

— Ce vrei să spui, te referi cumva la profesorii noștri?

— Nu, mă refer la mai mult decât atât, a răspuns ea, mușcându-și buza. Adică... am dat cu adevărat de belea?

A încercat să vină spre mine, dar s-a împiedicat și s-a prăvălit în zăpada adâncă. M-am grăbit să o ajut să se ridice și am simțit-o tremurând chiar și prin jacheta groasă de schi.

— Trebuie să continuăm să mergem, am spus. O să fie bine.

Am continuat să mergem. N-aveam nicio idee unde sau măcar în ce direcție. Pur și simplu mi se părea mai bine să ne mișcăm decât să rămânem locului și să ne gândim în ce situație îngrozitoare ne aflăm.

Cu coada ochiului am zărit o formă întunecată și rotundă la marginea pantei.

— Ce-i aia? am spus, arătând într-acolo.

Mouse și-a mijit ochii printre fulgii de zăpadă.

— O, Doamne... să fie? Stai. Cred...

A pornit spre forma cu pricina.

— Știu unde suntem!

— Așteaptă!

M-am grăbit să mă duc după ea.

Acum zăpada era mai înaltă decât bocancii, intrând în ei. Nu-mi mai simțeam picioarele.

— Da! a strigat Mouse, întorcându-se radioasă spre mine. Am fost ieri aici - asta este igluul pe care l-am construit noi.

Forma neclară era într-adevăr un iglu șubred, care nu arăta prea stabil. Era cam de mărimea unui cort de două persoane, iar intrarea era pe jumătate blocată de zăpadă. Mouse s-a lăsat în genunchi în fața intrării.

— Hai înăuntru și să așteptăm până se oprește ninsoarea. O să fie mai cald.

— Cum să fie mai cald? Este făcut din gheață!

— Ai încredere în mine!

S-a apucat să sape în zăpada troienită în jurul intrării. M-am lăsat în jos și am ajutat-o. Stăteam în genunchi, tremurând și scormonind. În scurt timp, am dat la o parte suficientă zăpadă pentru ca Mouse să se poată târî înăuntru. Am urmat-o și am intrat în acea stranie cavernă cu ecou. Blocurile de gheață ne colorau într-o nuanță sticloasă, albastru-deschis. Vântul se auzea estompat. Chiar era mai cald înăuntru.

— Dacă o să scăpăm cu viață din asta, o să caut pe Google „De ce este cald într-un iglu?”, am spus eu.

— Cel puțin avem un adăpost. Care sunt celelalte lucruri pe care ar trebui să le faci într-o furtună de zăpadă?

M-am gândit puțin.

— Cred că ar trebui să iei în brațe pe cineva, pentru căldura corpului și dintr-astea.

Mouse a zâmbit cu stînghereală și și-a plecat privirea. Mi-am simțit imediat obrazii înfierbântându-se. Era un pont bun pentru următoarea serie a lui Bear Grylls: dacă îți faci vreodată griji în legătură cu posibilitatea de a muri înghețat în Alpi, nu trebuie decât să-i spui ceva incredibil de jenant unei fete pe care o placi. Fața ți se va încinge cât ai bate din palme.

— Nu trebuie să facem asta, evident, am zis.

— Sigur, a zâmbit ea. Nu cred că situația a ajuns într-atât de disperată, a continuat ea, după care a tresărit. Nu că ar trebui să fie disperată, pentru că noi să... am vrut să spun doar că...

A clătinat din cap.

— Oh, scuze. Știi ce vreau să spun.

Am dat din cap, dar nu aveam nicio idee. Mi-ar plăcea ca fetele să fie un pic, doar un piculeț mai ușor de înțeles. M-am uitat în jur și am văzut o sumedenie de nume scrijelite în blocurile de gheață.

— Ce-i cu toate numele astea?

A părut să chibzuiască atent răspunsul.

— Aă... păi, câteva fete s-au gândit că ar fi amuzant să scrie numele persoanelor pe care le plac. Atâta tot.

— A, înțeleg.

S-a lăsat tăcerea în timp ce ascultam cum vântul șuiera în fața intrării. Cu un tupeu venit de nu știu unde, am întrebat-o:

— Tu ai scris vreunul?

Altă tăcere.

— Nu. Nu toată lumea a făcut-o.

Am zărit „ROLAND”, scrijelit cu majuscule de dimensiuni mari, lângă intrare. Poate îl scrisese Mouse. Dintr-odată mi-am amintit cum intraserăm amândoi în acest bucluc – pentru că Roland dorise să stea de vorbă cu ea. Și el o plăcea. O plăcea îndeajuns de mult încât să-și riște practic întreaga carieră, furișându-se într-o mulțime pentru a o găsi. Cum aș fi putut să concurez cu asta?

— Nu este surprinzător faptul că cineva a scris numele lui Roland, am spus liniștit. Toată lumea pare să-l iubească. Doar dacă nu e vorba de un alt Roland.

— Nu există decât un singur Roland, a râs Mouse.

Apoi a făcut un semn din cap spre jacheta mea.

— Mă rog, doi, de fapt.

A întors din nou capul spre un loc de pe tavan. I-am urmărit privirea și am văzut că, în învâlmășeala de nume de băieți de acolo, cineva scrisese, foarte frumos și atent, în centru, JACK”.

Am simțit o furnicătură în piept. Putea să fi fost scris de oricine, referindu-se la oricare Jack din lume, dar faptul că o văzuse fixându-l cu privirea în acel mod m-a făcut să mă simt ciudat de bine.

— Cred că o să poți deveni o admiratoare a lui Roland în toată puterea cuvântului, când o să stai la Paris, am spus. O să poți să intri în clubul admiratoarelor și toate celelalte.

S-a uitat la mine și chipul i s-a înnegurat brusc.

— Chestia e, Jack... școala din Paris...

A răsuflat prelung. „

— Nu mă duc acolo, de fapt. Am mințit.

A urmat o pauză.

— Oh. Păi, n-are nimic, am spus.

O altă pauză.

— Așadar, unde te duci?

Și-a privit absentă bocancii din picioarele întinse înaintea ei.

— Nu mă duc nicăieri. Acum m-am întors definitiv la Bluecoats. Am fost exmatriculată de la fosta mea școală de balet. Nu f am fost destul de bună. Cred că am vrut doar să... pretind că nu s-a întâmplat.

Am păstrat tăcerea. Puteam simți că dorea să vorbească în continuare.

— Cred că... Mama s-a gândit că mi-ar prinde bine să vin în tabăra asta. Ca și cum dansatul și schiatul ar fi cam același lucru și eu puteam pur și simplu să mă apuc de schi. Sau, în cazul în care n-aș schia, atunci aș putea înlocui dansul cu, nu știu, tenisul, șahul sau orice altceva. Dar ceea ce mă roade cel mai tare este că și pe ea a descumpănit-o.

— Ce vrei să spui?

— Mi-a înrămat prima pereche de cipici de balet și a pus-o în bucătărie. Și atunci când urci scările spre etaj vezi o mulțime de fotografii cu mine dansând. În partea de jos, sunt eu într-un tutu pe când aveam trei ani și, când ajungi în partea de sus, e doar un perete gol. Știu ce voia să pună acolo. Pe mine dansând la Opera Regală. Fiica ei, balerina. Și acum nu știe dacă să le dea jos pe toate sau să lase gol peretele ăla, pentru a ne aduce aminte că n-o să se întâmple asta.

Respira sacadat, furioasă.

— Ce-ai vrea să facă? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Nu știu, a răspuns pe un ton care nu părea mânios, ci doar trist. Pur și simplu încă îmi doresc să se întâmple. Din tot sufletul.

— Există vreo șansă să se mai poată face ceva?

Ea a clătinat din cap și a deschis gura să spună ceva, dar a renunțat. În schimb, a izbucnit în plâns.

La început, a plâns molcom și înfundat, de parcă nici nu și-ar fi dat seama ce facea. M-am așezat lângă ea, clipind, paralizat de panică. Primul meu gând a fost: Dacă acum dă cineva peste noi? Scena n-ar fi arătat prea grozav. Eu și o fată plângând, singuri într-un iglu.

M-am dat mai aproape de ea și i-am pus mâna pe umăr. Puteam să-i simt întreg trupul tremurând. Îmi doream atât de mult să o îmbrățișez, dar știam că n-o să am în veci atâta curaj. Însă voiam ca ea să nu se mai simtă astfel. Voiam să scot cumva tristetea din ea.

Ea n-a părut să remarce mâna mea. A oftat doar prelung și greoi și a spus:

— Cel mai rău lucru este că simt că nu mai aparțin nici propriei mele case. E drept că nu am mai locuit acolo de doi ani. E ca și cum aș fi un musafir.

Am strâns-o un pic mai tare de umăr. Fără să se uite la mine, și-a pus mâna peste a mea.

— Trebuie să-ți fie dor de prietenele tale, am spus.

Ea a încuviințat.

— Am stat în cameră vreme de mai bine de doi ani cu aceleași fete și acum mă gândesc că și ele probabil se simt aiurea. Stânjenite că a trebuit să plec. Există obiceiul ca, în ajun de Crăciun, toată lumea să primească un costum mulat de o culoare nouă, care indica noul nivel la care avansase fiecare în cadrul scolii. Și y y eu pur și simplu nu am primit unul. Iar colegele mele de cameră le-au ascuns pe ale lor, ca să nu le văd eu. Și știam că ar fi vrut să înceapă să danseze îmbrăcate în ele, dar nu puteau, până nu plecam eu.

A urmat un alt moment dî tăcere, în care i-am simțit umărul tremurând.

— Din cauza asta am spus treaba aia cu Parisul. Am mut să mă prefac, presupun. Să mă prefac că sunt încă bună la dansat.

— Ce tot spui? am protestat. Ești bună la dansat! Te-am văzut cu ochii mei azi, Super-Mouse. Ai fost uimitoare. Și asta în clăpări de schi și îmbrăcată cu o jachetă incomodă. Așa că nu pot decât să-mi imaginez cât de minunată ai fi într-un costum mulat și cu cipiceii ăia ascuțiți.

Încruntarea a început să i se topească într-o oarecare măsură și și-a ridicat privirea spre mine.

— În plus, ai pornit o petrecere dansantă în mijlocul unei părții de schi! Pun pariu că nimeni, în istoria școlilor de balet, nu a mai făcut vreodată așa ceva. Așadar, cui îi pasă despre ce crede altcineva? Nimeni nu te poate opri să dansezi, dacă asta te face fericită.

A râs și și-a dat părul lung pe după urechi. Nu-i mai curgeau lacrimile. Acum ochii îi sclipeau și îmi zâmbea. Arăta fenomenal.

— Da, cred că ai dreptate, a încuviințat ea. Mulțumesc, Jack.

— Crede-mă, n-ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Ești foarte bună la ceea ce iubești. Gândește-te la mine... s-ar cuveni să fiu solistul trupei noastre, dar sunt total inutil. Acum câteva săptămâni, trebuia să cântăm la noi la școală, cu ocazia Noptii Trupelor, și eu m-am blocat complet din cauza tracului. Cum să cânt într-o formație, când nu sunt în stare nici să urc pe scenă în fața publicului?

A pufnit în râs și și-a șters ochii.

— Ei bine... tocmai ai făcut-o, într-un fel. Adică te-ai aflat dinaintea aproape tuturor ziariștilor și a admiratoarelor țicnite din Franța.

Am râs.

— Da, dar pretinzând că eram altcineva.

— Păi, poate că asta-i soluția, a ridicat ea din umeri. Când te afli pe scenă cu trupa ta, pur și simplu... prefă-te că ești altcineva. În acest fel, toate grijile, temerile și alte chestii de-ale tale nu mai contează. Pentru că nu ești tu.

M-am gândit la asta. Nu era o idee rea. Mouse a continuat:

— Prefa-te că ești Roland, dacă asta ajută. Doar gândește-te: Nu sunt eu, sunt Roland... Ce ar face Roland?

Știam exact ce ar face Roland în această situație. Ceea ce voiam să fac și eu, de fapt.

Mouse se uita la mine, un mic zâmbet înflorindu-i în partea dreaptă a gurii. Genele ei erau încă umede de lacrimi, ceea ce le facea să pară mai lungi și mai întunecate, în timp ce fluturau în jurul ochilor ei mari, cenușii.

Aproape fără să mă gândesc, mi-am îngropat adânc în zăpadă toate grijile și temerile mele și m-am aplecat să o sărut.

17

Mouse

Oare facea ceea ce credeam eu că face? Am închis ochii. Mă simțeam ca și cum aș fi devenit una cu bătăile inimii mele, pentru că se auzeau atât de tare. Tremuratul meu de frig se transformase în tremur nervos. Urma să se întâmple.

Și apoi am auzit amândoi zgomotul.

Estompat și îndepărtat, dar cu siguranță prezent. Vaietul unei sirene.

Jack s-a tras puțin înapoi și ne-am uitat amândoi spre intrarea în iglu. Ninsese și mai mult de când ne croiserăm drum înăuntru, așa că, pentru a ne croi drum afară, trebuia să săpăm și mai vârtos ca prima oară.

— Cred că trebuie să ieșim, am spus. Dacă trec pe lângă noi înainte să ajungem afară?

Ne-am. Apucat să scurmăm în zăpadă, grăbiți. Eu am ieșit prima, i-am întins

mâna lui Jack și am tras din toate puterile ca să-l ajut să iasă. Picioarele mele erau atât de înghețate, încât mă dureau. Simțeam înțepături ascuțite și o durere intensă, provocate de faptul că stătusem în frig atât de mult timp. Era întuneric beznă, cu tot fundalul de un alb strălucitor. Și ninge în continuare, dar mai blând, ca într-o ilustrată cu zăpadă de Crăciun.

Tipătul sirenei era aproape asurzitor acum. Un proiector a dansat pe deasupra mea preț de o secundă și a dispărut, înainte de a reveni și a se fixa asupra noastră. Era plasat pe un uriaș plug de zăpadă de culoare roșie. Plugul a avansat prin zăpadă aidoma unui tanc și s-a oprit. Un bărbat și o femeie în uniformă au coborât și au venit în fugă la noi.

— Sunteți Matilda și Jack? a întrebat femeia, iar eu am dat din cap. Mai era cineva cu voi? a mai întrebat ea, iar noi am clătinat amândoi din capete.

În doi timpi și trei mișcări, am fost înveliți în niște uriașe păături termoizolante și instalați în partea din spate a plugului. Interiorul era exact ca de ambulanță.

Femeia mi-a luat temperatura și mi-a pus o mulțime de întrebări despre cum mă simțeam. După ce ne-am dat seama că eram salvați și OK, am fost cuprinsă de o groază teribilă, nemăsurată, pentru problemele pe care urma să le avem la întoarcere. M-am întrebat dacă aveam să fiu exmatriculată. Fugisem. Amândoi fugiserăm. Probabil că era într-adevăr foarte, foarte rău. Îmi era clar că și Jack se gândea la aceleași lucru. Dădea din cap și respira adânc. Paramedicul l-a consultat și apoi i-a făcut semn colegii sale.

— Sunteți amândoi foarte norocoși, a zis el, aproape supărat, ca și cum noi am fi vrut să se întâmple totul, obligându-l pe el să lipsească de la fursecuri și ceai sau alte chestii de genul ăsta.

Nu eram sigură că voiam să cobor de pe munte și să mă confrunt cu domnișoara Mardle.

M-am întrebat dacă Lauren știa că fugisem cu Roland. Sau poate Roland le spusese deja tuturor că, de fapt, fugisem cu Jack. El se înfașurase foarte strâns în pătura termoizolantă; trebuie să-i fi fost și mai frig decât mie. M-am întrebat dacă se gândea la Lauren. Oare se gândea la ea în modul în care mă gândeam eu la el? Vreau să cred că sunt genul de persoană care nu l-ar fi sărutat.

Care s-ar fi ferit, teatral, și ar fi spus că așa ceva nu era posibil, din moment ce el era combinat cu altcineva. Dar l-aș fi sărutat, știu că aș fi făcut-o. Fusesem speriată, dar îmi dorisem s-o fac. M-am întrebat câte fete sărutase Jack, iar apoi mi-am dat seama că mă holbam la el de o groază de vreme și mi-am plecat privirea.

— Crezi că o să-i sune pe părinții noștri? a întrebat. El.

— Nu știu. Cât timp am fost dați dispăruți?

Jack a ridicat din umeri.

— Adică, suntem bine, așadar de fapt nu s-a întâmplat nimic rău.

— Știu, dar profesorii nu văd niciodată lucrurile așa. Ei se concentrează întotdeauna mai cu seamă pe ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Sunt obsedați de chestia asta. De scenariile ce-ar-fi-fost-dacă.

Sinceră să fiu, eu însămi eram un pic obsedată de scenariile ce-ar-fi-fost-dacă.

Am coborât amândoi din plug fără grabă, știind ce avea să urmeze. Dar asta-i chestia cu intratul în necaz. Niciodată nu se întâmplă atunci când te aștepti, ci întotdeauna atunci când ai impresia că totul merge strună.

Domnișoara Mardle și profesorul lui Jack așteptau împreună, una lângă altul, ca un cuplu de părinți. Dar apoi, ca o mamă, domnișoara Mardle m-a

îmbrățișat și mi-am dat seama că era ușurată. Presupun că, dacă am fi murit amândoi, nu i-ar fi picat tocmai bine.

Au vorbit cu paramedicii și au luat niște formulare, după care ne-am întors pe jos la hotel, purtând în continuare acele păături ridicole.

Cu puțin înainte de a ajunge la intrare, Jack a rămas un pic în urmă.

— Ești în regulă?

Am încuviințat.

— Chiar mă simt mult mai bine, de fapt. Pentru că am vorbit cu cineva.

Era adevărat. Nu mă simțeam jenată pentru că plânsesem în fața lui.

Cumva, în compania lui, totul fusese bine.

— Atunci, vino și caută-mă, dacă mai vrei să vorbești, a spus el.

Când am intrat în recepția hotelului, am devenit încordată de emoții.

Lauren putea fi oriunde. Putea să se ivească de oriunde și să mă vadă cu Jack, în orice moment. M-am întrebat dacă se gândea și el la același lucru. Dacă era îngrijorat că l-ar fi putut vedea iubita lui. Femeia de la recepție și-a bătut colega pe umăr și amândouă s-au uitat la mine, șoptindu-și ceva. Mi-am plecat privirea.

— Vezi, Super-Mouse, răpitoarea de vedete a ajuns acum chiar și mai celebră, mi-a șoptit Jack.

— Nu știu dacă vreau să fiu celebră ca dezechilibrată mintal, am spus, iar apoi ne-am îmbrățișat de la revedere.

Ca niște prieteni adevărați, care se văd tot timpul.

La hotel, toată lumea voia să știe ce se întâmplase cu Roland. El; mi ceruse să fug? Avea cumva o cădere psihică? Ne sărutaserăm? Eram un cuplu? Jack avea dreptate: devenisem o mică celebritate. Dar tocmai fiindcă devenisem una, mi-am dat seama cât de puțin mi se potrivea acest rol. Aparent, toată lumea era agitată și vorbea despre asta, dar exista și un curent subteran. Ca și cum ar fi crezut că mă întorsesem la Bluecoats hotărâtă să fiu în centrul atenției. Voiam să răstorn impresia asta, dar nu știam cum.

Am încercat să minimalizez tot ceea ce se petrecuse. Am aburit pe toată lumea cu o poveste despre cum fugisem împreună cu Roland, iar el fusese recuperat de echipa lui, zece minute mai târziu. Dar, după aceea, pe drumul în oraș, le-am spus lui Connie și Keira tot adevărul. Despre iglu, despre felul în care Jack se dăduse drept Roland și toate celelalte. Totul cu excepția sărutului ratat, pentru că, pe lângă revelația faptului că se uitaseră pe scenă la Băiatul cu Hamsterul din Șifonier, și nu la Roland, sărutul nu mai părea așa o chestie importantă.

Restaurantul era absolut demential. Era ornamentat ca o turtă dulce uriașă, cu bombonele și glazură. Înăuntru, era plin de jucării din lemn și uriașe inimi din turtă dulce, iar toți chelnerii și chelnerițele purtau costume tradiționale din Alpi. Un bărbat cânta la acordeon și un perete era acoperit de sus până jos cu ceasuri cu cuc.

— E vesel, a spus Connie, legănându-se în ritmul muzicii.

Ne-am așezat la mese lungi de lemn și ne-au fost aduse platouri cu cârnați. Un ceas cu cuc gigantic și multicolor a început să cânte, după care un tip costumat în elan a ieșit și s-a apucat să danseze.

Tocmai când aveam senzația că atenția nu mai era îndreptată asupra mea, chelnerița m-a rugat să o las să facă o poză împreună cu mine purtând fesul de la Roland. Și atunci m-a remarcat elanul dansator și mi-a întins mâna sa lui de elan pentru a mă ridica și a dansa cu el. O puteam vedea pe Lauren, cu câije și toate celelalte, privindu-mă îmbufnată din celălalt capăt al mesei. Clătinasem din cap a refuz, încercând să-l fac pe elan să-mi dea pace, dar

chipul lui Lauren și amintirea întâlnirii noastre de pe terenul de joacă, atunci când îmi pierise de tot graiul, mi-au dat un imbold. M-am ridicat. Elanul a ovaționat, acordeonistul s-a apropiat și m-am apucat să dansez cu elanul.

— Mouse și elanul! a strigat Connie, făcând o fotografie.

Cu cât mai multă lume mă întreba despre Roland, cu atât mai posacă și mai retrasă devenea Lauren. La un moment dat, până și Scarlett și Melody au plecat de lângă ea pentru a veni să audă despre cum era el de aproape.

După cină, ne-am întors la hotel și ne-am vârat în pijamale.

— Așadar, pe care l-ai alege, dacă ar fi să alegi pe unul dintre ei? m-a întrebat Keira.

— Dacă ar trebuit să te căsătorești cu Roland sau Jack, mâine, sau, altminteri, ai fi împușcată, pe cine ai alege? a precizat Connie, hrănindu-l cu blândețe pe Domnul Jambon cu un morcov, pe patul ei.

— Sau dacă ar trebui să-l împuști pe unul dintre ei mâine, pe care l-ai împușca? a spus Keira, cu picioarele încrucișate, împletindu-și părul.

M-am urcat în patul de sus și am început să-mi legăn picioarele în aer.

— Jack. L-aș alege pe Jack.

— Să-l împuști sau să te căsătorești? s-a încruntat Connie.

— Să mă căsătoresc, evident, am râs eu.

— Deci l-ai împușca pe Rulând? a întrebat Keira.

— Nu l-aș împușca pe niciunul dintre ei. De unde și până unde obsesia asta cu împușcatul? Oricum, fetelor, trebuie să vă spun ceva. Când eu și Jack eram în iglu... Nu sunt tocmai sigură. Nu e ca și cum aș avea experiență în chestiile astea, dar cred... că Jack avea de gând să mă sărute.

— Și? a sărit Connie. De ce n-a făcut-o?

— Pentru că îi e devotat trup și suflet iubitei sale malefice, numită Lauren Bradley? și-a dat cu părerea Keira.

— Nu, pentru că am auzit sirena.

— Sirena draaaagostei! a exclamat Connie, dând din cap.

S-au suit amândouă în pajul meu mic. Eu și Keira stăteam într-o parte, iar Connie, ținându-l pe Domnul Jambon, în cealaltă parte.

— Atunci e împreună cu Lauren sau ce? a întrebat Keira. Oricât de tare le urăsc eu pe țoape, e cam aiurea să se dea la tine când e împreună cu ea.

— Dar este împreună cu ea? am exclamat toate, într-un singur glas.

— Și, mai important, tu i-ai fi întors sărutul? a întrebat Keira. Mi-am acoperit capul cu păturile, sfioasă, și ambele au făcut „hmmmmmm”, ca în școala primară.

— Trebuie să arăți trăsnet mâine, a fluierat Keira.

— Cu ce să mă îmbrac? am gemut.

— Cu veșmintele tale vrăjitoarești? a zis Connie, somnoroasă. Keira i-a tras un sut.

— Trebuie să arate trăsnet.

Treptat le-a furat somnul, în pat cu mine. M-am întins și l-am luat pe Domnul Jambon și l-am pus la el în cușcă, să se culce și el. Apoi mi-am făcut loc înapoi în pat, lângă ele, și am re-depănat momentul din iglu. Numai că, în mintea mea, l-am lăsat pe Jack să mă sărute.

Jack

M-am trezit în ultima zi a taberei simțindu-mă amețit din cauza lipsei de somn. Eu, Max și Toddy petrecuserăm cea mai mare parte din noapte

discutând despre conferința de presă, despre săniuș, despre viscol și despre întreaga nebunie de ieri, în general. De fiecare dată când eram pe cale să ne lăsăm furiați de somn, îmi aminteam ceva ce nu le spuseseam și ne ridicam iarăși în capul oaselor în paturile noastre, șoptind și râzând.

Singurul lucru pe care nu l-am dezvăluit a fost scena din iglu, petrecută chiar înainte de a fi fost salvați. Fusesem atât de aproape de a o săruta. Și eram sigur că m-ar fi sărutat și ea. Dar apoi sosiseră nenorociții de paramedici. Adică, evident, am fost foarte bucuros că au apărut, dar înțelegeți... Pur și simplu îmi doream ca ei să se fi ivit, să zicem, cu vreo douăzeci de secunde mai târziu.

După micul dejun, în timp ce ne îndreptam spre telescaun pentru ultima repriză de dat cu placa, am rămas în ufma grupului, astfel încât Max să-și poată face rost de artificii. Toddy a rămas de șase, la intrare, cu ochii după Flynn, iar eU am intrat împreună cu Max. A cumpărat practic întregul magazin. A luat petarde, candelor romane, cascade, roți Catherine, borrbite, focuri bengale și o chestie numită „Cometa Pocnitoare”, care într-adevăr arăta ca și cum ar fi fost în stare să doboare un avion.

A început să ningă din nou – mult mai blând decât ieri timp ce alergam pentru a prinde din urmă restul grupului nostru, care stătea la coadă la telescaun pentru a urca pe munte.

De ce n-ai așteptat pur și simplu până la sfârșitul zilei pentru a cumpăra toate chestiile astea? am întrebat, gâfâind, în timp ce Max încerca, fără succes, să-și îndese în rucsac punga de plastic plină cu materiale interzise.

Pentru că atunci se așteaptă Flynn să cumpărăm lucruri dubioase, a pufnit el. Nu s-ar aștepta niciodată să cumpere cineva.

Ar

idiot absolut ca să faci așa ceva.

Toddy i-a aruncat o privire lui Max.

Ai

Am aji cui pe jos.

Flyn și uitându-se în jos la punga de plastic care ieșea p f jumătate afară prin fermoarul rucsacului.

— Sunt doar niște... ăăă... dulciuri pe care le-am cumpărat, domnule. Pentru mama și tata.

Ed și Jamie au scos un „ahhhhhhh” la unison, iar Max le-a aruncat o privire amenințătoare.

— Foarte frumos din partea duminale, domnule Kendal. Întotdeauna un gentleman.

Flynn s-a aplecat și a dat la o parte mânerul de plastic, pentru a se putea uita în pungă. Max și-a ținut brusc respirația.

Flynn a aruncat o privire înăuntru și a scos un tub de artificii. Era mare și lung, împodobit peste tot cu scânteii și culori nebunești, iar cuvintele „LE FIZZER” erau scrise pe ambele laturi. L-a examinat cu luare-aminte. Max îl privea, cu gura căscată de groază. Putea fi trimis acasă pentru asta. Sau chiar suspendat.

— „Le Fizzer”, hm? a zis Flynn, după ce l-a studiat o eternitate.

Apoi, deodată, l-a lăsat să cadă înapoi în pungă.

— Ei, ce-o să mai născocescă producătorii ăștia de dulciuri? Ce sunt astea, domnule Kendal, un fel de bomboane pocnitoare?

Max a răsuflat zgomotos.

— Da, domnule, a răspuns el, cu glas stins. Bomboane pocnitoare, domnule. Exact.

— Ei bine, eu unul nu le-as încerca niciodată. Nu văd ce e în neregulă cu Skittles și Toblerone, dar, dacă dumneata crezi că părinții dumitale ar prefera „Fizzer”, n-am nimic împotriva.

Max a închis fermoarul rucsacului și aproape că s-a prăbușit în zăpadă.

Repriza de snowboarding de dimineață a fost minunată, în ciuda lui Flynn, care m-a avertizat că, după șotiile de ieri, o să fiu întemnițat până împlinesc optsprezece ani dacă dispar din raza lui vizuală chiar și „o milisecundă”. Pe pârția dificilă, am stabilit un nou record personal de coborâre fără cădere (un minut și douăzeci și patru de secunde) și, spre ciuda lui Max, Toddy a reușit – chiar dacă a fost foarte mică și foarte lentă – o pivotare la 180 de grade. A continuat să ningă blând întreaga zi, iar zăpada proaspăt așternută se simțea uimitor sub plăcile noastre.

— Trebuie să mergem cu toții la discotecă în seara asta, a spus Max, oprindu-se anevoie la capătul de jos al pârției. Ultima șansă de a nu mai fi pe zero. Gata cu prostiile, a continuat el, bătându-l pe Toddy pe umăr. Toddy, fără supărare, dar probabil că tu ești afară din competiție. Nu cred că unca ta conversație cu Melody, aceea cu untul, a convins-o, realist vorbind, să te lase să-ți îndesi limba în gâtul ei.

Toddy s-a mulțumit să zâmbească, a ridicat din umeri și s-a îndreptat târșându-și picioarele pe pantă în sus, spre telescaun.

— Acum e doar între mine și tine, Jack, a rânjit Max, în timp ce îl urmărea pe Toddy. La pariu mă refer. Până la sfârșitul acestei seri, trupa noastră va avea cu siguranță un nume. Dacă lucrurile merg bine cu Lauren și Scarlett, poate că o să începem să ieșim de-a binelea cu ele. Imaginează-ți cum ar fi să avem niște gagici beton în Londra, a continuat el, clătinând uimit din cap. Ne-am trăi visul, omule.

— Da..., am spus, ezitând. Vreau să spun, Lauren e tare...

— Mai mult decât tare, m-a întrerupt Max, aproape furiș.

E supertrăsnit.

— Da, da. Dar ieri, de pildă... cu Mouse... am simțit că a fost cât pe-acum să se întâmple ceva. Eu chiar... o plac, Max.

Max a pufnit zgomotos.

— Amice, Mouse e dusă cu pluta. Îți spun, ai fi nebun să nu te combini cu Lauren. E mișto de pică și – dintr-un motiv sau altul, pe care niciunul dintre noi nu-l înțelegem pe deplin – ea pare să te placă de-a binelea.

S-a oprit și m-a privit drept în ochi, după care a continuat:

— Nu face din asta un alt episod Maria Bennett, Jack, te rog. Nu vreau ca, în următoarele șase luni, să aud cum aifi putut să te combini cu Lauren, dar pur și simplu ai irosit șansa în ultima clipă. Asta e șansa ta. În seara asta e șansa ta! N-o zbârci, omule.

— Cred că ai dreptate, am zis.

Dar nu mă puteam gândi decât la uluitorul zâmbet al lui Mouse.

După ce-am terminat să ne dăm cu plăcile, ne-am luat la revedere de la Basti și am coborât cu telescaunul în oraș, pentru a ne a returna echipamentul închiriat. În timp ce ieșeam de la centrul de închirieri, am auzit un strigăt de peste drum.

— Jack! Hei, Jack, aici!

M-am uitat într-acolo și am văzut-o pe Lauren, așezată la terasa unei cafenele, cu glezna vătămată odihnindu-se pe un scaun.

Max și Toddy au ridicat din sprâncene la mine.

— Mai bine te duci să-ți vezi iubita, nu-i așa? mi-a șoptit Max.

Le-am spus că ne vedem în cameră, mai târziu, și m-am îndreptat spre

Lauren. Profesoara ei se afla lângă ea, dar Lauren i-a spus, de-a dreptul:

— Domnișoară Mardle, vă supărați dacă eu și Jack ne ducem într-o scurtă plimbare prin oraș?

Domnișoara Mardle părea că se supăra cu siguranță, dar tot ce a spus a fost:

— OK, Lauren, dar trebuie să te întorci în camera ta, într-o oră. Fii foarte atentă cu cârjele tale, că e ghețuș peste tot.

— O să aibă Jack grijă de mine.

Am ajutat-o pe Lauren să se ridice și să-și ia cârjele și am plecat. M-am rugat ca Mouse să nu se afle în vreunul din telescaunele care se întorceau în oraș.

— Am senzația că nu te-am mai văzut de secole, a spus Lauren.

— Da, îmi pare rău, a cam fost o nebunie în ultima vreme.

— Măcar o să apucăm să fim împreună la discotecă, diseară.

— Da, fără îndoială.

Ne-am oprit să ne luăm ciocolate calde și vafe de la o prăvălioară, apoi ne-am așezat pe o bancă din apropiere. Se facea tot mai frig, pe măsură ce soarele începea să coboare treptat dincolo de munți. S-a dat mai aproape de mine, trecându-și brațul pe sub al meu, și am simțit un fior de emoție. Max avea dreptate; dacă voiam să se întâmple cu Lauren, se putea întâmpla. Astăseară. Tot ce trebuia să fac era să nu mă blochez.

— Trebuie să fi fost un pic plictisitor pentru tine să nu poți schia în aceste ultime zile, nu-i așa? am spus.

— A fost în regulă. Glezna încă mă doare foarte tare, nu că ar părea să-i pese cuiva.

— Ce vrei să spui?

Și-a desfăcut părul și l-a răsfirat pe umeri.

— Oh, nimic. Toți sunt pur și simplu obsedați de... o cunoști pe fata de la școala mea, Mouse, nu-i așa?

Am dat din cap.

— Ei bine, eu nu știu dacă ai văzut, dar a făcut o chestie ridicolă ieri, cu Roland, cântărețul ăla.

— Da, am zis. Am văzut.

— De atunci, toată lumea ține morțiș să vorbească despre asta. E atât de supărător. Mouse pur și simplu trebuie să fie în centrul atenției, tot timpul.

Știam cât de neadevărat era. Mă simțeam foarte prost s-o aud pe Lauren vorbind în acest fel despre Mouse.

— Ei, las-o în pace, am zis, încercând un ton degajat. A avut parte de o perioadă dificilă și așa mai departe.

Lauren s-a uitat la mine pătrunzător.

— Ce vrei să spui?

— Păi, știi tu... Chestia cu școala ei. Școala de balet la care mergea.

— Ce chestie?

— Știi tu. Cum a fost ea... cum îi spune? Evacuată? Mă rog, cum au făcut-o să plece sau ceva de genul ăsta. Trebuie să fie tare aiurea să pățești așa ceva, când tot ce vrei este să dansezi. Și acum s-a întors definitiv la școala voastră, așa că nu o să mai ajungă să fie o dansatoare profesionistă. E nasol, am încheiat eu, ridicând din umeri.

Lauren se uita la mine cu atenție, cu o sclipire ciudată în ochi.

— Ți-a spus ea toate astea? m-a întrebat, fără grabă.

— Da, am răspuns.

Și apoi am intrat brusc în panică. Nu voiam să creadă că eu și Mouse

discutaserăm despre o mulțime de secrete.

— Vreau să spun că... abia dacă am vorbit cu ea, de fapt, am bolborosit. Dar a povestit ceva despre chestia asta. Cred că atunci, la patinoar.

Ea s-a holbat multă vreme la mine, după care pe față i s-a zugrăvit un rânjet uriaș.

— Da, a zis. Ai dreptate. Cred n-ar trebui să fiu atât de dură cu ea. Ținând seama de chestiile prin care a trecut.

Între noi s-a lăsat o tăcere stranie, stânjenitoare. Am sorbit din ciocolata mea caldă și m-am gândit la ce ar putea sau nu să se întâmple diseară, în timp ce Lauren zâmbea vag în depărtare.

18

Mouse

— O să mă schimb în pijama, pentru a mă pregăti, a spus Keira, după care a intrat în baie.

M-am uitat pe fereastră. Soarele apusese deja.

— Mai avem trei ore până la discotecă, am zis.

— Da, prin urmare trebuie să începem acum. Ai spus că ai nevoie de zece ore ca să te speli pe cap, așa că mai bine treci la treabă, a zis Keira, scoțându-și tricoul. Am atât de multe vânătăi încât arăt ca o hartă.

M-am așezat pe marginea căzii și Connie s-a întins pe podea, între paturi, lăsându-l pe Domnul Jambon¹ să i se plimbe agale pe burtă.

— Indiferent ce o să port, o să arat de parcă aș fi fost bătută, a zis Keira, examinându-și urmele vineții.

— Sau de parcă ai avea vreo boală, a ciripit Connie. Mie îmi place a mea. Nu vreau să-mi treacă, a continuat ea, suflecându-și pantalonii. Asta e preferata mea, a mai zis, arătând spre o mare vânătaie multicoloră, care îi acoperea aproape în totalitate coapsa. Mi se pare că arată precum chipul unui bătrân. O să-i spun Malcolm, omul care trăiește pe piciorul meu.

— Asta o să fie fraza ta de agățat, diseară? am întrebat. „Salut, vrei să-l cunoști pe bătrânul care trăiește pe piciorul meu?”

— Nu am nevoie de fraze de agățat, a răspuns Connie țăntoșă, punându-l pe Domnul Jambon pe cap. Pur și simplu o să-mi las atracția pe care o degajă să vorbească.

— Ai emoții? m-a întrebat Keira, privindu-mă în oglindă.

Am încuviințat.

— Da, dar nu știu de ce. Cred că e doar gândul că el o să fie acolo. Și s-ar putea să fie ultima oară când îl văd.

— Despărțirea este o tristețe atât de dulce, a suspinat Connie. Dar nu uita să te asiguri că îi afli și numele de familie, ca să-l poți urmări apoi pe internet

pentru tot restul zilelor.

— Probabil că e și el emoționat să te revadă. Mama spune că întotdeauna ar trebui să te gândești la băieți ca la niște păianjeni, a spus Keira, despletindu-și părul și începând să-l pieptene. Sunt mai speriați de noi decât suntem noi de ei.

— Și păianjenii iubesc vrăjitoarele, așa că probabil că același lucru e valabil și pentru băieți, a intervenit Connie.

Toată ziua, pe pârție, mă gândisem la Jack. Trecusem de la a mă simți delirant de fericită, zâmbind fără oprire pentru că el avusese de gând să mă sărute, la a mă întreba de ce voise să mă sărute, gândindu-mă la el și Lauren. Nimic nu se putea întâmpla vreodată cu adevărat între mine și Jack, pentru că ea avea un soi de drept de întâietate asupra lui, care avea să dureze pe veci, chiar dacă ea îl părăsea și își întâlnea dragostea vieții ei chiar mâine. Dar, de mâine, oricum eu și cu el probabil nu aveam să ne mai vedem.

Schiind pentru ultima oară, năpustindu-mă pe pârție cu toată viteza, mi-am imaginat un univers alternativ în care eu și Jack ne-am fi întâlnit întâmplător în Devon, în vacanța de Paști. Părinții mei s-ar fi aflat tot timpul într-o ceainărie și Lauren n-ar fi fost menționată niciodată.

— Eu cu siguranță vreau să vin în excursia de schi de la anul, a spus Connie.

— Da, și eu, a încuviințat Keira, luându-mă în brațe. Mi-ar plăcea să nu te duci la Paris. Așa am putea să venim împreună, toate trei, anul viitor. Cele trei vrăjitoare.

Connie l-a pus pe Domnul Jambon în cușca lui și a venit să mă îmbrățișeze și ea.

— Te iubesc, Mouse.

A spus-o simplu și ca pe un adevăr evident.

— Și eu vă iubesc, am spus, îmbrățișându-le pe amândouă. Trei vrăjitoare pentru totdeauna.

La drept vorbind, nu știam ce aveam să fac în privința minciunii mele. Nici măcar nu știam dacă mai doream să merg la școala de balet din Paris. Voiam doar să mă întorc înapoi în timp și să șterg momentul în care spuseseam asta. Am închis ochii și mi-am dorit să dispară.

— OK, gata cu sentimentalismele, a zis Keira. Trebuie să punem lucrurile pe roate.

— Pot să pun să cânte Mamma Mia, vă rog? a întrebat Connie.

— Încă e albumul tău preferat? am râs eu.

— Da, chiar este, a răspuns Connie. Este un clasic care nu va muri niciodată. Șaisprezece milioane de oameni nu se pot înșela.

— Ba cu siguranță că pot și o fac, a replicat Keira.

Dar imediat ce a început să se audă muzica de pe albumul ales de Connie, a cântat împreună cu noi toate piesele.

Mi-a luat o oră întreagă să-mi usuc părul, după care Keira mi-a Scut unghiile cu oă liliachie și le-a împodobit cu mici abțibilduri care reprezentau margarete. M-am dus la baie pentru a mă machia. Am folosit pentru prima dată creionul dermatograf, trasând câte o linie dreaptă și subțire în jurul fiecărui ochi. Când am ieșit, Keira stătea pe podea cu o oglindă, desenându-și flori pe burtă cu un pix cu argintiu.

— Voi cu ce vă îmbrăcați? am întrebat.

Connie a fcut un semn spre patul ei, unde întinsese niște blugi si un tricou roz fără mâneci, care aveau atașate încă etichetele.

— Mama mi-a cumpărat asta, a spus Keira, îndreptându-se spre rucsacul ei

și scoțând o rochie neagră, scurtă. Ca și cum știa că avea să fie o discotecă și s-a mobilizat ca atare. Cu toate că, obiectiv vorbind, e o persoană jalnică. Dacă ar fi fost după ea, ar fi născut o păpușă Barbie model Armenian Malibu.

— Mi-ar fi plăcut mie ca mama să-mi fi cumpărat special o rochie. Mama ta trebuie să te cunoască bine, pentru că a ales culoarea neagră. Ar fi putut să-ți cumpere una roz.

Keira a oftat.

— Presupun. Tu cu ce te îmbraci? m-a întrebat.

Am scos bluza înflorată și blugii pe care îi luasem pentru discotecă.

— Ce zici?

Keira a zâmbit și a ridicat rochia.

— Cred că ar trebui să porți Malibu Barbie. Oricum, nu e tocmai stilul meu.

Am îmbrăcat-o în baie și m-am privit în oglindă. Părul îmi ajungea până la talie, cu o codiță subțire, împletită, într-o parte. Keira îmi desenase o mică floare argintie pe umăr. Arătam atât de diferit decât în mod normal și mă simțeam diferit. Ca și cum, indiferent ce avea să se întâmple, urma să fie distractiv. Și noi trei aveam să fim împreună, după care aveam să ne întoarcem și să ne înghesuim ca sardinele într-un singur pat supraetajat, pentru a sta la taclale cât era noaptea de lungă.

M-am întors în cameră și Keira a fluierat admirativ.

— Arăți ca o vedetă de cinema, a spus Connie.

— Păi chiar ești, a zis Keira.

Ea îmbrăcase niște pantaloni largi, negri, și un tricou tăiat, pentru a lăsa să se vadă opera de artă desenată pe burtă.

— Bătrânul care trăiește pe piciorul tău e gata? am întrebat-o pe Connie.

— Malcolm abia așteaptă, a răspuns Connie, dând din picior spre mine.

— Ești pregătită să-l vezi pe Jack? a zâmbit Keira.

— Nu, am răspuns. Da. Nu știu.

Și, cu acestea, ne-am năpustit toate afară din cameră, țipând strident și apucând-o pe coridor.

Holul principal fusese golit de toate scaunele și acum era întunecat, cu excepția luminilor disco multicolore de la pupitrul DJ-ului. Prin încăpere pluteau mici mănunchiuri de baloane violet cu verde și muzica disco europeană siropoasă era în plină forță.

De cum am intrat, m-am uitat prin încăpere după Jack, iar când am văzut că nu era acolo, m-am simțit dezamăgită și ușurată în același timp.

— Când o să între Jack ai de gând să te porți ca și cum l-ai vedea sau o să te prefaci că ești atât de preocupată și de fabuloasă, încât nu ai ochi pentru el? a întrebat Keira.

— Sst, am spus, dar i-am strâns mai tare mâna.

— O să cer să pună Mamma Mia, a declarat Connie, dând fuga să stea de vorbă cu DJ-ul care părea un pic supărat să fie întrerupt în timpul setului de melodii pe care îl alesese.

Lauren stătea, cu cârjele ei, în cealaltă parte a încăperii. Mi-a zâmbit și mi-a făcut cu mâna. M-am întrebat de ce. Mă ignorase cu o seară în urmă, la restaurant. Gesturile ei aveau întotdeauna rolul de a masca ceea ce gândea; m-am întrebat despre ce să fi fost vorba. Dar nu conta. Puteam exista amândouă în aceeași încăpere, aceeași școală, același univers, fără să fie ceva în neregulă. Connie și Keira erau cu mine, iar ele m-ar fi susținut în orice situație.

— S-a stins foarte repede, a spus Keira.

Luni dimineața, stând alături de mama, m-am simțit distanțată, dar perfect

conștientă în același timp.

— Cred că respingerea este cel mai rău lucru de care poate avea parte cineva, i-am spus Keirei.

Ea a încuviințat.

— Și eu cred la fel.

M-am gândit la ziua în care aflasem că nu fusesem destul de bună. Poate că aveam să mă gândesc mereu la asta înainte de a mi se putea întâmpla ceva bun. Poate că avea rămână întotdeauna, într-un colț al minții mele, la pândă. Dar la fel de bine se putea să învăț să trăiesc pur și simplu cu ea. Ca o vânătaie interioară care nu trece niciodată, ci devine o parte din tine.

Apoi l-am văzut pe Jack. Cu siguranță l-am văzut înainte de a mă vedea el pe mine, pentru că, de când sosisem, nu-mi dezlipisem ochii de la ușă. Am strâns-o pe Keira de braț și ea mi-a zâmbit.

Câteva grupuri de fete începuseră să danseze în cercuri mici prin întreaga sală. Connie s-a întors exact când a început să se audă Mamma Mia. Aplauda încântată.

— A pus-o!

A țipat un pic prea tare, ca și cum i s-ar fi împlinit toate visurile. Trebuia să dansăm; era piesa ei favorită.

Ne-am făcut loc, încet, printre cei aflați la marginea ringului. Connie a început imediat să danseze nebunește. Keira se mișca legănat, de pe un picior pe celălalt. Nu m-am putut uita la Jack, dar simțeam că el se uita la mine.

Am început să dansez și, cu cât dansam, cu atât îmi aminteam cât de mult îmi plăcea să dansez. Faptul că Jack se afla acolo, știind despre minciună, mă facea să mă simt mai liberă. Ca și cum ar fi fost în regulă să mă distrez dansând. Pentru că el era acolo, și știa despre minciună, și totuși mă plăcea. Indiferent în ce fel mă plăcea, mă plăcea cu siguranță. M-am uitat spre el și privirile noastre s-au întâlnit. Stomacul mi-a tresăltat și am simțit că era posibil să o împrôsc peste tot pe Connie, vomitând chiar atunci. Am aruncat o privire spre Lauren, pentru a-mi aminti să nu mă las luată de val; el îi aparținea ei.

După câteva melodii, am plecat de pe ringul de dans și ne-am cumpărat ceva de băut.

— Crezi că o să vină să stea de vorbă cu tine? m-a întrebat Keira.

Cu cât trecea mai mult timp fără ca eu și Jack să ne vorbim, cu atât deveneam mai încordată despre ceea ce se întâmpla.

— Bine, Connie, hai, a zis Keira. O să mergem la toaletă. Dacă Mouse e singură, el va trebui să vină și să-i vorbească.

— Vă rog, nu mă părăsiți, am șoptit cu disperare, dar ele plecaseră deja.

Eram complet singură. Am sorbit din băutura mea și m-am uitat în podea, iar în clipa următoare, el era în fața mea. Tacticile Keirei în legătură cu băieții erau evident bine puse la punct și testate.

— Bună, a spus el.

— Bună.

Amândoi fixam podeaua.

Niciunul nu vorbea. Mă simțeam stingherită, oribil. Nu ca pe pârtii. Era ca și cum ne-am fi înecat în tăcere. Cu cât tăcerea continua mai mult, cu atât mai greu îmi venea să mă gândesc la ceva de spus pentru a o întrerupe.

— Cum te-ai distrat azi? a zis el, în cele din urmă.

Am dat din cap.

— Bine, nu am știut că aveam să mă umplu de atâtea vânătaii, am zis eu. Connie are o vânătaie pe care a numit-o Malcolm.

Am zâmbit cu gura până la urechi, pentru a-mi ascunde emoțiile.

S-a uitat în podea și și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul. Nici măcar nu a zâmbit. A tras adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să spună ceva. Și atunci am văzut-o pe Lauren, șchiopătând prin încăperea spre noi. Arăta într-adevăr frumoasă, dar așa arată ea întotdeauna. Este una dintre acele persoane care arată întotdeauna perfect, ca scoase din cutie, indiferent ce ar purta și indiferent ce ar face.

— Salutare, a spus ea, aplecându-se pentru a ne îmbrățișa, întâi pe mine și apoi pe Jack.

— Bună, am zis și i-am zâmbit.

Jack era roșu ca racul. Arăta dintr-odată mai tânăr, ca un băiețel.

M-am uitat după Connie și Keira. Voiam să se întoarcă. Mă simțeam depășită numeric. Am încercat să arăt normal.

— Vasăzică, a început Lauren, zâmbind, ce mai face prietenul tău Roland? Mai ai vreo veste de la el, de când tu... ai făcut ce ai făcut, indiferent ce-a fost aia?

Am clătinat din cap. Voiam ca Jack să spună ceva în apărarea mea, dar el n-a scos niciun cuvânt. M-am uitat iarăși după Connie și Keira, dar nu se vedeau pe nicăieri. Scarlett și Melody au traversat încăperea și l-au îmbrățișat pe Jack.

— Bună, Mouse, au ciripit ele, dar niciuna nu m-a îmbrățișat.

— Tocmai o întrebam pe Mouse despre vânătoarea ei de celebrități, a spus Lauren.

— Știi că poți fi arestată pentru asta, nu? a zis Scarlett.

— Poate ar trebui să-ți faci un tatuaj uriaș cu fața lui, a râs Melody. Să arăți ce superadmiratoare ești.

Jack își ținea în continuare privirea pironită în podea.

— O să păstrezi legătura cu el? a zâmbit Melody. Când o să stai tu la Paris?

În vocea ei se simțea bătaia de joc.

— Da, când a să stai tu la Paris, tu și cu el o să puteți fi cei mai buni prieteni, a râs Scarlett.

— Când o să dansezi tu în fiecare seară la Opera din Paris. Probabil că vei fi prima balerină de paisprezece ani care să primească vreodată rolul principal în Lacul lebedelor; a adăugat Lauren. Fiind tu uimitoare și așa mai departe.

Inima a început să-mi bată repede. Habar n-aveam ce să spun. Cum de știau? Singura persoană căreia îi spuseseam fusese Jack. Jack, care stătea acum lângă mine, uitându-se în pământ ca și cum ar fi vrut ca acesta să-l înghită. Mi-am încleștat pumnii și mi-am înfipt unghiile în piele. Era posibil ca el să le fi spus... Nu, n-ar fi făcut-o.

Apoi au apărut Keira și Connie.

— Mouse, ești bine? a întrebat Connie.

M-am uitat în podea. Nu puteam vorbi. Făceam eforturi să continui să respir.

— E bine, a zis Lauren. Vorbeam cu ea despre școala ei de balet, de anul viitor.

— Oui, oui, a dat Connie din cap.

Dar puteam să-mi dau seama că suspecta că se întâmplase ceva ciudat.

— Ai de gând să te duci și tu să stai cu Mouse la Paris?

Vocea lui Lauren era clar tăioasă. Connie nu știa ce se întâmplă.

— Care-i problema ta? a întrebat Keira.

— Care-i problema ta, judato? a replicat Lauren.

Keira a clătinat din cap și a murmurat ceva în barbă.

— Cum, cum? s-a inflammat Scarlett. Cel puțin ai curajul să o spui cu voce tare.

— Spuneam doar că sunteți o adunătură de losere acre și jalnice, a zis Keira, privind-o pe Scarlett drept în ochi.

— Ce ciudat. Mouse povestea cât de mult iubești tu familia lui Scarlett, a spus Lauren, cu un zâmbet fals.

Keira arăta ca și cum ar fi pocnit-o cineva.

— Dacă vrei să știi, a zis Scarlett, fratele meu crede că ești un monstru păros și respingător și nu s-ar încurca în vecii vecilor cu tine.

Keira stătea complet nemișcată. Era ca și cum timpul se scurgea cu încetinitorul. Am încercat să mă uit la ea, dar ea se holba pur și simplu la podea.

— Sunteți doar invidioase că Mouse și Keira sunt mai frumoase decât voi și că Mouse este specială, a zis Connie, mândră și sfidătoare. Ați vrea voi să fiți niște dansatoare îndeajuns de bune încât să mergeți la școala de balet din Paris.

Keira a început să plângă. Connie s-a aplecat și i-a luat mâna.

— Ești atât de prostănacă, a râs Lauren. Mi-e milă de tine. Ea nu merge la școala de balet din Paris. Are probleme. E o mincinoasă! A fost dată afară de la White Lodge. Nu face altceva decât să fantazeze și să cerșească atenție. Își închipuie că Roland o place. Spune tuturor că merge la o școală de balet superfaină de la Paris, când de fapt a fost exmatriculată de la aceea unde era. Inventează povești, Connie. E specială, de acord.

Lauren a izbucnit în râs și Connie s-a pleștit.

— Mouse...? Te duci la școala de balet din Paris, nu-i așa?

Ochii lui, Connie erau uriași și priveau țintă într-ai mei.

Keira s-a uitat la mine.

— Ai nascocit toate astea?

Vânătaia din mine zvâcnea dureros. Mi-am înfipt și mai adânc unghiile în carne, dar știam că nu-mi mai pot stăvi mult timp lacrimile. Și atunci am fugit. Cât de repede am putut. Și i-am lăsat să mă toace.

Jack

Am încremenit. Mă simțeam defazat, cu zece secunde în urma celorlalți. Ce naiba tocmai se întâmplase?

Am urmărit-o pe Mouse ieșind din sală și m-am întors, ca să dau de Keira care mă privea furioasă, printre lacrimi.

Lauren s-a aplecat să-mi spună ceva, dar parcă aveam urechile astupate. Tot ce puteam auzi era un vâjâit ciudat și bufniturile înfundate ale muzicii îngrozitoare.

— Ce? am strigat, acoperind muzica.

Ea s-a aplecat și mai aproape.

— Am spus că îmi pare rău pentru asta. Pur și simplu ea se crede mult mai bună decât este în realitate. Nu poți să te fâțâi mințind tot timpul și să nu te aștepți să fii prinsă cu mâța-n sac, înțelegi?

Am clipit derutat. Adică, toate știau că Mouse fusese dată afară din școala de balet? Presupusesem că minciuna cu Parisul fusese o chestie pe care mi-o spusese doar mie. O senzație oribilă și rece a început să mi se răspândească prin vene.

Lauren s-a dat cu cârjele mai aproape de mine, până când vârfurile

încălțărilor noastre s-au atins. Ne aflam în centrul micii mulțimi care se adunase pentru a asista la disputa noastră verbală, așa că deodată toți ochii erau pe noi. Ea și-a ridicat bărbia, zâmbind. Apoi a închis ochii și s-a aplecat spre mine. Vâjâitul ciudat din urechile mele a sărit la un nivel superior. Îmi simțeam capul ca sub o pernă. Asta eja. Se întâmpla acum. În fața tuturor.

Nu te bloca, Jack.

Buzele ei le-au atins pe ale mele, iar eu mi-am tras instinctiv capul înapoi. Ea a clipit și o undă de tensiune ostilă a părut să se propage prin mulțime. Cu coada ochiului, l-am putut vedea pe Max punându-și mâinile în cap.

— Jack, ce faci? a șuiert Lauren, zâmbind îndeajuns de larg pentru a face să pară că totul era, chipurile, în regulă.

Am ridicat din umeri.

— Uite, dacă este vorba despre Mouse... n-ar trebui să-ți fie milă pentru ea, mi-a șoptit Lauren. Și-a făcut-o cu mâna ei, crede-mă.

— Nu știu dacă într-adevăr și-a făcut-o, am zis, începând să clocotesc de mânie. Nu a făcut nimic altceva decât să vadă cum i se năruie visul de a ajunge balerină. Nu cred că povestea despre Paris a fost o încercare de a impresiona lumea sau de a părea grozavă. A fost doar o încercare de a se convinge pe sine că viața ei nu era cu adevărat terminată. Că poate mai avea totuși o șansă. Prin urmare, nu, Lauren, nu și-a făcut-o cu mâna ei. Nici pe departe.

Lauren s-a holbat la mine. Am avut brusc impresia că nimeni nu o mai contrazisese vreodată, de când se știa. Pur și simplu, trăise paisprezece ani între oameni care dăduseră din cap și fuseseră de acord cu ea. Părea că habar n-are cum să reacționeze.

— Da, bine, mă rog, a spus ea, fără grabă. Nu contează. Numai că nu cred că e frumos să minți pe toată lumea tot timpul. Cred că, la un moment dat, trebuie să te oprești să te mai prefaci și să fii pur și simplu persoana care ești de fapt... înțelegi ce vreau să spun?

Înțelegeam ce voia să spună. Complet. Și eu trebuia să termin cu prefăcătorii.

— Da. Uite, îmi pare rău, Lauren. Dar eu nu... N-o să fim împreună. Adică nu știu dacă am fost vreodată cu adevărat, dar, dacă tu ai crezut că eram împreună, atunci află că nu eram.

Am făcut o pauză.

— Îmi pare rău.

Arăta ca și cum cineva tocmai ar fi aruncat peste ea o găleată de apă. Prea șocată pentru a mai spune ceva. Pur și simplu a deschis și a închis gura de câteva ori, dar nu i-a ieșit niciun sunet.

M-am întors și am plecat repede, croindu-mi drum prin mulțimea care se înghesuise în jurul nostru. În timp ce treceam, l-am auzit pe Jamie râzând și spunând:

— Și solistul trupei Ratații o comite din nou...

Mi-am văzut de drum fără să-i arunc vreo privire. Dintr-odată nu-mi mai păsa de ce credeau cei din jur. Nu mă simțeam c-aș fi ratat ceva din cauza tracului. Dimpotrivă, mă simțeam ca și cum, pentru întâia oară în viața mea, fusesem curajos.

În minte nu aveam decât un gând: s-o găsesc pe Mouse, pentru a mă asigura că era OK.

Înainte de a apuca să deschid ușa spre culoar, Max m-a oprit, apucându-mă de braț.

— Jack, omule...

Clătina din cap, dar nu l-am lăsat să înceapă.

— Max, știu ce crezi, dar nu-mi pasă. Du-te și fa-ți de cap cu Scarlett. Du-te și câștigă pariul. Eu vreau doar să o găsesc pe Mouse.

Mi-am smucit brațul din strânsoarea lui și m-am grăbit să ies. Am trecut în fugă pe lângă zona recepției și tocmai eram pe cale să o apuc pe culoarul care ducea la camera lui Mouse, când s-au deschis ușile principale și am fost izbit de un zgomot puternic.

Tipul masiv și chel murmură în cască și americanca țicnită cu codițe turuia la telefon. Iar în mijlocul lor, zâmbind vesel la recepționera topită după staruri, era Roland.

— Ah, Jack! Excelentă sincronizare.

— Roland? Ce... ce cauți aici?

— Exact asta ne întrebări și noi, dragă, crede-mă, a zis americanca, închizându-și telefonul și cercetând cu o privire cruntă zona din jurul recepției.

Roland și-a lăsat capul într-o parte și s-a uitat la ea.

— Cooper, te rog. Ai promis. Doar în seara asta.

— Uf, bine.

I-a făcut semn cheliosului să o urmeze și s-au așezat pe o canapea.

— Așadar, ce cauți aici? l-am întrebat.

— Nu este evident? a zâmbit el. Am venit să-mi recuperez j acheta.

— Oh, corect... da.

— Costă mai mult decât cele trei snowmobile ale mele la un loc. Fermoarul e făcut din diamante adevărate.

— Da, sigur. Scuze.

A urmat o pauză, după care el a izbucnit în râs.

— Nu, haide! Glumesc cu tine, Jack! a exclamat el, punându-mi mâna pe umăr. Am venit să-mi iau rămas-bun. Videoclipul este gata și mâine plec în turneu: Germania, Austria, Elveția și alte câteva țări pe care nu mi le amintesc exact. Poate Polonia? Oricum, după tot ce s-a întâmplat ieri, nu puteam să plec fără să vă spun la revedere, știi?

— Da, nu, desigur. Uite, îmi pare rău dacă te-am făcut să arăți total dus cu sorcova ieri, Roland. Numai că am fost cuprins de un fel de... panică.

— Nu-ți face griji. După cum spune Cooper: „Orice publicitate este bună”, a zis el, scoțându-și telefonul din buzunar. Am fost asaltat neîncetat după turul tău de forță de pe scenă. Lumea crede că mi-am pierdut mințile, dar... vorbește despre mine. Și îmi cumpără cântecele. Așadar, poate că nebunia este un pas înainte.

— Oh. Păi... bine.

Mi-a zâmbit larg și am simțit brusc un ghimpe de vinovăție în legătură cu Mouse. Trebuia să lămuresc lucrurile.

— Roland, trebuie să-ți spun ceva. Treaba aia pe care am spus-o, că Mouse nu ar fi interesată de tine. Am mințit. N-am întrebat-o niciodată.

Chipul i-a rămas inexpresiv. Nici măcar n-a clipit. I-am dat înainte.

— Aveam de gând să-i spun, crede-mă, dar problema e că... o plac și eu. Mult de tot, am impresia. Și știam că te-ar fi ales pe tine, nu pe mine.

Colțurile gurii i s-au ridicat prompt.

— De unde ai știut asta?

— Pentru că... ei bine, uită-te la tine.

— Da, dar uită-te și la tine, a ridicat el din umeri. Noi doi nu ne deosebim prea mult, după cum par să creadă majoritatea oamenilor.

— Da, dar... tu ești un cântăreț celebru.

— Și tu ești solistul unei trupe.

— O trupă fără nume.

A râs.

— Am senzația că o să aveți un nume, curând. Și după aceea o să puteți ajunge la fel de celebri ca și mine.

— Mă rog, nu contează. Ceea ce vreau să spun e că îmi pare rău că nu i-am transmis mesajul tău. Ar trebui să i-l spui tu. Personal.

Chiar vorbeam serios. În momentul ăla, îmi doream orice ar fi făcut-o fericită pe Mouse.

El s-a mulțumit să râdă din nou și să clatine din cap.

— Ascultă, Jack. Nu-ți face griji. Mouse e minunată. Amândoi știm asta. Dar eu simt că poate este mult mai minunată pentru tine. Sunt sigur că pot găsi alte fete minunate în Germania, Austria, Elveția și toate celelalte țări pe care nu reușesc să mi le amintesc. Poate Polonia.

S-a întors spre Cooper.

— Cooper, mergem în Polonia?

— Bineînțeles, a răspuns Cooper, fără să-și ridice privirea din telefon. Cu toate că habar n-am unde este.

Roland s-a întors spre mine.

— Vezi? Cred că pentru mine o să fie OK...

Am zâmbit și am simțit că o greutate de plumb mi-a fost luată de pe umeri.

— OK. Grozav. Mersi, omule. Deci ce ai de gând să faci acum?

— Eu? a ridicat din umeri. Cred c-o să mă duc la discotecă. Cooper mi-a promis o noapte de libertate, înainte a fi închis în autobuzul turneului luni în șir.

A dat din cap spre ușile duble prin care răzbăteau bubuitul înfundat al muzicii și râsete.

— Cine știe? Poate că fata visurilor mele este chiar în spatele acelei uși.

— OK, ne mai vedem.

S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Ăă, Jack, dacă ai ocazia, nu m-ar deranja să-mi recapăt jacheta. Nu glumeam în legătură cu fermoarul din diamante. Douăsprezece carate.

Am râs.

— Mă ocup.

Am luat-o spre culoar, am trecut pe lângă Cooper și pe lângă chelios, și am mers până când am ajuns la camera lui Mouse. Am bătut la ușă, dar nu mi-a răspuns. Am încercat clanța și ușa s-a deschis.

— Mouse? E cineva aici?

Dormitorul era gol, dar ușa de la baie era întredeschisă, suficient pentru a putea vedea o siluetă care îi aparținea cu siguranță lui Mouse, prăbușită deasupra chiuvetei.

— Mouse, sunt Jack, am zis, cu blândețe. Pot să intru?

Am împins ușa, deschizând-o, și aproape că am zbierat, șocat:

— Ce... Mouse, ți-ai pierdut mințile? Cefaci?!

Mouse

Eram îndeajuns de șocată încât să scot un urlet care să-ți înghețe sângele în vene, demn de un film de groază, dar tot ce mi-a ieșit de pe buze a fost un mic scheunat. Am ridicat foarfecă în fața mea și el a sărit înapoi.

— Ce faci? Nu poți să dai pur și simplu buzna peste oameni în baie! am strigat.

— Scuze! a zis el, făcând un pas în spate. De obicei, oamenii nu te amenință cu foarfecă.

— Oh.

Am lăsat mâna cu foarfecă în jos.

— Scuze. Ce cauți aici?

Deodată, mi-a venit să mă întorc și să mă privesc în oglindă. Aveam groaznica bănuială că fața îmi era acoperită cu rimei scurs și pete roșii, și umflată din pricina plânsului. Dar n-aveam cum s-o fac fără să mă observe el.

— Eu doar... Mouse... eu...

S-a uitat la mine, drept la mine, o groază de timp, fără să rostească vreun alt cuvânt.

— E în regulă, am spus. E adevărat. Am mințit în legătură cu școala de balet. Am mințit pe toată lumea. Aveai tot dreptul să-i spui lui Lauren. E alegerea ta.

— Mouse. Pe bune, trebuie să înțelegi că n-aș face în ruptul capului așa ceva...

Părea foarte supărat. Părea supărat pe sine însuși, pentru că nu era în stare să-și găsească cuvintele. Ochii îi luceau ca și cum ar fi fost gata să plângă.

— E în regulă, sincer, nu mai contează.

— Ba contează. Doar... chiar vreau să înțelegi că, atunci când i-am spus lui Lauren, crezusem că știa deja. N-am bănuțit că, în iglu, când mi-ai vorbit despre minciuna ta, eu eram singura persoană căreia îi spuneai... adevărul.

Am dat din cap.

— Dacă-ș fi bănuțit, ți-aș fi spus cât de special mă simt că îmi spuneai mie, a zis el, pe un ton foarte blând. Pentru că așa mă simt. Sincer.

— E în regulă, pe bune. Trebuia să mă confrunt cândva cu minciuna. Când am rostit-o prima oară, cred că m-am gândit că aș putea să o fac realitate. Că aș putea merge la o audiție la vreo școală de balet din Paris și atunci n-ar mai fi fost o minciună.

— Păi, și de ce nu poți face asta? a întrebat el. S-ar transforma într-un adevăr.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu-i așa, am zis eu, așezându-mă pe marginea căzii și trăgând adânc aer în piept. N-o să fiu dansatoare.

— Nu înțeleg. Mouse, ești o dansatoare. Pentru că dansezi.

— Știi ce vreau să spun. Nu o să fiu o dansatoare profesionistă.

— Nu sunt convins că e adevărat, Mouse. Dacă îți place să dansezi, ar trebui să continui. Chiar dacă o faci doar cu mine, pe muzică techno, într-o tabără la schi.

Mi-am amintit cum îmi spusese Lauren că nu mai dansase niciodată de când nu fusese admisă. Era trist, pentru că îi plăcuse atât de mult dansul. Și fusese într-adevăr foarte, foarte bună.

Am dat din cap.

— Iartă-mă că te-am amenințat cu foarfecă. M-am speriat.

— Nu mă surprinde, a zâmbit el. Ești aprigă. Și nu m-aș aștepta ca Super-Mouse să se comporte altfel.

A venit să stea lângă mine pe marginea căzii, dar s-a așezat mult prea în spate și a căzut în ea, rămânând cu picioarele atârinate în afară. Am râs și m-am lăsat și eu să alunec pe spate, pentru a ajunge alături de el, în cadă.

M-am întors spre el.

— Așadar, Jack, vrei să mă ajuți să fac ceva nebunesc?

— E vorba despre vrăjitorie? Pentru că am văzut cartea aia pe patul Keirei. Vrei să-l transformi pe Domnul Jambon înapoi într-un șobolan sau ceva de genul ăsta?

Am zâmbit și mi-am sprijinit capul de faianță. El a făcut la fel, apoi ne-am întors și ne-am uitat unul la altul, iar preț de o clipă aerul s-a schimbat, cum se întâmplase și în iglu.

— Am rimei pe toată fața? am întrebat.

— Da. Nu aveam de gând să o spun, dar arăți cam dusă cu pluta. Chiar și fără foarfecă.

M-am ridicat din cadă și m-am privit în oglindă.

— Oh, Doamne!

Am dat drumul la robinetul chiuvetei și m-am apucat să-mi frec fața. Jack a rămas în cadă, zâmbind.

— Ce ai de gând să faci?

— Să rămân la școală. Să am o reputație de ținută. Să încerc să mă împac cu Keira și Connie.

M-am întors cu fața la el. Capul îi era încă sprijinit de faianță. Părul îi alunecase și-i dezvelise fața. Arăta relaxat și atrăgător fără să facă ceva anume. Faptul că arăta atât de bine m-a făcut să mă întorc și să continui să-mi frec fața. Era puțin copleșitor. Am încercat să vorbesc nonșalant, ca și cum aș fi întrebat despre vreme.

— Deci tu și Lauren... sunteți împreună?

A încercat să se ridice, dar a căzut înapoi în cadă.

— Nu. Nu vreau să fiu împreună cu ea. Nu doar pentru că a fost atât de rea cu tine, dar cu atât mai mult acum, când am văzut că poate fi așa.

O mică rază de soare mi-a luminat vânătaia interioară. M-am șters pe față și m-am văzut în oglindă, umflată și umedă.

— Vrei să mă ajuți sau nu? am întrebat, întorcându-mă și încrucișându-mi brațele.

S-a extras din cadă.

— Da, Super-Mouse, cu cât mai nebunesc cu atât mai bine.

Am prins un mănunchi la întâmplare din păr, am luat foarfecă și l-am tăiat. M-am uitat la şuvița din mână.

— Ce? a strigat Jack. Ești nebună? Părul tău e atât de frumos. E atât de... distins și... personal.

— Da, exact. Am părul lung de când aveam cinci ani. De când am început baletul. L-am păstrat tot timpul lung pentru a-l putea strânge în coc, pentru a arăta bine, ca să mă ajute să arăt ca o balerină. Vreau doar să văd cum mă simt fără el.

— Eu unul sunt de părere că nu e bine să iei decizii radicale după... după ce ai avut o supărare, a spus el.

— Jack, o să crească la loc. E păr. Nu-mi tai brațul.

— Dar ce o să spună mama ta?

— Probabil că o să plângă, dar până la urmă nu e părul ei. Am s-o fac, Jack, așa că, dacă n-ai chef să te uiți, mai bine pleci.

Chiar nu voiam să plece.

— Păi, evident că n-am să plec acum.

I-am dat foarfecă și am rămas în picioare în fața oglinzii. El stătea în spatele meu. Mi-am scuturat capul și m-am uitat cum părul îmi venea până la talie.

— Ești sigură? m-a întrebat el.

A întins mâna, a ridicat câteva șuvițe și le-a lăsat să cadă la loc.

Am dat din cap.

— Poate e mai bine să-l prind într-o coadă să încerci pur și simplu s-o tai în partea de sus, am zis.

L-am strâns în coadă. El a adunat-o și a ridicat-o.

— Ascultă, fac asta, dar să nu mă dai în judecată dacă te răzgândești. Sau să arunci vreo vrajă asupra mea.

— N-am s-o fac. Termină cu trasul de timp, taie-l odată!

Am auzit sunetul pe care l-a făcut foarfecă deschizându-se și am simțit cum o prinde în mână. Și apoi din nou sunetul. El a râs.

— Exclus să izbutească foarfecă asta să-l taie.

Am scos elasticul și mi-am răsfirat părul.

— Poți să-l tai pe bucăți?

I-am dat peria mea de păr și el 8-a apucat să-mi pieptene părul cu mare blândețe, ca și cum până atunci nu ar mai fi pieptănat vreodată părul cuiva, ca și cum părul chiar ar fi putut simți cu câtă blândețe o face.

Se concentra din răputeri, alegând mici porțiuni și trecând peria prin ele. Apoi a lăsat peria și a luat foarfecă.

— Sigur? a întrebat el, iar eu am dat din cap.

A luat o mică șuviță de păr.

— Cât de scurt? Aici? a întrebat, atingându-mi cu gingășie urechea.

Am dat iarăși din cap.

Apoi a apucat o șuviță mai groasă și a tăiat-o. Părul a căzut fără zgomot pe gresia băii. Apoi a luat o alta și o alta, până când n-am mai văzut dalele de gresie. Dar încă mai avea mult de tăiat.

Din când în când, mă scutura de părul adunat pe ceafa sau pe umeri. Nu vorbea, ci doar își vedea de treabă. Străduindu-se din răputeri s-o facă bine.

A venit în fața mea. Stăteam atât de aproape unul de altul, el fiind la doar câțiva centimetri distanță de mine, încât vârfurile picioarelor noastre aproape că se atingeau. A luat foarfecă și a ridicat codița împletită de Keira. M-am apropiat de el și el a tăiat-o de la rădăcină, întinzându-mi-o.

În clipa aceea am auzit un autentic țipăt dintr-un film de groază.

— Ce mama dracului?! a exclamat Keira. Ce?!

Connie țipa în continuare. Keira a zgâlțâit-o de umeri.

— Nu mai țipa, zănatiko.

S-a uitat la mine, apoi la Jack.

— Vă întrerupem din ceva?

Jack s-a uitat la mine.

— Ne revedem în sală?

Am dat din cap, iar el a zâmbit sfios către Connie și Keira și a plecat.

— Părul tău! s-a tânguit Connie, luând niște șuvițe de pe jos și ținându-le lângă capul meu, ca și cum s-ar fi gândit că putea lipi șuvițele la loc.

— Așa vrei să-ți ceri iertare pentru că ne-ai mințit? a întrebat Keira. Făcându-ne o haină din părul tău?

— Îmi pare foarte rău, am zis. Nu știu de ce am mințit sau de ce nu v-am spus cum stau, de fapt, lucrurile. Ar fi trebuit să o fac. Pur și simplu... m-am blocat.

Connie a luat o mână de păr și l-a aruncat în aer, iar acesta a căzut încet peste toate trei. Apoi m-a îmbrățișat.

— Ascultă, Mouse. Vreau să-ți spun o chestie. Am venit aici pentru a...

— În afară de a-ți strica șusta, evident, a intervenit Keira.

— Voiam să-ți spun că sunt fericită că rămâi la școală, a continuat Connie, părând gata să plângă. Atunci, când eram pe feribot, asta mi-am dorit. Asta am scris. Că voiam să rămâi la Bluecoats.

S-a uitat la mine și m-a înlănțuit cu brațele, așa cum făcuse în baie, în prima zi. Din toată inima. Strâns.

— Săptămâna asta a fost destul de plină de evenimente, a spus Keira și ne-a îmbrățișat pe amândouă, plecându-și capul pe umărul meu.

— Keira, am zis. Știu că te-am mințit, dar există un lucru despre care trebuie să știi că este adevărat. Alfie chiar te place, pe cinstite. Scarlett a mințit. Nu știu de ce. Mă rog, știu, ca să fie rea și...

— Pentru că nu mă vrea cumnată. Ei bine, nici eu nu o vreau pe ea, a continuat, pe un ton disprețuitor. Probabil că și Alfie o urăște.

— Hai să ne întoarcem la discotecă, a zis Connie. O să cer din nou Mamma Mia. Si Roland este la discotecă, a scâncit ea. și a dansat, la un moment dat, arătând ca...

— Ca și când ar fi fost pe moarte din pricina radiațiilor chimice, a gemut Keira.

— Toată lumea a înnebunit, a zis Connie.

Keira a încuviințat.

— E adevărat. Dar, Mouse, tu ai luat-o razna de-a binelea, a spus ea, dând un șut în părul de pe podea, clătinând din cap și zâbind. Ador asta!

Ne-am năpustit afară și am luat-o pe culoar. Părul meu avea vreo treizeci de lungimi diferite, iar oamenii îmi aruncau priviri ciudate, dar nu-mi păsa. Era adevărat ce spusese Connie, toată lumea înnebunise. Ringul de dans era ticsit. Nu mai erau biserițuțe de fete dansând în cercuri, ci se dansa literalmente la grămadă. Chiar și domnișoara Mardle se zbânțuia pe la margine, împreună cu profesorul lui Jack, chicotind când el puneă în practică niște mișcări de dans bătrânești oribile.

Exista un grup masiv adunat în mijlocul sălii. Nu puteam vedea exact la ce se uitau, dar am știut că trebuie să fie Roland.

Ne-am croit drum prin gloata de oameni zglobii și i-am văzut pe el și pe Max chiar în centru. Făceau un fel de tentativă de breakdance și toată lumea privea și aplauda.

Jack a apărut lângă mine și a început să facă niște mișcări nebunești, care semănau cu un amestec între Riverdance și tango.

Cu coada ochiului am zărit-o pe Lauren, stând pe margine, singură. Până și

Scarlett și Melody o abandonaseră pentru a se alătura celor care căscau gura la Roland.

— Scuză-mă o secundă, i-am strigat lui Jack și mi-am croit drum prin mulțime.

M-am dus și m-am așezat lângă ea. Niciuna dintre noi nu a vorbit. Doar ne uitam cum dansau ceilalți. Oameni cărora le plăcea să danseze. Oameni care arătau ridicol, dar nu se sinchiseau.

Lauren nu se uita la mine, ci drept înainte. Am fi putut sta acolo așa o săptămână și ea nu ar fi cedat.

— Așadar, singurele persoane care nu dansează sunt două dansatoare, am spus.

N-a răspuns, ci s-a purtat ca și cum nu eram acolo. Formula ei testată și patentată. Am continuat să vorbesc, chiar dacă era limpede că ea nu voia să mă audă.

— Lauren.

Acum trebuia să se uite la mine, căci îi rostisem numele. O strigasem la cacealma. A întors puțin capul.

— Lauren. Eu doar...

Existau milioane de lucruri de spus. Milioane de fragmente care făcuseră să se ajungă aici. Faptul că ea nu fusese admisă. Petrecerea mea de rămas-bun la care ea nu venise. Eu care mă supărasem că nu venise. Ea ținând supărarea și apoi toate micile rupturi care urmaseră, până la Jack. Milioane de cioburi se îngrămădiseră între noi.

Stăteam una lângă alta, uitându-ne la ringul de dans. Scarlett și Melody ne-au aruncat o privire și au șoptit ceva între ele.

— Nu trebuie să mă placi, am spus.

— Te-am invitat la o ciocolată caldă pe vas, a replicat ea.

— Lauren, v-am auzit vorbind despre mine la toaletă.

S-a înroșit puțin.

— Nu te prefac că tu n-ai spus lucruri despre mine, a zis ea, pe un ton defensiv.

M-am gândit la blestem și cât de serios îl dorisem.

— Încă mai ai șanse să devii dansatoare, a zis Lauren, în continuare privind drept înainte. Ai putea să încerci la alte școli. Ai putea continua să dansezi.

— Și tu la fel, am zis.

S-a întors și s-a uitat la mine și chipul i-a fost străfulgerat de o umbră greu de definit.

Și atunci l-am văzut pe Roland venind spre noi. Lauren s-a îmbătoșat și s-a străduit să arate cumva sfios sexy și ca și cum nu l-ar fi văzut de fapt.

— Mouse, a zis el, zâmbind și aplecându-se pentru a mă săruta pe obraji. Răpitoarea mea.

Apoi mi-a făcut cu ochiul într-o manieră exagerată, precum un pirat. Privirea i s-a abătut asupra lui Lauren.

— Mouse, cine este frumoasa ta prietenă?

— Ea e Lauren, am zis, întorcându-mă spre ea și zâmbind. E o dansatoare foarte bună.

Ea s-a îmbujorat ușor și Roland a zis:

— Fantastique. Îmi plac dansatoarele. Dar văd că ești accidentată, Lauren? Aș putea să-ți țin companie, din moment ce nu te pot invita la dans, ce zici?

Lauren s-a înroșit și mai tare, dar a izbutit totuși să dea din cap. Aproape imediat ce m-am ridicat, el a ocupat locul pe care stătusem lângă ea.

M-am dus și am găsit-o pe Keira, la marginea ringului de dans. — Keira,

ghici ce s-a întâm..., am început, dar ea m-a strâns de braț pentru a mă face să tac.

Se uita cu gura căscată la ceva din cealaltă parte a sălii.

Jack

— Mai întâi ți-o fură pe Mouse, iar acum ți-o suflă pe Lauren, a spus Max, râzând. Ce mai urmează? Să-ți dea foc la casă?

Stăteam pe ringul de dans, uitându-ne la Roland, care încerca să stea de vorbă cu Lauren între două reprize de selfie-uri cu o droaie de fete ridicole. Lauren își revenise; își recăpătase toată încrederea sa poleită și zâmbea, privind mândră prin sală, ca și cum nu-i venea să creadă că dăduse un asemenea noroc peste ea. Mă bucuram sincer. Nu dorisem să o fac de rușine. Pur și simplu nu voisem să mă combin cu ea.

— Crede-mă, o să-i vâre limba pe gât în mai puțin de treizeci de secunde, a oftat Max, întorcându-se spre mine. Și acolo ar fi putut să fie limba tay omule. Nu-mi vine să cred că n-ai sărutat-o.

— Nici mie, am zis, cu toată sinceritatea. Dar mă bucur că n-am facut-o. Nu mi s-a părut potrivit.

— Ei bine, mult noroc, amice, a spus Max, bătându-mă zdravăn pe spate. Așteaptă cu răbdare până când o să ți se pară „potrivit”. Probabil că și când o să mă însor eu, tu tot pe zero o să fii.

A bătut o dată, puternic, din palme.

— În orice caz, destul cu vorba. E timpul să o dau gata pe Scarlett și să câștig acest pariu o dată pentru totdeauna. Unde s-o fi dus?

— Uite-o colo, cu Melody, am răspuns, făcând semn spre semicercul fetelor din jurul lui Lauren și Roland. Unde e Toddy, totuși?

Ne-am uitat amândoi cu luare-aminte prin încăperea; am observat că Mouse flutura din mâini pentru a-mi atrage atenția. Arăta agitată cu degetul spre ceva din spatele meu.

— Pe toți dracii! a exclamat Max, urmărindu-mi privirea. Fata asta, Connie, e o devoratoare de băieți.

Atunci, Connie s-a desprins de lângă tipul care o țintuise de perete.

— Ce... ce naiba... Cum...? s-a clătinat Max, uluit.

Eu am sărit mult în aer și am strigat:

— Da! Toddy! Ești de legendă, omule!

El și Connie au ieșit din ungherul în care se aflau și au venit y y O y spre noi, ținându-se de mână. Connie a trecut glonț pe lângă noi și s-a aruncat în norul nebunesc de chiuitori și brațe întinse al lui Mouse și Keirei.

Toddy stătea pur și simplu în fața mea și a lui Max, rânjind oarecum strâmb, pe jumătate stingher, pe jumătate mândru. Părul blond îi stătea zbârlit și într-o parte și în cealaltă. Avea obrajii trandafirii și ochelarii îi stăteau câș pe nas. Arăta ca și cum ar fi fost beat.

Max era în mod clar prea șocat pentru a articula vreo propoziție coerentă, așa că am vorbit eu, în Schimb.

— Ăă... Toddy. Vrei să fii amabil și să ne explici ce mama dracului tocmai s-a întâmplat?

Toddy și-a netezit părul cu palmele și s-a întors spre mine, cu rânjetul lui suu.

— Ea... a venit la mine și a zis: „Bună, mai ai vreun pont despre hamsteri pentru mine?” Și eu am spus „Nu”, și atunci ea a zis „Tu ești foarte drăguț,

nu-i așa?”. Și chiar n-am știut ce să răspund. Dar apoi pur și simplu a sărit pe mine și a început... să mă sărute.

Max arăta ca și cum ar fi putut să leșine în orice clipă.

— Deci tu... tu... tu...?

S-a întors spre mine.

— El... Toddy a sărutat o fată înaintea noastră? Toddy a câștigat pariul?

L-am bătut pe Max pe umăr.

— Da, Max, mi-e teamă că da. Toddy a câștigat.

Am ridicat mâna cealaltă spre Toddy și el a bătut palma cu mine, clipind și zâmbind.

Roland s-a strecurat prin câmpul de forță al fetelor care îl țineau prizonier și și-a aruncat brațele în jurul nostru.

— Putem să o ștergem puțin de aici, băieți? a șoptit el. Fata asta, Lauren, e mișto, dar aici sunt mult mai multe țipe decât aş putea duce.

— Te înțeleg perfect, a rânjit Toddy, iar chipul lui Max s-a împurpurat și mai tare.

— Hei, vrei să-ți spun ceva? Avem în sfârșit un nume pentru formația noastră, i-am spus lui Roland, rânjind. The Parallelograms, nu-i așa, Toddy? Toddy a clătinat din cap.

— Nu, m-am gândit la altul... Mi-ar plăcea mai mult... Never evers.

Am râs.

— Da. Nu sună deloc rău.

— Nu sună rău, de fapt, a mârâit Max.

Roland a încuviințat solemn.

— Da, Never evers. Îmi imaginez cum ar da pe un afiș. Sau pe un rucsac. Sau pe un trousse.

Am izbucnit cu toții în râs. Roland și-a scos telefonul și a făcut un selfie cu noi. Apoi s-a apucat să tasteze, murmurând:

— „Aici... sunt... eu... cu... cea... mai... tare... nouă... trupă... englezească - Never Evers”. Așa. Acum e pe Instagram, deci există de-adevăratelea, a continuat el, zâmbindu-mi. Acum trebuie să dați câteva concerte.

— Da, i-am zâmbit și eu. O să dăm.

A aruncat iarăși o privire la telefonul său.

— Are deja 3000 de like-uri.

— Oh, Doamne, a spus Max.

— Hopa... 3100, a zis Roland.

Mouse, Keira și Connie s-au apropiat, iar eu am spus:

— Hei, de ce să nu mergem cu toții la săniuș? Eu și Mouse am fost ieri și a fost perfect. Putem merge să luăm niște tăvi din sala de mese.

— Da, sună grozav, a zis Roland, iar toți ceilalți au dat din cap.

Ne-am îndreptat spre recepție, unde tipul masiv și chel care încă aștepta a izbutit să țină în loc cârdului masiv de fete care au încercat să ne urmeze.

— Slavă Domnului că a plecat Cooper, a șoptit Roland, aruncând o privire prin hol. Ei nu i-ar fi plăcut să mă duc la săniuș. Nu cred că asigurarea mea acoperă leziunile pe care le poți căpăta folosind p tavă pe post de sanie.

Fetele au tras o fugă până la ele în cameră pentru a-și lua căciuli și fulare, Max a spus că trebuie să-și ia și el ceva, așa că Toddy și Roland și cu mine am împrumutat niște tăvi de la sala de mese și am ieșit, luând-o spre micul deal din spatele hotelului.

Afară, se făcuse chiar și mai frig. Era un ger crunt. Fetele s-au întors în fugă și s-au așezat lângă noi. Mouse i-a înapoiat lui Roland jacheta de piele, gest pentru care el i-a mulțumit, dar l-am văzut examinând îndeaproape fermoarul.

Ea a îngenuncheat lângă mine și mi-a dăruit zâmbetul ei uimitor. Fusesem îngrijorat, când o tunsesem, că avea să arate ca o femeie nebună, dar, de fapt, arăta chiar mai mișto decât înainte. Acum îi puteai vedea mult mai limpede fața și, în plus, era ca și cum tunsoarea îi insuflase un nou tip de energie, o prospețime luminoasă, de parcă nu s-ar mai fi ascuns de ea însăși – sau de altcineva.

— Gata, a zis ea. Începem?

— Stai un pic. Unde-i Max?

Ca și cum mi s-ar fi răspuns la întrebare, în spatele nostru s-a auzit un țuit și un puternic „VÂJJJ!” și cerul a explodat, spărgându-se în milioane de scântei roșii. Ne-am întors cu toții pentru a-l vedea pe Max, pe jumătate ascuns de fum, lângă zidul hotelului. Avea un braț plin de artificii și o brichetă.

— Nu prea am vreo cale de a băga pe șest toată marfa asta în Anglia, mâine, a răcnit el. Așa că putem să le folosim pe unele din ele acum, nu-i așa?

A sprintat până la noi și s-a trântit pe o tavă, lângă Keira.

— Așadar, ascultă..., a spus el. Nu prea ne-am făcut noi ochi dulci în excursia asta, dar socotesc că e timpul să îngropăm securea războiului, nu crezi? Vreau să spun că... nu poți nega că e limpede că există ceva între noi.

— Da, poate ai dreptate.

Ea s-a aplecat spre el și i-a pus o mână pe umăr. Tocmai când mă gândeam că era posibil ca ea să cadă cu adevărat la pace cu el, Keira l-a împins, făcându-i vânt cu toată puterea. În timp ce Max aluneca repede la vale, a scos un țipăt ascuțit.

Keira a chicotit și a strigat:

— Hai să-i dăm drumul!

Și toată lumea a pornit, odată cu ea.

M-am întins și eu să-mi fac elan, dar Mouse m-a oprit. L-am urmărit pe prietenii noștri coborând într-un iureș la vale, țipând și căpătând o viteză din ce în ce mai mare, până când i-a înghițit întunericul. Doar noi doi rămăseserăm în vârful dealului.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus ea.

— E în regulă. Chiar mă bucur că ai făcut-o.

Am stat acolo preț de câteva clipe, în tăcere, zâmbind unul la altul, fără să avem habar ce altceva să spunem. Mi-am simțit inima zbatându-se în piept, ca și cum s-ar fi aflat într-o colivie din care voia să iasă cu orice preț. Deodată mi s-a părut că într-a-devăr avea să se întâmple. De data asta, nu existau nici paramedici, nici vedete pop, nici hamstero-șobolani carnivori care să ne stea în cale. Nu eram decât eu și Mouse, așezați pe o extrem de inconfortabilă tavă din plastic, zâmbind emoționați și așteptând să se întâmple ceva. Știam că nu era cazul să mă mai simt speriat, totuși eram speriat. Era înfricoșător. Să faci ceva, orice, pentru prima dată în viață e înfricoșător. Dar îmi doream atât de tare să o sărut.

Mi-am mutat tava un centimetru mai aproape de a ei. Ea a râs și a făcut la fel, astfel încât picioarele noastre au ajuns să se atingă.

Apoi am închis ochii, am tras adânc aer în piept și m-am aplecat spre ea.